

Beyaz Dizi

İki Roman Birarada

HARLEQUIN®

en çok okunan yazarlar

Fiona Harper
SANAL AŞK

onlyreal18
zeynep-hilary

KARAKTERLER

Noah Frost :

Romanın erkek kahramanı.

Grace Marlovve (Seksi İngiliz) :

Romanın kadın kahramanı.

Daisy Marlovve:

Grace'ın kızı.

Rob Marlowe :

Daisy'ın babası.

Caroline Hala:

Rob'un halası ve Grace'ın çalıştığı kafenin sahibi.

Sarah :

Noah'ın eski sevgilisi.

Martin :

Grace'ın yaşadığı bölgedeki eski kitapçının yaşlı sahibi.

Kansaslı (Marissa) :

Grace'ın internetteki sanal arkadaşı.

Safrandani (Dani) :

Grace'ın internetteki sanal arkadaşı.

BİRİNCİ BÖLÜM |

GRACE Marlowe sabahın altısında hâlâ uyanıktı. Pencereden sızan titrek ay ışığı, karanlık mutfığı biraz olsun aydınlatıyordu. Günün en sıkıcı zamanıydı.

Genç kadın burada ne yapıyordu? Şu anda sıcacık yatağında, derin bir uykuda olması gerekirdi. Ani bir hareketle başını dolapların olduğu tarafa döndürdü ve rasgele birinin kapağını açtı. Ne yaptığı-
nın farkında bile değildi, sadece bir şeyler yapmaya ihtiyacı vardı. Bu sabah küçük dairesinin gözüne neden bu kadar berbat bir yer gibi göründüğünü anlamak istemiyordu.

Boş gözlerle dolaptaki makarna paketine ve domates çorbası kutusuna baktı. Dolabın kapağını kapatıp, diğerini açtı ve gözlerini raflardaki mısır gevreği paketlerinde gezdirdi. Sonra da aynı bilinçsiz tavırlarla, yakınında duran su ısıtıcısının düğmesine bastı. Gürül* tüyle çalışan ısıtıcının kireci temizlemeliydi. Lanet olası kireçli Londra suyu...

Grace gözlerini kırpıştırıp, üzerinde kırmızı parlak harflerle, *Sim-sıcak Anne* yazan, en sevdiği çay kupasını aldı. Bu kupa, Daisy'nin anneler günü hediyesiydi ve bu sözcükler onun bir slogan gibi sık sık söylediği sözlerdi. Grace onun bu hediye verirkenki neşeli halini

hatırlayınca, sevgiyle gülümsedi. Onun muziplik genini kendisinden almış olmasına seviniyordu.

Birden gülümsemesi, yerini yeniden üzüntüye bıraktı. Daisy'nin neyi ima etmeye çalıştığını çok iyi biliyordu, ancak hayatında başka birini istemiyordu. Daisy kendi ayakları üzerinde duracak kadar büyümüş ve kendi hayatını kurmak üzere evden ayrılmıştı.

Grace, birkaç hafta sonra kutlanacak anneler gününü, ilk kez Daisy yanında olmadan geçirecekti.

Geçen yıl anneler gününde buz pateni sahasına gitmişler ve tüm günü popolarının üzerine düşerek geçirmişlerdi. Sonra da bir Çin lokantasında tika basa karınlarını doyurmuşlardı. Ancak bu sene, Daisy Paris, Romanya ya da Prag'da olacaktı. Tüm yılı yurt dışında geçirdikten sonra da dönüp, üniversiteye başlayacaktı.

Grace çay fincanını çenesine dayadı. Gitmesinin üzerinden henüz on sekiz saat geçmiş olmasına rağmen, onu çok özlemişti. Çay fincanını tezgâhın üzerine bırakıp, yüzünü ovaladı. Hadi, ama artık sakın biri olduğunu hatırlamalıydı.

O Daisy'nin arkadaşlarının hep zaman gıpta ettiği bir anne figürüydü. Diğer annelerin asla yapmayacağı şeyleri yapardı. Hatta bir keresinde Noel baba kılığına girerek, kızının arkadaşlarına sürpriz yapıp, onları bütün gece eğlendirmişti.

Ama şimdi kendini sakın hissettiği söylenemezdi. On dokuz yıldır ilk kez, kendisini yaşlı ve yalnız hissediyor ve bununla nasıl başat j çıkacağını da bilmiyordu. Sanki gecenin bir yarısı eve hırsız girmiş ve ruhunun bir parçasını çalıp götürmüştü. Ve büyük bir ihtimalle bu J parça, şu anda Montmartre'da bir otelde uyuyordu.

Kendine bir çay yaptı ve ışığı yaktı. Karanlıkta oturmak onu daha depresif hale getiriyordu. Oturdu ve başını masaya yasladı, bir yandan da çay fincanından yükselen buharı seyrediyordu. Kendini zorlayarak başını kaldırdı ve çayından bir yudum aldı. Çay tatsız gelince, yüzünü buruşturdu ve çay fincanına bakınca, içinde çay poşeti olmadığını fark etti; Sütle karışık sıcak su hiç de hoş gidecek bir tat değildi. Çevresine bakındı ve ayağa kalkarak, çay poşetlerinin olduğu dolabı açıp, bir çay poşeti aldı. Tam fincana koyacakken, poşetlerin bulunduğu kutunun içinden küçük, pembe bir zarf yere düştü.

poşeti bardağa koymadan, eğilerek zarfı aldı ve açtı, *Anneciğim*, yazısını görünce gülümsedi.

Daisy okuma yazmaya başladığından beri, küçük notlar yazarak onları beklenmedik yerlere saklamayı adet edinmişti. Resimler çize*, boyar, sonra da altlarına hayal dünyasının ürünü olan küçük hikâyeler yazıp, köşe bucak bir yerlere saklardı.

Grace zarfı açarak okumaya başladı.

Sevgili Anneciğim,

Lütfen, ama lütfen bunun için bana kızma.

Grace hemen hatırladı. Daisy geçen hafta onun David Bowie Tişörtünü ödünç almıştı ve Grace onu bir daha izinsiz bir şekilde kıyafetlerinin üzerine konmaması konusunda uyarmıştı. Gülümsedi ve okumaya devam etti.

Senin için bir hediye aldım. Beni büyütmek için neleri feda ettiğini biliyorum ve şimdi senin eğlenme zamanın.

Grace okumayı bıraktı. Burnu sızlıyordu ve gözleri dolmuştu. Farkında olmadan, sıcak su dolu fincandan bir yudum daha içti.

İç i ürpermişti. Daisy bambaşka bir evlattı. Rob'la olan kısa süreli beraberliği sonrası, Daisy Tanrının ona bağışladığı bir lütuftu.

Rob daha yirmi üç yaşındayken, Irak'ta bir mayına basarak ölmüştü. Genç adam daha kızının ilk adımlarını bile göremeden ve ona 'Baba,' dediğini bile duyattıktan bu dünyadan ayrılmıştı. Bu hiç adil değildi.

Grace nefesini tuttu. Gözlerindeki yaşlan güçlkle yatıştırdı. Rob'un ölümünden sonra, hayatının odak noktası Daisy olmuştu. Son on sekiz yıl boyunca, onu yaşama bağlayan tek neden kızı olmuştu.

Mutfağa bakındı. Güneş bugün sanki bir başka doğuyordu. Tamam, artık sızlanmayı bırakmalıydı.

Yaptıkları için Daisy'nin teşekkür etmesine gerek yoktu. Bu onun göreviydi ve zevkle yapıyordu. Yirmi iki yaşında dul kalmak kolay değildi. Grace bunca yıldır, hep kızının o muhteşem kahverengi gözlere bakıp, Rob'dan bir parçanın yaşadığını düşünerek teselli bulmuştu.

Tekrar elindeki mektuba döndü.

Seni çok iyi tanıyorum anne. Taşınmaktan, yeni hobiler edinmekten ya da başkasının yanında çalışmaktansa, kendi kahve dükkânını açmaktan falan bahsedeceksin. Ve biliyorum ki, bunları gerçekleştirmek içirt hiç bir şey yapmayacaksın. Şimdi, seni özgür kılmak adına yaptığım şey için, senden &z&r dilemeyeceğim. Buna ihtiyacın var anne ve sakın denemekten vazgeçme,

Grace meraklanmıştı. Okumaya devam etti.

Mektubu okumayı bitirdiğinde-de, büyük bir şaşkınlık içinde ve sanki Daisy oradaymış gibi, onun odasına doğru bağırdı, "Ne yaptın sea?"^M

Elindeki pembe kâğıda şaşkınlık içinde tekrar baktı ve sonra buruşturarak tezgâhın üzerine fırlattı. Bu beladan kurtulmanın bir yolu-*nu bulmalıydı.

Noah çalışma odasındaki battaniyeyi düzeltti ve bilinçsizce elindeki havluyla gür saçlarını kuruladı. O sabah koşusunu tamamlamıştı, ama dışarısı hâlâ karanlıktı. Ve sessiz. Ama sessizlik onu rahatsız etmezdi. Bu saatler, onun en sevdiği saatlerdi. Yeni fikirlerin doğup, geliştirileceği saatlerdi bunlar. Bilgisayarını açtı. Koşarken yeni romanın in konusu üzerine düşünmüştü ve bu daha da heyecanlı bir roman olacaktı. Editörü de buna çok sevinecekti. Son kitapları, casusluk üzerine, gerilimli bir seriydi ve oldukça beğenilmişti. Bunun üzerine, kitabını yayınlayan yayınevi, hemen bir yenisin istemişti.

Elindeki havluyu dikkatle katlayarak, sandalyesinin arkasına astı ve oturarak e-maillerini kontrol etmeye başladı. Mat) kutusu hemen dolmuştu.

1

Grace, Daisy'nin odasına gitti, masada duran pembe dizüstü bilgisayarını aldı, açtı ve bir ayağı altına alarak, Daisy'nin yatağına

oturdu. Bilgisayar açılınca da, Daisy'nin mektuptaki not bölümünde özellikle belirttiği web adresini girdi.

Sanalevlilik.com

Kızı bunu yaparken ne düşünüyordu acaba?

Biriyle flört etmek bile aklının ucundan geçmezken, evlenmek de ne oluyordu? Hele ki sanal alemde eş bulma fikri, hiç de ona uygun bir davranış değildi. Arkadaşça bir kahve içmek, ya da yemek yemek belki olabilirdi. Belki bu kadarına katlanabilirdi. Ama evlilik... Evlilik olamazdı.

Sayfa yüklenirken, Grace'i endişe sardı. Sanal aşk evliliği nasıl oluyordu? Restoranda bir yemek tamamdı, ama sonra ne oluyordu? Gözlerinin Önünde bir düğün töreninin görüntüleri canlandı. Gelinlik, özel masa süsleri, alyanslar, servis yapan garsonlar...

Başım sallayarak bu düşüncelerden sıyrıldı. Daisy'nin şakacı bir kişiliğe sahip olduğunu biliyordu, ama bu kadar ileriye gidebileceği aklına gelmezdi doğrusu.

Daisy'nin kendisi için belirlediği kullanıcı adını girerken irkildi. *Seksi İngiliz.*

Bu, Daisy'e göre şık bir ad olabilirdi, ancak Grace bu adı taşıyabilecek durumda bir kadın değildi. Seksi diye nitelendirilen kadınlar, genellikle çok da genç, çok daha havalı olurlardı ve çapkın adamları cezp ederlerdi. Bu tip adamlar da, gözlerini kadınların göğüslerinden ve kalçalarından ayıramazlardı..

Bu düşüncelerden sıyrılıp, siteye girdi ve müşteri hizmetlerini tıkladı. Telefon numarasını gördüğünde, onları arayıp böyle bir şey yapmak istemediğini haykırmak istiyordu. Kendini güçlükte tutup, ekrandaki yazıyı okudu; *Müşteri servisimiz Pazartesi-Cuma günleri arası 9.00-18.00 arası hizmetinizdedir.*

Grace saatine baktı, sabahın altı buçuğuydu ve günlerden cumartesiydi. Belli ki, hafta sonları kimse kendisine flört aramıyordu. Laptopu kaldırdığı gibi odanın öbür ucuna fırlatmak istedi.

Sonra, *Bize Yazın* butonunu fark etti. Kaşlarını çatmayı kesip, bu butona bastı ve açılan sayfadaki yazılan okudu; *Bize yazdığınız için teşekkür ederiz. Sayenizde sitemizi geliştireceğiz. Soru ve şikâyetlerinize en geç yirmi dört saat içerisinde cevap vereceğiz.*

Ancak, onun randevusuna on dört saatten az bir süre kalmıştı. Laptopu fırlatıp atma içgüdüğü tekrar canlandı. Sitenin nasıl kullanılacağıyla ilgili bir sürü bilgiyi okumak hiç işine gelmiyordu. Tam o sırada yan taraftaki, *Sohbet Odası* bölümü gözüne ilişti ve oraya tıklayarak yardım istedi. Aslında bunun işe yarayacağını düşünmüyordu, ama birden ekranın köşesinde küçük bir ışık yandı. Sabahın bu saatinde hangi akıllı flört sitesinde geziyordu acaba? Herhalde ümitsiz derecede yalnız biri olmalıydı. -

Sanfrandani: Ne oldu?

Grace şaşkınlık içinde etrafına bakındı. Acaba bu kişi kendisine mi yazıyordu? Grace de yazmaya başladı.

Seksi İngiliz: Ben buralarda çok yeniyim.

Kangagirl: Selam Seksi İngiliz! Endişelenme burada hepitem yeniyiz. Nasıl yardımcı olabiliriz?

Seksi İngiliz: Oh, iki kişisiniz! Siz de flört bulmak için panik yenlerden misiniz?

Sanfrandani: Ha ha ha! Benim yatma vaktim geldi. İsmim San Francisco'nun kısaltılmışı.

Kangagirl: Ve ben de Sidney'de işe gitmek üzereyim.

Seksi İngiliz: Avustralya mı?

Kangagirl: Evet. Siteye üye olurken buranın uluslararası bir site olduğunu fark etmedin mi?

Seksi İngiliz: On beş dakika öncesine kadar bu siteden haberim bile yoktu. Benim yerime başka birisi üye oldu.

Sanfrandani: Siteyi nasıl buldun peki?

Seksi İngiliz: İki tane yardımsever kız kardeş bulduğuma göre, çok da kötü sayılmaz.

Grace yüzünü kaşıdı. Devam etmeden önce, bir şeyden emin olmalıydı.

Seksi İngiliz: Siz ikiniz de bayansınız, değil mi?

Sanfrandani: Evet, kesinlikle.

Grace rahatlamıştı. Derin bir nefes alarak devam etti.

Seksi İngiliz: Bu akşam siteden biriyle randevum olduğunu yeni öğrendim.

Kangagirl: Ne güzel işte!

SANAL AŞK

Seksi İngiliz: Ama ben istemiyorum ve nasıl kurtulacağımı da bilmiyorum.

Sanfrandani: Adamın, e-mail adresini biliyor musun?

Seksi İngiliz: Hayır.

Kangagirl: Kullanıcı adını biliyorsan, profilinden ulaşabilirsin. *Seksi*

İngiliz: Onu da bilmiyorum. *Sanfrandani:* Peki seksi kız, sön ne biliyorsun? Grace, Daisy'nin mektubundaki randevu yerinin adresini ezbere . biliyordu, çünkü akli hep o adresteydi.

Seksi İngiliz: Notta yazılan bir adres vardı. Barruci'nin Şarap Evi.

High Street, Saat 20.00. *Kangagirl:* Güzel bir yer mi?

Seksi İngiliz: Sanırım pek benim tercih edeceğim bir yer değil. Bana kalsa, Hong Kong Garden'da bir fast-food restoran fena olmazdı.

Kangagirl: Ha ha ha..

Sanfrandani: Peki neden onunla buluşmayı düşünmüyorsun. Buranın kaliteli ve ciddi bir çöpçatanlık sitesi olduğu söyleniyor. Belki de adam senin tipindir.

r: Seksi İngiliz: Sizin flörtleriniz, size uygun çıktı mı? *Kangagirl:* Fena değildi. Kâğıt üzerinde çok iyi eşleştirme yapılıyor. Ama elektrik alabilir misin bilmem. *Sanfrandani:* Neden gitmiyorsun?

Grace'in omuzları düştü. Akli karmakarışıklı. Bu randevuya gitmemek için milyonlarca neden sayabilirdi. Berbat Cumartesi Gecesi Show'unu seyretmek... Kendine harika bir akşam yemeği hazırlamak. ..

Hayır gitmeyecekti.

Kâğıt üzerinde ne kadar iyi bir uyuşma olursa olsun, fark etmezdi. İlk randevusundan bu yana yıllar geçmişti. Rob'un ölümünden sonra, tüm zamanını Daisy'e adamıştı. Ufacık bir çocuğun bakımını tek başına yüklenmek, hayli zaman alıcı bir işti. O biraz büyüdükten

sonra, tekrar birileriyle flört etmeyi düşünmüş, ama karşısına çıkan erkekleri hep Rob'la kıyaslamıştı. Zaten çocuklu bir kadınla birlikte olmak isteyecek erkek sayısı da fazla değildi. En sonunda pes etmiş ve aşkın hayatta insana bir kere vuran bir piyango olduğuna karar vererek, gönül defterini kapatmıştı.

Laptoptan gelen mesaj sesiyle, düşüncelerinden sıyrıldı.

Kangagirl: Seksi kız, orada mısın?

Seksi İngiliz: Evet, buradayım. -

San/raman: Hadi ama neden bu adamla çıkmayı denemiyorsun? Yarın dedikoduları bizimle paylaşsın.

Seksi İngiliz: Şu anda biriyle çıkmak istemiyorum. Aslında ben dulum.

Bir an sessizlik oldu. Bu normaldi. İnsanlar genellikle böyle durumlarda nasıl davranacaklarını pek bilemezlerdi. Grace, onların ne tepki vereceğini merakla bekledi. Muhtemelen kibarca özür dileyip* sonra da ortadan yok olacaktı.

Kangagirl: Çok üzıldüm. Başın sağ olsun.

Sanfrandanı: Ben de çok üzıldüm. Bu randevuya gitmesen biki bizimle ilişkiyi kesme ve yarın da buralarda ol tamam mı? Laflamak iyi geliyor insana.

Grace kendini iyi hissetmişti. Onun yakın zamanda dul kaldığı sanmışlardı, oysa çok uzun Wı süre geçmişti» Pembe boyalı odaya: baktı. Bir erkekle son kez çıktığında, bu odanın duvarlarında ayıcık resimleri vardı. Şimdi ise pembenin hâkim olduğu, tam bir genç kız odasıydı.

Seksİngiliz: Eşim vefat edeli uzun bir süre oldu, yine de söylediğim gibi, bu randevuya gitmek istemiyorum. Ancak, o adamı orada boşu boşuna bekletmem doğru olmaz. Oh, başıma bu işi açan kızımı tatilden döner dönmez geberteceğim.

Kangagirl: Seni kızın mı Üye yaptı

Sanfrandani: Ha ha ha... Kızın Erkekler, konusunda zevkli midir bari?

Seksi; İngiliz? İyidir. Ama annesi için nasıl birini seçtiği hakkında hiç bir fikrim yok. Daha on dokuz yaşında.

KangagM: Bence gitmelisin. Eğlenceli olur.

Sanfrandani: Nesî kötü olabilir ki? İyi bir yemek yiyeceksin, biraz sohbet edeceksin. Beğenmezsen, görüşmezsin olur biter.

Grace bilgisayarı yorganın üzerine koydu. Altına aldığı bacağı, uzun süre hareketsiz kaldığı için uyuşmuştu. Ayağa kalkarak gerindi ve Daisy'nin makyaj masası üzerindeki aynaya iliştilmiş olan fotoğrafı düzeltti.

Daisy'nin rüzgârda dalgalanan saçlarına ve muzipçe gülen gözlerine bakıp, gülümsedi. Birden gözlerini fotoğraftan ayırıp, aynada kendi yüzüne bakınca irkildi.

Onları gören herkes ikisinin anne kızıdan çok, kardeş gibi göründüklerini söylerdi, ama Grace, kızını daha çok Rob'a benzetirdi. Ancak şimdi, kızıyla birbirlerine ne kadar benzediklerini hayretle fark etmişti. Gözlerinin rengi hariç, aynada sanki onu görüyormuş gibiydi.

Tabi ki gözlerinin çevresinde ufak tefek kırışıklık vardı, ama hâlâ kırk yaşında gibi değil, otuzlarında gibi görünüyordu. Ruhu ise, henüz yirmili yaşları sürüyordu.

Herhalde, sürekli Daisy'le birlikte olmak onu genç tutmuştu.

Peki, ama şimdi ne olacaktı? Daisy onun yanında olmayınca acaba, saçları bir gecede beyazlaşıp, yüzündeki çizgiler bir günde artarmıydı, ya da bir anda kendini örgü örerken bulur muydu?

Hadi ama yeter artık, bu saçmalamalara bir son vermeliydi.

Saçlarını düzeltti ve gülümsedi.

Keten pijamasının altındaki vücudu hâlâ gençliğini koruyordu ve bol hırkaların altına saklanmayacak kadar güzeldi. Daisy'nin fotoğraflıdaki muzip ifadeye, aynı muzip ifadeyle tekrar baktı. On dokuz yaşındaki kızı, ona bir oyun oynamıştı ve Grace de bu oyunu devam ettirecekti.

Sanal arkadaşının sözleri aklına geldi.

Beğenmezsen bir daha görüşmezsin, olur biter. Tekrar yatağa atlayarak bilgisayara uzandı ve fikrini değıştirme den aceleyle tuşlara dokundu.

Seksi İngiliz: Tamam, o randevuya gideceğim.

İKİNCİ BÖLÜM

NOAH, Ukraynalı suçlunun karakter taslağını ve konuyla ilgili suikast notlarını tekrar kontrol etti. Asistanı yirmi dakika içinde burada olacağından, artık hazırlanması gerekiyordu.

Bugün tatil günüydü, ama o ünlü bir cinayet romanı yazarıydı ve çok yakında New York'ta katılacağı bir seminer için çalışmaları gerekiyordu. Seyahat programından, yapacağı konuşmanın ayrıntılarına kadar yapılacak pek çok işi vardı.

Başım salladı. Hayatının nasıl olup da bu kadar değiştiğine inanmakta güçlük çekiyordu. Sürekli seyahat ediyor, bir orada bir burada konuşmalar yapıyor, seminerlere katılıyor ve herkese başarısının sırrını merak ediyordu. Çok satılan kitap yazarı olmak harika bir duyduydü, ama bunun gerisinde beklenmedik durumlarda vardı.

Başlangıçta tanıtımlar için çok fazla çalışmış, bir kelime için günlerce kafa patlattığı zamanlar olmuştu. Askeri geçmişi, ona her zaman disiplinli ve baskı altında bile sakin kalabilme özelliği kazandırmıştı.

Ve kadınlar...

Arkadaşı Harry'ye göre o, kadınlardan sürekli şikâyet ediyor ve onların dikkatini çekmek için kılım bile kıpırdatmadığı halde, onla-

rın ilgisini çekebiliyordu. Bir kadınla birlikte olduğunda, genellikle o kadın Noah'ın büyüüne kapılıyor ve ona hayranlığını her fırsatta dile getiriyordu. Ne dese haklı oluyordu ve karşısındaki her zaman! onu onaylıyordu.

Ancak Noah'ın istediği bu değildi. Kendini sanki hiç bitmeyen ve sürekli aynı şekilde tekrarlanan bir partide gibi hissediyordu. Sadece partiye katılan kadınların saçları ve daracık elbiselerinin renkleri değişiyordu.

Bütün bu tek düzelik içinde Noah'ı tek şaşırtan şey, bu seksi kadınların soğuk savaşı çok yakından ilgilenmeleriydi. Bir silahın! detaylarına bile saatlerce anlatmaları, gerçekten ilginçti.

Bütün bu deneyimlerinden sonra, zengin bir adamı kafesleyen dişi tilki karakteri hakkında bir kitap bile yazabilirdi. Belki de, bir sonraki kitabında böyle bir karakter bulunmalıydı. Böylece, evlilikle ilgili düşünceleri de son bulurdu.

Noafa'a göre, ilişkilerde mutlaka eşitlik olmalıydı. Bu yüzden de, kendi kimliği belli olmadan, karşısındakinin kendisiyle rekabet edebileceği bir ortam yaratmalıydı. Ve gazetenin Pazar ekinde gördüğü bir ilan, ona bu fırsatı sunabilirdi.

Daha önce masa üstüne koyduğu dosyayı tıkladı.

Sanalevlilik.com.

Asistanı Martine, onun böyle sitelerde dolaştığını görse düşüp bayılırdı herhalde, ama kendisine uygun bir eş aramasında ne sakınca vardı ki? Evlilik yaşındaydı, ekonomik olarak çok rahattı ve bir kadın tarafından çekip çevrilmesi gereken, kocaman bir evde yaşıyordu.

Her yere yalnız gitmekten ve arkadaş partilerindeki seksi tilkilerin ilgisine maruz kalmamak için, kendini banyolara saklamaktan! bıkıp, usanmıştı artık. Bir eşi olsa, bu gereksiz işlerden kurtulmuşa olurdu. Beklentileri çok yüksek değildi. Kırk bir yaşındaki bir erkek, bir görüşte, bir kadına âşık olamazdı ve ruh ikizini falan bulabileceğini de sanmıyordu. Zaten kendisinin bir ruh ikizi olduğuna da

inanmıyordu. Bu ona romantik bir durum değil, romanlarındaki korkunç bölümlaşı çağırıyordu.

Onun ihtiyacı olan şey, bir hayat arkadaşıydı. Yazmaya başladığı zamanlarda, bazen günlerce hiç kimseyle konuşmadığı oluyordu. Seyahatlerde yalnızdı. Part-time çalışan asistanı yerine, hayatının her gününü biriyle paylaşması çok daha iyi olurdu. Akşam yemeğini birlikte yiyebileceği... Günün sonunda, karşılıklı bir kadeh şarap içebileceği...

Şu ana kadar bu siteden üç kişiyle çıkmıştı ve üçü de onun göz ardı edemeyeceği kadar kötüydüler. Belki kâğıt üstünde ona uygun kadınlardı, ama gerçekte kesinlikle onun tipi değillerdi.

Sitenin profilindeki beklentilerini düşürmeli miydi acaba? Oradaki karşılaştırmaya nasıl birinin yaptığını çok merak ediyordu. Aslında genel hatlarıyla yapılan karşılaştırma çok kötü sayılmazdı ve nedense, bu akşamki seçimin olumlu olacağını umuyordu.

Genç kadının profilindeki küçük fotoğrafa tıkladı. Yaş kırk. Fotoğraf yamatiyordu. Koyu renk uzun saçlar. Buz rengi mavi gözler ve zeki, muzip, hafif yaramaz bir gülümseme. Aslında tipi değikti» ama bazen ön yargılar hataya neden olabiliirdi. Bunu önceki tecrübelerinden çok iyi biliyordu.

"Huhuu!" Martine'nin sesi mutfakta eko yapmıştı. Belli ki kapıyı çalmadan girmişti. O çalışma odasına girmeden, Noah aceleyle, say-fayı kapattı.

"Neydi o?" dedi. kadın monitöre bakarak.

Noah, onu gelişmiş önsezileri için işe almıştı, ama bazen bir kumanda aletiyle onun bu özeliğini kapatabilmeyi istiyordu.

"Senin burnunu sokacağın bir durum değil," dedi gülümseyerek ve seyahat dokümanlarının olduğu dosyayı açtı.

Revezervasyon masasında, geçen haftaki kız oturuyordu. Onu ensesine sımsıkı topladığı saçlarından tanımıştı. Ve aynı önceki hafta olduğu gibi, kız yine kötü bir günündeydi. İsteksiz bir şekilde başını kaldırıp, soran gözlerle bakınca, Noah bu tür randevularda her zaman yaptığı gibi sahte bir isim uydurarak, "Smith," dedi.

Gözlerini kırıştıran kız, rezervasyon defterini kontrol ederek, "Bu taraftan efendim," dedi ve çevik hareketlerle yolu gösterdi. •

"Arkadaşım geldi mi? "

Kız sadece omzunu silkmekle yetindi.

Barucci'nin şarapları bu kadar güzel olmasaydı, Noah haftalar önce burayı boykot etme karan almış olurdu. Ancak bu küçük, ama sevimli restoran, Londra'nın en iyi şaraplarına sahipti ve şehre de çok yakın bir yerdeydi. Daha önceleri şehir dışı sayılabilecek bir uzaklıkta olan bu sevimli kasaba, Londra'nın büyümesiyle giderek şehrin bir semti gibi yakınlaşmıştı. Ancak hâlâ o eski mistik havasını koruyordu. Bu yüzden de, ilk randevu için seçilebilecek en uygun yerdi.

Saat tam sekizi gösterdiğinde, restorandan içeri bir kadın girdi. I Bu, o kadındı.

Kahverengi dalgalı saçları ensesinde toplanmıştı ve üzerinde bele oturan siyah bir palto vardı. Aralarında mesafe olmasına rağmen, genç adam onun gözlerinin, resmindeki kadar parlak ve mavi olduğunu görebiliyordu. Genç kadın kaşlarını kaldırarak, masaları kolaçan ederken, genç adam onu izliyordu.

Noah elindeki menüyü masaya bırakarak, yavaşça ayağa kalktı. Kalbinin normalden biraz daha hızlı attığının farkındaydı. Galibi sitede eşleştirmeleri yapanlar, bu defa doğru bir iş yapmışlardı.

Sonunda genç kadın, garsona eğilerek bir şey sordu. Garson kız başım salladı ve genç kadının mantosunu aldı. Masalarda oturan erkeklerin dikkati, bir anda bu genç kadına yönelmişti. Ve aralarında çok genç olanlar da vardı.

Gösterişli olmayan paltonun altında, genç kadının vücuduna oturan, oldukça dikkat çekici bir elbise vardı. Boyundan bağlı olan bu elbise, biraz açık saçık sayılabilirdi. Göğsündeki çatalı belli belirsiz açıkta bırakıyordu. Tabi profil resminde bacakları görüleliyordu ve onlar da mükemmeldi. Hatta fazla mükemmeldi Belki, o da dişi tilkiydi. Geni kadın garson rehberliğinde kendisine doğru yaklaşırken, gözlerini onun vücudundan ayırıp, sakince kravatını düzelterek, gülümsemeye çalıştı, ama başaramayacağı anlaşıncaya kadar vazgeçti. Çok uzun zamandır, bu kadar hoş bir kadınla karşılaşmadığı için şaşkıındı.

Garson, genç adamın karşısındaki sandalyeyi çekti.

Noah ayağa kalkarak elini uzattı. "Noah... Noah Smith." Flört edeceği kişinin, banka hesabından çok kendisine odaklanmasını istediği için, gerçek ismini kullanmıyordu. Aslında en başından beri bir yazar olarak takma ad kullanabilirdi. Ancak, Noah Frost imza için basit ve güzel bir isimdi. Ve artık değiştirmek için çok geçti. Bu kez, istemeden de olsa gerçek ismi de çıkmıştı ağzından.

"Merhaba⁹ dedi genç kadın onun elini sıkarken ve alelacele elini tekrar çekti. "Çok güzel dişleriniz var."

Noah cevap vermeden, genç kadının oturmasını bekledi, sonra kendisi de oturdu. "Güzel dişler mi?" dedi gülerek. "Tırnaklarımı da kontrol etmek ister misin?"

Gülümseyen genç kadının gözlerinde, resminde fark edilen aynı muzip ifade vardı.

Grace gülmesini saklamak istercesine eliyle ağzını kapadı, ama işe yaramamıştı. Güldüğü apaçık belli oluyordu. "Her şey yanlış başladı," dedi yavaşça. "Aslında... Aslında bu benim ilk buluşmam." Sonra gözlerini kapayarak, dudaklarını ısırıp ve konuşmasına devam etti. "Daha beter oldu değil mi? Düzeltmeye çalıştıkça daha da batıyorum galiba."

Noah, genç kadın dikkatle inceledi. Diğer buluşmalarındaki gibi S)ir başlangıç olmamıştı. Normalde klasik bir sohbetle başlanır işten, hobilerden falan bahsedilirdi.

"Belki de ben daha deneyimli olduğum için, böyle olmuştur."

Genç kadının gözleri büyümüştü. "Çok iyisiniz Bay Smith. Stres altındaki bir bayana yardımcı olacak kadar da kibarsınız." Başım yana eğerek devam etti, "Bu kadar hoş biri, acaba neden birçok kişiyle deneme yapıyor da, devamını getiremiyor? Sorununu? nedir?"

Bu kez gülme sırası Noah'taydı. Erkek gururu incinmişti. Diğerleri asla bu kadar açık konuşmamışlardı. Ve bu kadar ilgi çekici değillerdi. "Bu sadece dördüncü buluşmam," dedi.

"Ne kadar silide?"

Omzunu silkti. "Bir ayda."

"Bu çok fazla Noah. Peki lütfen söylerimsiniz, neden sizi bırakan grupta olmamalıyım?"

Kendini sakın ve oldukça soğukkanlı biri olarak Men Noah, gülmesini durduramadan, "Dişlerim güzel olduğu için/¹ dedi.

"İşte bu." Gözleri ıslıl ıslıl parlıyor, bir yandan da masa örtüsünün ucunu sımsıkı tutuyordu. "Dişlerinizle ilgili söylediklerim için, çok özür dilerim. Sinirli ve heyecanlı olduğumda, genellikle aklıma gelen ilk şeyi söylerim."

Dürüstlüğü, genç adamın ilgisini çekmişti. Planlı cümleler yen ne, akla gelen ilk şeyin yapılması çok hoşuna gitmişti, "Sipariş verelim mi?" diye sordu.

Derin bir nefes alan genç kadın, "Çok iyi olur," dedi.

Noah menüyü eline aldı ve ne yiyeceğini çok iyi bildiği halde, büyük bir ciddiyetle menüyü gözden geçirdi. "Aperatiflerimizi yerken, benim hatalarımdan bahsederiz," dedi duygusuz bir ses tonuyla.

Grace menünün üzerinden bakıp, güldü.

Noah da kendine kendine gülerek, dikkatin] toplamaya çalıştı. Bir insanın ne sipariş ettiğinden, onun hakkında fikir sahibi olunabilirdi ve karşısındaki kadın, onun isteyeceği yemeğin aynım istemişti Bu iye işaretti. Hayır, buna işaret denilmezdi, o işaretlere inanmazdı. Buna uyum denirdi.

Genç kadın, şarap seçimim ona bıraktı.

"Peki Grace, neler yapıyorsun bakalım?"

Genç kadın salatasına eğiş olduğu başım kaldırmadan, kirpiklerinin arasından, ona baktı. Yüzünde duygusal bir ifade belirmişti.

Ne yaptığım söylemek istemiyor muydu acaba? Eğer öyleyse, geçen haftaki buluşması kadar kötü olabilirdi.

Grace ağzındaki avokadoyu çiğnedikten sonra, "Danışmanım," dedi.

Bu, genç adamın duymayı istediği bir cevap değildi. Kendisiyle! seyahat edemeyecek kadar, işine bağlı olup olmadığını merak etti. Bu gerçekten hoş olmazdı.

"Peki ya sen? Sen ne işle uğraşıyorsun?"

Noah tam cevap vermek üzereyken, ağzını kapadı. Geçmiş hatalardan ders almalıydı. Cinayet romanı yazarı olduğunu söylediği anda, klasik oyun başlayacaktı. Noah çok alışıldık bir isim değildi ve mesleğini söyler söylemez, soyadı Smith olarak söylemiş olmasına

SANAL AŞK.

rağmen, ilişkiyi rahatlıkla kurabilirdi. Ve Noah, bu kadının diğerleri gibi aptallaşmasını istemiyordu.

"Bir işin vardır herhalde, öyle değil mi?" dedi Grace.

"Tabi ki var. Ben yazarım."

Grace'in nezaketen ilgilenmiş gibi davranması, genç adamı rahatlatmıştı. "Ne konuda yazıyorsun?"

Omzunu silkti. "Askeri konular. Sikici şeyler yani."

Grace peçetesiyle ağzını sildi. "Beni kandırıyor musun?"

"Hayır," dedi Noah pokerci suratım takınarak.

Grace ona uzun uzun ve büyük bir dikkatle baktı.

Sırrını tahmin etmiş olabilir miydi? Ama öyle olsa, böyle umursamazca gülümsemezdi herhalde,

"Hadi, bana biraz diğer buluşmalarım anlat," dedi Grace gözlerini karışındaki adama "Kötü giden neydi?"

"Hiçbir şey." Derin bir nefes aldı ve gülümsedi. Rahatlamıştı. "Ancak bir eş bulmak, hayli ciddi bir iş. Hemen birini seçmek mümkün olmuyor."

Genç kadın çatalını, bıçağını masaya koydu Ve bir süre salatasına baktıktan sonra, "Gerçekten bir internet sitesinden kendine eş bulabileceğine inanıyor musun?" diye sordu.

Neden buluştuğu her kadın, buna inanmakta zorlanıyordu ki? "Peki, sen bir koca aramıyor musun?"

Grace başını öyle sert salladı ki, bir tutam saçı tokadan çıktı.

"Ne arıyorsun öyleyse? Aşk mı? Ruh ikizi mi?*"

Genç kadın başını eğdi. Kirpiklerinin arasından fırlattığı bakış, bunları hiç ciddiye almadığını ima eder gibiydi.

Genç kadının da, kendisi gibi böyle şeylere inanmaması iyiydi. Şarabından bir yudum alıp, "Aynı fikirde olduğumuza memnun oldum," dedi.

Grace dudaklarını büzdü. "Böyle şeylere inanmadığımdan değil. Sadece bunun sanal alemde olabileceğini sanmıyorum. Ya da ben öyle olmasını istemiyorum. Zaten şu Romeo-Juliet türünden aşklar, bu yaştan sonra olamaz sanki sence de öyle değil mi?"

Genç adam kaşlarını kaldırdı. Aşk konusunda çok emin değildi. Hatta bir keresinde bulduğunu bık zannetmişti. Ancak sonrasında

işler kimlik çatışmasına dönüşmüştü. Şarkılara ve filmlere konu olan aşkın gerçek olduğunu sanmıyordu. Anne ve babası da büyük bir aşla yaşamamışlardı, ancak elli yıl boyunca mutlu bir evlilik sürdürmüşlerdi. Onlar bunu sürdürebildilerse, kendisinde sürdürebilirdi.

Akşam çok çabuk geçmişti. Hem de çok çabuk.

Noah tatlısını yerken, onun hakkında yeterli bilgiye sahip olduğu / düşündü. Arkadaşı Harry'nin deyimiyle, bu kadın bir zengin avcıSiB değildi. Gelecek hafta gideceği resitale, onu davet etmeyi düşündü. Boğazım temizledi ve "Grace," dedi.

Genç kadının ağzında, çikolata suflesini yaladığı kaşık vardı. Noah suyunu içerken, o da ağır ağır kaşığı ağzından çıkardı.

"Tatlıdan biraz ister misin? Kaşlarını kaldırarak bu soruyu soran, Grace'in ağzının kenarına çikolata bulaşmıştı.

Noah hipnotize olmuş gibi onu izlediğinden sadece "Iıhh...," diyebildi.

"Çok güzel ama tavsiye ederim."

"Iıhh..."

Noah, herkesin hayran olduğu o muhteşem kelime dağarcığını yitirmiş ve tam, bir mağara adamı gibi tepkiler vermeye başlamıştı. I Genç kadının elindeki uzun sufle kaşığını özenle doldurup, ağzına götürüşünü dikkatle izledi. Kaşığı ağzına götürürken, genç kadının ağzının bilinçsizce büzülmesi, Noah'ta önüne geçilemeyecek bira arzu uyandırmıştı ve bu yüzden konuşmaya başladığında, sesi boğuk çıkmıştı. "Grace,"

"Evet."

Birden beyni boşalmıştı sanki. Ne diyeceğini unuttu, konuşabil- diğinde ise, "Konser," dedi. "Canlı müzik sever misin?"

"Evet. Canlı müziğe bayılırım."

Genç adamın kalbi ıııhayet normal ritimde atmaya başlamıştı.

"Aslında, birkaç gün önce bir konserdeydim," dedi Grace dikkatini tekrar tatlısına yöneltirken.

"Gerçekten mi?"

Ağzındaki tatlıyı yutarken, başını sallayan Grace, "Evet, Londra'da The Hover Cats konserindeydim, biliyor musun o grubu?"

Genç adam başını salladı. "Sanırım arkadaşlarının birçoğu seninle aynı tutkuya sahip değildir. Yafrılıyor muyum?"

Genç kadın şaşırılmış görünüyor. "Neden? Caz ve diğer kolay dinlenen müzikler her yerde çok popüler, ama bu Sürekli o tarz ihüzik dinleyeceğimiz anlamına gelmez. Acaba biraz dar kafalı mısın?"

Noah bu gece ikinci defa kendini sorguda hissetmişti. "Ne bü#«yim, bana şey olduğunu söylemiştin..."

"Danışmanım," dedi kollarım önünde kavuşturarak. "Kahve konusunda danışmanım ve High Street üzerindeki, The Coffe Bean de çalışıyorum."

Kadın masanın üzerine çıkıp dans etse, Noah bu kadar şok olmazdı. İşte bu genç kadın, böyle bir potansiyele sahipti ve Noah'a çekici gelen de buydu. Grace'in kişiliğinde, istediği her şeyi yapabilecek bir enerji saklıydı. Onu analiz etmek, kitaplarındaki bir karakteri analiz etmek kadar heyecan vericiydi.

Genç kadın bir süre sessiz kalarak, genç adamın tepkisini izledi. Ancak sonra, kapıya bakarak, hızla konuşmaya başladı. "Kahve deyince, kaba bir adamın, hafta sonu eğlencesi olacak havada değilim," dedi ve el çantasına uzanarak, sandalyesini geri itti.

Gece boyunca süren huzurlu hava, bir anda kaybolmuştu. Genç kadın ona bakarak, eteğini düzeltti. Bakışlarından kırgınlığı anlaşılabilirdi.

"Grace gerçekten özür dilerim. Benim niyetim..." Eline uzandı. "Gitme," dedi.

Genç kadın başını salladı. "Biliyor musun Noah. Bu işe yaramaz, boş ver. Gitmem gerekiyor." Sonra çevik hareketlerle ayağa kalkarak, vestiyere doğru yürüdü.

Grace gittiğine göre, artık onun da orada durmasının bir anlamı yoktu. Ceketinin cebinden cüzdanını çıkardı ve masaya gelebilecek hesaptan daha yüklü bir miktar bırakarak, genç kadının arkasından gitti.

Grace mantosunu giyip giymediğinin farkında bile değildi. Hava bir hayli soğuktu, ama hisleri onu zaten yeterince titrettiğinden, pek biffjey fark etmiyordu. Nereye gittiğinin farkında bile olmadan sağa döndü ve ana cadde boyunca yürümeye başladı. Daisy'nin dolabın-

dan ödünç aldığı lanet topuklu ayakkabıların izin verdiğiince, hızlı yürümeye çalışıyordu.

"Grace..."

Grace tepki vermeden yürümeye devam etti. Ne zaman insanlara geçimini nasıl sağladığını söylese, hep aynı tepkiyi alırdı. Aynı tavırlar ve aynı bakışlar... Sanki herkes hayat kurtaran ve çok onurlu işler yapıyormuş gibi.

Bu işi seçmesinin tek nedeni, Daisy'e daha fazla zaman ayırabileceği için iş olmasıydı. Böyle bir sorumluluğu olmasa, tabi ki o da kariyer yapmak isterdi. Ama Daisy babasızdı ve onu bir de annesiz bırakmak vicdansızlık olurdu. Bu nedenle çalışma saatlerini ontm okul zamanına göre ayarlayabildiği ve akşam mesaisi olmayan bu işin onun için çok uygundu.

Kahve dükkânının sahibi olan Caroline Hala, Rob'un gerçek hala siydi ve onun ölümünden sonra, Grace'e kol kanat germiştir. Dük-kânda, ona bir iş verdiği gibi, üst katta oturmasına da izin vermiştir. Kendi ailesi, o evlendiğinde Batı Yakası'na taşınmışlardı ve dönmek gibi bir durumları olmamıştır. Ailesi, ona da yanlarına taşınması için yalvarmıştı, ancak çok toy olan Grace, kilise mezarlığına gömülendi Rob'u terk etmiş gibi hissedeceği için gitmemiştir.

Birinin arkasından geldiğini hissedince hızlandı. İşinden utanmasına gerek yoktu. O bölgedeki en iyi pastaları yapıyordu. Zaten böyle olmasaydı bile, işi için kimseye açıklama yapmak zorunda değildi.

Arkasındaki ayak sesleri iyice yaklaşmıştı. Bir anlığına, Noah'ın kendisine kahvede çalışan ve zekâsı yirmili yaşlarda olan biri gibi davranmadığını sanmışa Ancak şimdi anlaşıyordu ki, genç adam işini yanlış anladığı için her şey normal gelişmişti. İyi de, o yanlış devam ettirip, işinden bahsetmemesi mi gerekirdi? Hayır, Grace böyle biri değildi.

"Grace!"

Şimdi tam arkasındaydı. Grace durdu ve ona doğru dönerken, The Coffe Bean'in zorlu müşterileriyle baş etmek için takındığı tavı takındı. "Bay Smith."

"Grace, beni tamamıyla yanlış anladın. Danışman olman, ya da bir kafe de çalışıyor olman umurumda bile değil. Gecenin bu şekilde bitmesini istemiyorum. Sen..."

O da istemiyordu. Çok hoş bir gece geçirmişlerdi ve genç adam ona karşı hep nazık davranmıştı. Arkasından gelerek bu nezaketini devam ettirdiğine göre de, kötü davranılmayı hak etmiyordu. Genç kadın tekrar yürümeye başladı. "Peki'ya çöp toplayıcısı olsaydım, yine de peşimden gelir miydin?"

Görünüşü değişmişti sanki. Restoranda otururlarken, Grace onun fcs<fatdar uzun boylu olduğunu fark etmemişti. Şimdi ise, onun gözlerine bakabilmek için, başını kaldırması gerektiğini fark etti.

Çok güzel yeşil gözleri vardı. Öyle romanlardaki gibi zümrüt yeşili değildi, ama kişilikli, griye çalan; buğulu bir renkti. Duygularının derinliğiyle daha da koyulaşmıştı ve şaşırmış gibi bakıyordu.

"Tabi ki gelirdim. Bu kadar güzel geçen bir akşamı berbat etmek istemem. Özür dilemek istedim."

Genç kadının oyununa gelmemişti ve dürüstlüğüyle puan kazanmıştı. "Evet, peki şimdi tamam mıyız? Başka bir yere gitmek ister misin? Kahve içeli mi?"

Grace gülümsedi. "Ya lağım temizleyicisi olsaydım, yine benimle bir şeyler içer miydin?"

Adımlarını yavaşlatan genç adam cevap verdi. "Burnuma mandal takmama izin verseydin, olurdu."

Genç kadın gülümsedi. Noah'ın bu küçük oyuna katılması onu rahatlatmıştı. Genç adamın elini tutarak, adımlarını hızlandırdı. "Gel hadi, harika bir yer biliyorum."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Noah'ın, onun küçük, ama hızlı adımlarına ayak uydurmaktan başka şansı yoktu. Topuklu ayakkabılarla bile ancak omzuna gelen kadınla birlikte yürüdü. Gecenin karanlığım, sokak lambalarım^ ışıkları aydınlatıyordu. Tipik bir İngiltere gecesi idi ve hafif çiseleyen yağmur damlacıkları, soğğun daha da fazla hissedilmesine neden oluyordu. Acele etmezlerse, ikisi de sırlıklam olacaktı. Tam genç kadına nereye gittiklerini soracaktı ki, Grace bir binanın girişine doğru yöneldi.

Esen rüzgârın ıslığı kulaklarında uğılduyordu ve Grace'le aralarında sadece birkaç santim vardı. Genç kadın ona gülümsüyordu. Noah derin bir nefes aldı. Tentenin dışında kalan kolunun ıslanmasına aldırış bile etmiyordu. Genç kadının ıslak dudakları, sokak lambasının ışığında parlıyordu ve Noah büyülenmiş gibi onu seyrediyordu. Genç kadın büyümüş göz bebekleriyle onu izlerken, yüzündeki gülümseme silinmişti.

Genç adamın kulakları arzudan mı zonkluyordu, yoksa duyduğu tenteye düşen yağmur sesleri miydi? Genç kadına uzanıp, onu öpmek için kendini güçlkle tutuyordu. Tamam da, onu ne durdum-

yordu ki? Tam genç kadına uzanacakken, Grace'in elindeki anahtarlığın sesi, onu kendine getirdi.

Aynı anda da, genç kadın gözden kayboldu. Açılan kapıdan, Grace'in ayak seslerini takip ederek girdi. İçerisi oldukça karanlıktı ve bir sandalyeye çarpınca durakladı.

"Bir saniye bekle," dedi Grace.

Birkaç saniye sonra ortalık aydınlandı. Karanlığa ahşan gözleminde sanki şimşek çakmış gibiydi. Grace masaların etrafından dolaşarak, kapıyı kapadı ve tezgâhın arkasına geçip, "Burası Güneydoğu Londra'nın, en iyi kahvesini yapan yerdir," dedi.

Genç adam yavaş yavaş çevresindekilerin farkına varmaya başlamıştı. Etrafındaki bütün eşyalar, birbirinden farklıydı. Ahşap sandalyeler, koltuklar, masalar, duvarları kaplayan farklı kahve çekirdeklerinin resimleri...

"En iyi yeri," diye tekrarladı Grace, tezgâhın arkasında emniyette hissederek. Yine konuşkan haline bürünmüştü. "Bundan Kesinlikle eminim, çünkü burada kahveyi ben yapıyorum. Ne içersin?"

"Espresso," dedi, Noah hiç düşünmeden. "Duble olsun."

"Hemen geliyor. Sen rahatına bak lütfen."

Genç adam tezgâhın yanındaki koltuğa oturdu. Bu arada Grace makinelerin düğmesine basmıştı bile. Biraz sonra genç kadın elinde iki espresso fincanıyla yanma geldi ve sessizlik içerisinde kahvelerini yudumladılar.

Grace dükkânın tüm ışıklarını yakmamıştı. Sadece tezgâhın arkasındaki lamba yanıyordu. Bu da ortama hoş bir hava veriyordu. Noah bu loş ışıktaki bile genç kadının ışıldadığını görebiliyordu.

"Eee Noah, söyle bakalım. Neden kendine birini bulmak için, sanal alemi seçtin? Sen... Yani... Hiç de öyle bir yardıma ihtiyaç duyacak cinsten görünmüyorsun da."

Noah gülümsedi. "İnternet aracılığıyla biriyle tanışmak, iyi bir fikir gibi geldi. Yani zaten aslında her şey şansa bağlı değil mi? Biriyle barda, iş yerinde ya da herhangi bir yerde tanışabilirsin. Bu neden internet olmasın ki? Ayrıca, oradaki servis sayesinde insan bazı şeyleri tahmin etmek zorunda da kalmıyor."

Grace gözlerini süzdü. "Çok romantik bir hale getirdin."

Romantizm mi, o da neydi ki? Birçok erkek gibi Noah da, çiçeklere ve mum ışığında yenen yemeklere romantizm denildiğim sanılıyordu. *Daha*. fazlasını da bilmiyordu.

Sarah'la beş yıl birlikte olmuştu ve onun evleneceği kadın olduğunu düşünmüştü. Ancak Sarah sürekli olarak, Noah'ın romantik olmamasından şikâyet etmişti ve ne kadar gayret ederse etsin, onun için yeterli bir hale gelememişti. Daha fazla ne yapabilirdi ki... Zaten tüm bu saçmalıklar ona komik geliyordu. Sonunda da, Sarah onu terk etmiş ve Noah'ı ne yapması gerektiğini bilemez bir durumda bırakmıştı.

Genç adam camdan dışarı bakıyordu. Yağmur şiddetlenmişti. Başarılı bir ilişki olması için, bu tür romantizmlere gerek var mıydı?

Grace'e tekrar baktığında, onun kaşlarının çatılmış olduğunu gördü. Genç kadın, küçük bir kaş hareketiyle bile, pek çok şey anla; tabiliyordu.

"Kadere inanmıyorsun değil mi?" sordu Grace.

Noah bunu düşünmemişti bile. "Hayır," dedi.

"Yani bu sadece rasgele bir durum ve kimyasal bir reaksiyon, peki ya sonra?"

"Evet, kısmen. Tabii cinsel çekim de var, ama bu bizim konumuz dışımda. Hayatını birleştireceğin kişide kimyadan daha öte şeyler de; olmalı tabii. Peki, sen kadere inanır mısın?"

Grace fincanını masaya koydu ve duvara baktı. "Bilmiyorum... Aşkın rasgele bir şey olmadığını düşünmek, rahatlatıcı geliyor. Sihri kaybolurdu yoksa."

Off... Off... O sihir arıyordu ve ne yazık ki yanlış kişiye denk gelmişti. Romantik olamadığı gibi, sihir de yaratamazdı. Bu durumda, genç kadının ayaklarının bir an önce yere basması sağlamalıydı. Geçeklere dönmek en iyisiydi. "Neden sanal bir aşk sitesine üye oldun?"

Grace duvara bakarken, başım salladı. "Aslında, bu sabaha kadar, böyle bir sitenin varlığından bile haberim yoktu. Benim yerimde başka biri üye olmuş ve o kişi elime geçtiğinde kesinlikle öldürecekmiş..." Dudaklarını ısırıldı. "Kusura bakma. Bu buluşmaya istemeden geldiğimi, bu şekilde söylemek istemezdim."

florun değil."

"Yine de, ona ne yapacağımı biliyorum ben. Ancak, bu sitenin korktuğum kadar kötü olmadığını da söylemeliyim.."

Genç adamın dudakları kıvrıldı. "Gururum okşandı doğrusu. En azından arkadaşına dişlerimin güzel olduğundan bahsedeceksin değil mi? "

"Oh, beni bu siteye üye yapan kişi bir arkadaşım değil. Kızımdı."

Noah'ın midesine, sanki kramp girmiş gibiydi Grace'in bir çocuğu olabileceği, aklının ucundan bite geçmezdi. O kadar genç görünüyordu ki. Ayrıca Noah'ın arası çocuklarla pekiyi değildi. Arkadaşlarının çocukları ancak onları omzunda gezdirdiğinde, ona ilgi gösterirler, diğer zamanlarda ise ona tam bir uzaylı muamelesi yaparlardı. Kesinlikle, çocuk ruhundan anlamıyordu.

"Bir kızan mı var?" diye sordu ses tonunun normal çıkmasına çalışarak.

Grace başı ile onayladı. "Daisy, on dokuz yaşında. Yani, annesinin hiçbir şey bilmediğini düşündüğü ve annesi için en iyi şeyleri kendisinin organize edebileceğini sandığı yaşta."

On dokuz yaş iyiydi. Noah bu yaşta biriyle, daha iyi bir iletişim kurabilirdi.

"Yani, sen boşandın mı?"

Genç kadın başını salladı. "Dulum. " Elini salladı. "Lütfen öyte bakma."

Noah, gözlerini kırıştırdı. "Nasıl bakmayayım?"

"Çok uzun zaman Önceydi. Evlendiğimizde, neredeyse çocuk sayılabilecek bir yaşıydım. Dul kaldığımda da çocuktum..." Ona kısa bir bakış fırlattı. Sanki bakışlarıyla ona acımasını önlemeye çalışıyor gibiydi.

"Nasıl oldu? Neden öldü?"

Grace sessizleşmişti, Noah ne yapmaya çalışıyordu? "Sorduğun için teşekkürler. Birçok insan... Bilirsin işte... Konuyu değiştirmeyi tercih eder." Elini yüzüne dayadı ve dikkatte genç adamı süzdü. "Rob askerdi Birinci körfez savaşında öldü."

Noah başını salladı. "Bende Irak'ta görev yaptım. Grace sıkılı dudaklarının arasından titrekçe gülümsedi.

Birbirlerini anlamak için konuşmalarına gerek yoktu. Sessizlik bile birçok şey ifade edebiliyordu. Aslında bunu, birçok arkadaş^ hatta birçok kan koca bile başaramazken, onların yapabilmesi ilgin^ti. Grace'in yaptığı, küçümsenecek bir şey değildi. Tek başına bil çocuğa hem annelik, hem de babalık etmek, herkesin üstesinden! geleceği bir durum değildi. Noah, onun çok iyi bir anie olduğuna inanıyordu. Hatta Dâisy'nin çok şanslı olduğunu düşünerek, onu kıskanmıştı bile. Durum giderek daha duygusal bir hal alıyordu^; Noah kendini topladı. Grace bir sihir peşindeydi ve ilişki konusunda beklentileri, NoahTa aynı değildi. Ayrıca Grace evlenmek de istemiyordu. İçgüduları Noah'a, her şeyi yeniden değerlendirmesi gerektiğini söylüyordu. "Grace..." dedi ve Espressosunun son yudumunu içerek, ayağa kalktı. "Sanırım artık gitme zamanı." Omzunu silkti. "Sana ye bir taksi çağırayım, ya da istersen gideceğin yere beni bırakayım."

Grace başını salladı. "Gerek yok. Ben evimdeyim zaten. Üst *kam* ta kalıyorum."

Böyle bir şeyi beklemeyen Noah şaşırılmıştı. "Ne güzel..."

Grace gülümseyerek, cevap verdi. "Evet öyle."

Yine görüşecek miyiz? Sorusu tam dilinin ucuna gelen Noah, yutkunarak duraksadı. Söylenecek bir şey kalmayınca da, kapıya doğru yötteldi.

Genç kadın kapıyı sessizce açtı.

Noah tam dışarı çıkarken geri dönerek, "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Grace," dedi.

"Bunu daha önce de söylemiştin."

Verandaya doğru bir adım atan genç adama, dışarının keskin sol ığı iyi gelmişti. Aksi halde arzularına yenik düşebilirdi.

Grace kapıda, gözlerini ona dikmiş, gitmesini bekliyordu. "Hoş-ça kal Noah," dedi ve bakışlarını yere indirdi.

Genç adam birden hareketlenmişti. Aniden geri dönerek, iki adımda tekrar Grace'in yanına geldi. Hiçbir açıklama yapmadan onun başını kavrayarak, tüm gece boyunca yapmak istediğini yaptı ve onu öptü.

Grace ayakta durabilmek için, Noah'a yaslandı. Şayet böyle yapmamış olsaydı, heyecandan titreyen bacakları onu daha fazla taşıyamayacaktı. Uzun zamandır kimseyle öpüşmemişti. Bunun bu kadar güzel bir duygu olduğunu unutacak kadar uzun bir zamandır... Vücudunun her zerresi titriyordu. Genç adam ellerini kullanmamış olmasına rağmen, çok etkilenmişti. Daha önce hiç böyle, öpülmemişti. Hele yağmur altında hiç...

Tabi ki Rob'un öpüşleri de onu çok heyecanlandırmıştı. Öyle olması gerekiyordu, değil mi? O her zaman listenin en başında olmalıydı. Çünkü o kızının babasıydı, en büyük aşkı ve ruh ikiziydi. Ondan sonra gelecek kişi, her kim olursa olsun, ancak ikinci sırada yer alabilirdi. Rob aklına gelince, gençlik heyecanlarını, utangaçlıklarını, yoğun hislerini hatırladı. Ancak, bunların hiçbirisi, onu bu denli ürkütecek kadar etkileyici olmamıştı. Şu an hissettiği heyecanı, daha önce hiç hissetmemişti. Parmakları kaskatı kesilmişti. Avuçlarını, genç adamın yanaklarına durmasını istercesine bastırdı, ama işe yaramadı.

Noah ondan uzaklaşmak yerine, daha da kendine çekerek, arzuyla dilini, onun dudakları arasında dolaştırdı.

Zevkle inleyen Grace'in elleri, bu kez onu itmek yerine, kendine çekmeye başlamıştı.

Noah'ın elleri en sonunda harekete geçerek, genç kadının boynunu ve yüzünü yumuşak dokunuşlarla okşamaya başlamıştı.

Grace düşünme yeteneğini kaybetmeye başlamıştı ve Noah \$Kıj çekildiğinde, ne kadar süredir kapı eşiğinde öpüştükleri hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Genç adam gözlerinin içine bakarken, titriyordu. Noah'ın parmakları hâlâ boynunu okşuyordu ve bu ufacık dokunuşlar bile, Grace'in kulaklarının zonklamasına yetiyordu.

Grace ilk buluşmada bu kadar ileri gidebileceğini beklemiyordu. Sanalevlilik.com sitesindeki sohbet odalarında yapılan dedikodular da bile bu kadarı yoktu. Oradaki sohbetler, genellikle sıkıcı akşam yemekleri, rutin muhabbetler ve nezaket öpücükleri ile sınırlı kalıyordu.

Daisy'nin bu çılgın planım anladığında deliye dönmüş ve bu anlamsız sınavdan kaçmak için elinden geleni yapmıştı. Ve sonunda

da, bir yemek yiyip sonra da hayatına kaldığı yerden devam etmesi-nin bir sakıncası olmayacağını düşünerek, bu randevuya gelmişti. Böyle duygulara kapılacağı aklının ucandan bile geçmemişti, geçemezdidte zaten...

"Grace..."

Noah'ın Asıltısı bile seksiydi. Grace daha fazla kendini kaptırmamaya çalıştı.

"Seni tekrar görmeyi çok isterim."

Grace bunu kabul etmeyi tüm kalbiyle istiyordu. Çünkü vücudunun her noktası, *tBm* benliği, ona bunu emrediyordu. Genç adamı içeriye çekerek, antik bir kanepenin üzerinde, kaldıktan yerden devam etmek için yanıp tutuşuyordu. Ne var ki, bu düşünce onda bir anda başından aşağı bir kova soğuk su boşaltılmış gibi bir şok etkisi yarattı. O tek gecelik ilişkilerin kadını değildi. Aşkın, sevginin olmadığı bir ilişki ona göre değildi.

Ve Sanalevlilik.com ona göre bir yer değildi.

Ani ftır hareketle Noah'ın kollarından sıyrılarak, kapıya tutundu. Sonra kapıyı hafifçe aralayarak, "Üzgünüm Noah, bu iyi bir fikir değil," dedi ve fikrini değiştirmeye fırsat bırakmamak için, hızla kapıyı kapattı,

Noah kapalı kapıya bakakalmıştı. Genç kadın karanlık içinde I kaybolmuş ve bir süre sonra da kafenin ışıkları sönmüştü. Bir süreri daha kapalı kapıya bakmaya devam etti, ancak sonra camda sadece kendi yansımısını seyrettiğini fark etti. Nihayet ilgisini çeken bir kadınla tanışmıştı, ama o da cmtı ortada bırakmıştı. Beş yıldır böyle bir durum yaşamamış olan Noah, komik durumuna güldü.

High Street'teki "barların kapanma saatiydi ve insanlar evlerine dönmelt Üzere yola çıkmışlardı. Camdaki yansımaya bir kez daha baktı.

Bravo doğrusu, sonunda aradığı gizemli kadını bulmuş ve bulduğu gibi de kaybetmeyi başarmıştı.

Dairesine çıkan dar merdivenler, Grace'e olduğundan daha dik gelmişti. Kapıyı açtı, paltosunu çıkardı ve girişteki aynada kendine şöyle bir baktı. Dalga mı geçiyordu? Davy'nin kıyafetleri ve ayakkabılıyla ne yaptığını sanıyordu.

Tüm bu yaptıkları aptalcaydı.

Soyundu, üzerinden çıkardığı eşyaları yerlerine yerleştirdi ve pijamasını bulmak üzere odasına gitti. Üç parçalı pijamasını giydikten sonra da, elini beline koyarak odaya şöyle bir baktı. Parfüm şişeleri etrafa saçılmıştı. Hepsini düzelitti. Sonra da asla uyuyamayacağını bildiğinden, Daisy'nin bilgisayarını alarak, oturma odasına gitti ve bir kanepeye yerleşti.

Bilgisayarı açtı, Sanalevlilik.com sitesine girdi. .

Ve daha önce, *Kangagirî* ve *Sanfrandani* ile sohbet ettiği bölüme tıkladı. Ancak şu anda Avustralya'da öğle vakti olmalıydı ve batı Amerika'da saatin kaç olduğu hakkında bir fikri yoktu. Muhtemelen *Sanfrandani* uyuyordu.

Tam bilgisayarı kapatacağı ki, ekranında bir mesaj belirdi; *Kangagirî sizi sohbete davet ediyor*

Grace tereddüt etmeden kabul etti.

Kangagirî: Geldin mi? Biz de seni bekliyorduk. Anlat bakalım. Nasıl geçti?

Seksi İngiliz: Biz... Şey...

Sanfrandani: Ben de buradayım!

*Seksi İngiliz: Sen yatakta değil misin?»? *

Sanfrandani: Ha... Ha... Ha... İşten atılsaydım belki, Ama burada saat öğleden sonra üç.

Seksi İngiliz: Oh.~ öyle mi?

Kangagirî: Eeee...

Sanfrandani: Evet! Detayları alalım lütfen.

Detaylar mı? Detay yoktu aslında. Sadece öpücük vardı.

Seksi İngiliz: Yemek yedik, kahve içtik. Hepsi o kadar.

Sanfrandani: Aslında sofu, onu bir daha göreceğiz misin?

Seksi İngiliz: Sanmıyorum.

Kangagirl: Sormadı mı?

Grace'in parmakları bir an duraksadı. Aslında kısaca *hayır* yazıp bu soruyu geçiştirebilirdi. Ama bu kadınlar ona o kadar iyi davranmışlardı ki, onlara yalan söyleyemezdi.

Seksi İngiliz: Evet'sordu. Ama ben, hayır dedim.

Kangagirl: Nasıl biriydi?

Grace başını salladı. Onlara aptal gibi görünmeden, aslında çok kültürlü, yakışıklı bir beyefendiyle, çok şık bir akşam yemeği yediğini ve gecenin rüya gibi bir öpücükle sonlandığını nasıl anlatacaktın

Seksi İngiliz: Uyumlu bir çift olacağımızı sanmıyorum. O çok...

Kangagirl: Sıkıcı mı?

Sanfrandani: Yaşlı mı?

Kangagirl: Çirkin mi?

Sanfrandani: Mankafalı mı?

Kangagirl: Hadi ama! Yardımcı ol biraz!

Grace derin bir nefes aldı. Bunların hiçbiri Noah'ı tanımlamıyordu. Peki, ama nasıl anlatacaktı?

Seksi İngiliz: O çok olgun.

Aslında onun için çok fazla şey söylenebilirdi, ama şu anda yazabildiği sadece bu tanımdı.

Kangagirl: Lütfen beni bağışla ama sen kaç yaşındasın?

Sanfrandani: Kangagirl, bunu sormamalıydın.

Kangagirl: Kusura bakmayın. Kaba bir Avustralyalıyım.

Seksi İngiliz: Ben, otuz ve on yaşındayım.

Kangagirl: Haa...

Seksi İngiliz: Otuz ve on. Kırkı telaffuz edemiyorum henüz.

Sanfrandani: Seksi İngiliz çok komiksin.

Kangagirl: Peki ya o, daha mı yaşlı?

Seksi İngiliz? Yaşla ilgili değil. Daha çok hayat tarzıyla ilgili... Kızımı büyütürken, aslında ben de gençlik hayatı yaşadım. Fast-food yemek, korku filmi seyretmek, çizgi roman okumak gibi. Ama o çok elit, operaya gidiyor, askeri tarih okuyor.

Kangagirl: Yani senin tipin değil, öyle mi?

Seksi İngiliz: Evet öyle...

Sanfrandani: Öyleyse aşk için, doğru kişiyi arama teşebbüsün yanda mı kaldı?

Grace'in cevabı yazarkenki hızı, kendini bile şaşırttı.

Seksi İngiliz: Ben aşk aramıyorum.

Birkaç saniye boyunca sessizlik oldu.

Sanfrandani: Aşka inanmıyor musun?

Kangagirl: O halde yanlış sitedesin.

Seksi İngiliz: Tabi ki inanıyorum. Ama sadece...

Nasıl açıklayacaktı bunu? Aslında gerçek aşk diye bir şey vardı ve bunu Rob'la yaşamıştı.

Seksi İngiliz: Sadece bunun hayatta iki kez denk gelebileceğine inanmıyorum.

Sanfrandani: Anladım.

Kangagirl: Ohh!

Rob onun diğer yansı gibiydi. Onun yerini başka biri alabilir miydi? Ve daha azı ile yetinebilir miydi, bilmiyordu. Kendine bile itiraf etmeye çekiniyordu ama yalnız olduğu zamanlarda, Daisy'nin erkek arkadaşını bile kıskanıyordu.

Sanfrandani: Peki ya hayatımı paylaşabileceğin biriyle flört etmek nasıl olur? Yani o muhteşem aşk olmadan?

Grace arkasına yaslandı. Gözünü ekrandan alamıyordu. Sanfrandani doğru bir noktaya değinmişti, İllaki Rob'la yaşadığı şeyi araması gerekmezdi. Hayatın anlamını farklı birinde, başka bir biçimde bulabilirdi. Noah'ın da bahsettiği şey bu değil iniydi? Artık yetişkin biri gibi bir seçim yapma zamanı gelmemiş miydi?

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

THE COFFE BEAN, Pazar sabahı olduğu için, neredeyse boştu. Grace haftada bir gün burada kahvaltı ederek, kendini ödüllendirirdi. Saat on buçuk gibi sürünerek aşağıya indi. Tezgâha yaklaşırken hâlâ esniyordu.

Caroline bu sabah renkli ipek kaftanıyla oldukça görkemli görünüyordu. Grimsi saçlarını gevşek topuz halimde toplamıştı. Gerçekten çok orijinal biriydi.

"Ya gerçekten harika bir gece geçirdin, ya da berbattı. Hangisi?" diye sordu Grace bakarak.

Konu da buydu ya zaten. Grace de hangisi olduğundan emin değildi, ama uykusuzluğa neden olan bir şey olduğundan emindi.

"Koyu ve süttü kahve lütfen..."

Caroline ona göz kırptı. "Bir şey söyleme. Hemen geliyorum."

Grace tekrar esneyerek çevresine bakındı. Burası cicili bicili birçok eşya ile bezenmiş, çok etkileyici bir yerdi. Duvarlara yol işaret tabelaları ve aynalarla çok güzel bir dekorasyon yapılmıştı. Bazı masalarda, içinde nergis çiçeklerinin olduğu, antika vazolar vardı. En güzeliyse, Viktoryan tarzı ahşap tezgâhtı. Tezgâhın üzerinde orijinal kesimli bir cam duruyordu. Zemin de ise, daha önceki kasap

dükkânından kalma, siyah ve beyaz karolar muhafaza edilmişti.

The Coffee Bean insana huzur veren bir yerdi ve yerel halk burayı çok seviyordu. Ancak, ana cadde üzerinde açılan ve uluslararası zincirin bir halkası olan iki kafe yüzünden, kan kaybediyorlardı. Gerçi buranın yerlileri alışkanlıklarından kolay vazgeçmezlerdi ve yıllardır değişmeyen kalite anlayışı ve çalışanların özverili davranışları yüzünden buraya hemen sırtlarını dönmezlerdi. Ama bu yeni acıtan yerlerin uyguladığı düşük-fiyat politikası, onlar için bir tehlikeydi. Ve son zamanlarda kârları sürekli düşerken, maliyetleri giderek artıyordu.

Caroline, Grace'e kahvesini uzattıktan sonra, çatık kaşlarla önündeki kâğıtlara baktı.

"Bu haftaki durum nasıl?" diye sordu Grace.

Caroline masanın üzerindeki kâğıtları toparlayıp, tezgâhın altındaki bölüme koydu.

"Hadi ama Caroline, ben ailedenim ve buranın da müdürüyüm. Diğer çalışanlara belli etmeyebilirin, ama benimle paylaş lütfen."

Yaşlı kadın başını salladı. "Ne yaparsak yapalım, değişen bir şey yok. Java Express promosyon üzerine promosyon yapıyor." Omzum silkti. "Bir mucize olmazsa, üç aya kalmaz batarız."

Grace elindeki fincanı masaya koydu ve tezgâhın arkasına geçerek Caroline sarıldı. The Coffee Bean'in yok olmasına izin veremedi. Burası Marlowe ailesinin bir ferdi gibiydi.

Cumartesi günleri halasına yardım için gelen Rob'la burada tanışmıştı. Birkaç yıl sonra da, babası onların flört etmelerine izin verince, ilk kez burada buluşmuşlardı. Ve Caroline onların düğün pastasını burada yapmıştı.

Daisy'nin bebekliği burada, masaların arasında, müşterilerle geçmişti. Bazen bebek arabasında uyur ve herkes ona göz kulak/J olurdu. Hatta daimi müşteriler, emeklemesine, yürümesine» konuşmasına, okula başlamasına, okuma yazmasına ve bunlar gibi pek çok olaya tanık olmuşlardı. Okul döneminde herkes derslerinde ona I yardımcı olmuş, zaman zaman müşteriler arasında bir problem yüzünden, komik tartışmalar bile yaşanmıştı. Sanki kocaman bir aile gibiydiler ve herkes onları sarıp sarmalamıştı.

Burada, çok güzel ve unutulmaz anılan vardı. Şimdi Rob ve Daisy'nin yokluğundaki tek tesellisi de bu anılardı. Bütün bunların, aptal kafe zincirleri yüzünden yok olup gitmesine izin veremezdi» Bunun olmaması için, sonuna kadar savaşıacaktı.

"Bir yolunu bulacağız. Yeni bir pasta icat ederim ve kimse dayanamayıp, bize gelir bakarsın."

Caroline sevgiyle, onun omzuna vurdu. "Senin harikalar yaratabileceğini biliyorum tatlım ve senin pastalarının, Java Express'te satılan, bir alana, bir bedava cinsinden pastalarla kıyaslanamayacağını da biliyorum." Sonra başını salladı. "Ama sorun, artık kimsenin kaliteli ürüne fazla para vermek istememesi. Herkes, her şeyi, bir önceki yılın yan fiyatına almak istiyor."

"Biraz birikimim var. Birkaç bin pound kadar, ama istersen..."

Caroline kollarını kavuşturdu ve başını olumsuz bir şekilde salladı. "Asla olmaz. Birikimini kendi dükkânını açarken kullanacaksın. Ben kesinlikle alamam."

"Buraya ortak olabilirim. Olmaz mı? Bunu sana daha önce sen önermiştin."

Caroline'ın gözleri dolmuştu. "Sağ ol Grace. Ama olmaz. İkimiz de durumun çok kritik olduğunu biliyoruz. Seni batan bir işe ortak etmek istemem. Ayrıca senin o paraya, Daisy üniversiteye başlayınca çok ihtiyacın olacak."

"Ama ben bunu yapmayı çok istiyorum. Buranın benim için ne anlam ifade ettiğini biliyorsun."

"Üzgünüm Grace, buna izin veremem."

"Boşuna direniyorsun. Nasıl olsa fikrini değiştirmenin bir yolunu bulurum."

"Biliyorum» ama inatçılık konusunda, senden yirmi yıl daha deneyimli olduğumu unutma."

Grace tam ona cevap vermek üzere ağzını açacakken, kapının açıldığını haber veren çingırağın sesini duydu.

"Oh, aman Tanrım!" diye bağırdı Grace elini ağzına götürerek. İçeri giren çiçekçi, elinde çiçek buketinin büyüklüğünden görünmüyordu bile.

"Grace Marlowe..."

Grace sesini çıkarmadı.

Croline onun yerine cevap verdi. Buraya getirin." Çiçekçi çocuk, buketi Grace'in yanındaki boş masanın üzerine koy-du. Grace gözlerini çiçeklerden alamıyordu. Lilyum, gül, nergis ve adını bile bilmediği birçok egzotik çiçekler, iri yapraklarla bezenerek harika bir aranjman yapılmıştı. Ve harika kokuyorlardı.

"Dün gece birileri için gerçekten güzel geçmiş olmalı, öyle değil mi?" diyen Caroline, tezgâhın arkasından muzipçe gülümsedi. "Hadi karta bak bakalım, kim göndermiş görelim."

Grace'fe karta bakmasına gerek yoktu. Uzun zamandır kimse ona çiçek göndermiyordu. Zaten Rob bile sadece ilk buluşmalarında ona bir buket kırmızı gül vermişti. O zaman ikisi de çok gençtiler. Rob on dokuz, kendisi de on sekiz yaşındaydı henüz.

Grace o zaman öylesine heyecanlanmıştı ki, o çiçekler ona dünyadaki en güzel çiçekleri gibi gelmişti. Tabi ki bunlarla kıyaslanan mazlardı. Keşke Noah sadece lilyum buketi gönderseydi. Böylece Rob'un verdiği on iki adet gül hâlâ birinci Sırada kalabilirdi.

Kaşlarını çatarak, yaprakların arama iştirilmiş kartı aldı.

*Sevgili Grace,
Unutulmaz akşam için teşekkürler.
Noah.*

Grace tuttuğu nefesini bıraktı. Kemiklerine kadar yayılan sıcaklıktan hoşlanmamıştı. Bu çiçekler dairesinde durduğu sürece, o *öpiin* cü nasıl unutacaktı Ve bu çiçekler, en azından bir hafta boyunca solmazlardı, çünkü kasabanın en kaliteli çiçeksisinden gönderilmiş i lerd i. Çok «u istemeyen, dayanıklı çiçeklerdi. Demeti kucaklayarak, Caroline doğru yöneldi.

"Al, hepsi senin," dedi ve çiçekleri tezgâhın üzerine koydu.

Caroline kollarını kavuşturarak, başım anlamlı bir şekilde salladı.

"Hadi ama Caroline, bunlar benim için fazla şık. Ayrıca küçücük daireme de sığmazlar. Kafede kullanalım."

Caroline sadece kaşlarını kaldırmakla yetindi.

"Çekilmez birisin," dedi Grace çiçeklerin kurdelesini;çözmeye çalışırken. Sonra bütün vazoları masalara yerleştirdi ve çiçekleri küçük buketler halinde hazırlamaya başladı.

Eğer o vazolardaki nergislerimi değiştirirsen, maaşından keserim bilmiş ol."

Grace dönerek ağzı bir karış açık bir halde Caroline baktı. "Yapamazsın."

Caroline göz kırptı.

"Seni gazetelere veririm," diye tehdit etti Grace, elindeki garip yaprağa bakarak.

"Tamam. Nasıl istiyorsan öyle yap. Ama gün gelip, burası battığında, sakın ha yalnızlığına üzülme."

Grace'in gözleri büyümüştü. "Hayır, yapamazsın, çekilmezsin."

"Yaparım. Ve sen hâlâ çiçek gönderecek birilerini bulabilecek yaşтайken, bunun kıymetini bil lütfen."

Bilgisayarın ekranı açıldı ve Noah e-maillerini gözden geçirdi. Annesinden gelen maili görünce de, kendini biraz suçlu hissetti.

Annesi, gelecek Pazar günü onu öğle yemeğine davet ediyordu. Onları ziyaret etmeyeli epey bir zaman olmuştu. Ona göre, insanın ailesiyle arasında belli bir mesafe olması iyiydi. Neyse ki babasının aksine, annesi bilgisayardan anlıyordu da, yazışabiliyorlardı ve böylece onlardan, sık sık haber alabiliyordu.

Klavyeyi önüne çekerek, bir sonraki hafta sonu, Londra dışında olacağını yazmaya koyuldu.

Ailesini severdi tabii. Ancak, yarım yüzyıldır onlara ait olan o eski moda, köhne dekorlu evi sevmiyordu. O ev aklına geldiğinde içinde hiçbir his uyanmıyordu. Ne mutlu aile yemekleri... Ne kutlamalar... Ne neşeli zamanlar...

Annesi, ince uzun, zarif yapılı ve çok prensipli bir kadındı. Ona, şefkatle sarılmak yerine, sürekli uyarırdı. Yaramazlık yapmasına asla tahammül edemezdi. Babası ise, doğuştan fosilleşmiş gibi, tepkisizdi bir adamdı.

Noah askeriye yazılınca, babasının bu durumdan gururlanacağını sanmıştı. Ancak ondan yine hiçbir tepki alamamıştı. Ünlü bir yazar olduktan sonra bile, kendisiyle gururlandığını hiç hissettirmemişti. Hatta bir ziyaretinde, babasının çalışma odasında, kendi kitaplarından birinin çekmeceye gizlenmiş olduğunu görmüştü, ama babası, hiçbir zaman onun kitabını okuduğunu söylememişti.

Noah derin bir iç geçirdi. Önsezileri ona, Grace'in asla böyle bir anne ve babaya sahip olmadığını söylüyordu. Parmaklan fark etmeden, Sanalevlilik.com sitesini tıkladı. Gelen postalardan birim Grace'den gelmiş olmasını umarak açtı.

Başka bir eş adayı öneriydi. Aslında bundan gurur duymalıydı. Herhalde hoş ve işini seven bir bayan, sürekli onun taleplerine uygun adayları bulmak için çalışıyordu. Ancak Grace yüzü gözünün önüne gelince, yeni adayın fotoğrafına bile bakmak istemedi.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Grace'den hoşlanmıştı. İçgüdüleri ona, Grace'in doğru kişi olduğunu söylüyordu. İçgüdülerin güvenmeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Gençliğinde, filmlerdeki suçluyu daha filmin başında, kimse tahmin edemezken, o söyleyebilirdi. Ve bu içgüdüler sayesinde, yazma yeteneğini geliştirmişti. Me najeri, bu yeteneği sayesinde, hiç kimsenin çözemeyeceği entrikalarla dolu, kitapları başarıyla yazabildiğini söylüyordu. O kadar güçaj içgüdülere sahipti ki, bir insan hakkında fikri olması için, neredeyse ona bir kez bakması yeterliydi.

Şimdi o güçlü hisler, ona sürekli Grace Marlowe'u fısıldıyordu. Grace onun sanal alemde bulduğu, gelecekteki eşi olabilirdi.

Seksi İngiliz adlı üyemizden bir mesajınız var.

Sevgili Noah,

Dün akşamki yemek ve gönderdiğin harika çiçekler için çok teşekkür ederim. Sende yanlış bir izlenim uyandırdıysam özür dilerimi ama ben bir daha görüşmek istemiyorum. Bu konuyu netleştirmem istedim. Benim aradığım sadece arkadaşlık. Sana bundan fazlasını vaad edemeyeceğim.

Selamlar, Grace.

Noah kollarını kavuşturarak, bir süre ekrana baktı. Bu durum, Grace'le evlenme konusunu daha da cazip hale getiriyordu. Bundan çok hoşlanmıştı. Arkadaşlık mı? Bakalım neler olacaktı?

Vinehurst, eski Londra'nın küçük bir kopyası gibiydi. Ancak, son günlerde manav, kasap gibi küçük esnaf, büyük marketler yüzünden zor durumdaydı. Ana cadde üzerindeki çoğu küçük dükkânlar kapanmıştı, dolu olanlar ise, çoğunlukla Çin malı elektronik eşya ya da oyuncak satan dükkânlardı. Şu anda buradaki gayrimenkuller çok ucuzdu, ancak gelecek on yıl içinde burası çok değerlenecekti. Londra merkezindeki fiyatlar artık çok uçuk hale gelmişti, bunu sonucunda da insanlar Londra'ya yakın, bu tarz yerleşim merkezlerini tercih eder olmuşlardı.

Bu kasabadaki evlerin mimarisi çok orijinal ve kendine özgüydü. Popüler bir yer olmadan, buraya yatırım yapmak çok akıllıca bir fikirdi. Arkadaşları, böyle bir yerden ev almasının çok aptalca olduğunu söylemişlerdi, ama Noah'ın içgüdüleri, onu yine kârlı çıkarmıştı. Londra da ya da başka popüler bir yerde ev almak yerine, Londra'ya çok yakın ve doğal bir ortamda aldığı bu evin fiyatı, dört yılda ikiye katlanmıştı.

Arkadaşları onu, Buckinghamshire veya Gloucestershire taraflarında, yani onun gibi ünlülerin oturduğu bir bölgede ev almadığı için eleştirmişlerdi. Ama Noah, Vinehurst'u çok sevmişti. Londra'ya ulaşımı çok kolaydı ve yeni açılan küçük havaalanı da evin değerini arttırmıştı. Ellerini cebinden çıkardı ve kollarını düzelterek, cadde boyunca yürümeye başladı. Bir süre sonra, karşıdan bebek arabasıyla gelen genç bir kadın ilgisini çekti. Dikkatini çeken şey onun güzelliğinden çok, sarı uzun saçlarının arasına taktığı çiçektir. Onun böyle rüzgârlı bir havada neden saçına çiçek taktığını ve çiçeğin de nasıl °lup da düşmediğini merak etti. Sonra da başını sallayarak, The Coffee Bean'in olduğu caddeye doğru yürümeye devam etti.

İnsanların çiçekleriyle ne yaptıkları, onu ilgilendirmezdi. Kaldırımın daraldığı yerde yaşlı bir adamla karşı karşıya geldi ve ona yol vermek için duraksadı. Tam o anda da, bu paspal giyimli bu adamın montunun cebine itiştiymiş olduğu orkideyi gördü ve iyice şaşırdı. Bu çiçekler arasına bir bağlantı mı vardı?

Kafenin kapısına varmıştı ki, ellerinde çiçek buketleri olan, iki orta yaşlı hanımla karşılaştı. Bu da ne demek oluyor?

Vev içeri- girdiğinde, Grace'i tezgâhın yanındaki masada, onun gönderdiği çiçekleri tasnif ederken gördü. Onları müşterilere dağıtıyordu. Bir süre onu uzaktan izledi. Genç kadın onu fark etmemişti ve sakince işine devam ediyordu.

Noah derin bir nefes alarak, ona doğru yürüdü.

Grace onu görünce sıçradı. "Noah! Burada ne yapıyorsun? Yani... Neden geldin?"

Noah genç kadının önünde duran buketten kalma çiçek artıklarına bakarak, "Asıl soru, senin ne yapıyor olduğun değil mi?" dedi soğuk bir ifadeyle.

Grace tırnaklarını kemirmeye başladı. "Sevgiyi paylaşıyorum," dedi özrünü kabul göreceğini umarak.

Noah için, takınmış olduğu o soğuk ifadeyi muhafaza etmek git-tikçe güçleşiyordu. Sonunda dayanamayıp gülümsedi. Onun güldüğünü gören Grace de rahatlamış gibiydi.

Dün akşamki halinden çok farklı bir görünümdeydi. Makyaj yapmamıştı ve kot pantolonun üzerinde uçuk mavi bir bluz vardı. Topuklu ayakkabılar yerine, spor ayakkabılar giymiş ve saçlarında açık bırakmıştı. Oldukça sade denilebilecek bu giysiler içinde bile, çok güzel görünüyordu.

Grace ayağa kalkarak, masadaki yaprak ve ambalaj artıklarını toparlayıp, tezgâha yakın bir yerlerde duran çöp kutusuna attı. GeriyJ döndüğünde, özellikle, saçının bir perçemini gözüne düşürdü. Noah'in, yüz ifadesini anlamasını istemiyordu.

"Sana mail göndermiştim," dedi ellerini kavuşturarak.

"Biliyorum, okudum."

Grace'in yüzü bulutlandı, "öyleyse neden buradasın? Ne istiyorsa sun?"

Noah'm içgüdüleri yine devreye girmişti. Eğer bu konuda ısrarcı olursa, onu kaybedebilirdi. Evleneceği kadını ikna etmek istiyorsa, çok daha akılcı davranmalı, planlı ve sabırlı hareket etmeliydi. Zaten, kafasına bir şey koyduğunda, sabırlı olma konusunda kimse onunla boy ölçüşmezdi. "Aslında istediğim," dedi, onun kocaman açılmış gözlerine bakarak, "Espresso ve şu harika görünümlü çikolata-
talı turta."

"Tamam." Bu sabah çalışmadığım unutan Grace, hemen onun istediklerini hazırlamak için, tezgâhın arkasına geçti. Bu arada Caroline, şüpheli gözlerle onu süzüyordu.

Gfce genç adama kekini uzattı. "Al bakalım," dedi çevresine bakınarak, "Kahven de hazır olunca getireceğim." Kahve makinesine yönelirken, özellikle yavaş hareket ediyordu. Neden gelmişti? Onu bir daha görmek istemediğini anlamamış mıydı? Siyah kot pantolon ve siyah saçlarıyla bu kadar yakışıklı ve seksi olmak zorunda mıydı? Bu yaşta bir adamın, gün ışığında bile bu denli zinde ve yakışıklı görünmesi hiç adil değildi.

Kahve hazır olduğunda, Noah'a vermeyi geciktirmek için oyalandı, ama sonunda derin bir nefes alarak, ona doğru yürüdü. Noah kendine antika, ahşap bir koltuk seçmişti. Deri döşemesi ve tarzı, tam da ona göreymiş. Sanki bir kafede değil de, evinde oturuyormuşçasma rahat görünüyordu.

"Buyurun." Kahveyi uzatırken, kazara parmakları birbirine değmesin diye büyük bir özen gösterdi ve onun yanındaki koltuğa oturdu.

"Teşekkürler," dedi, Noah uzun ve biçimli parmaklarıyla fincanı kavrarken. "Şimdi Grace Marlowe, sen ne istiyorsun?"

Grace'in ne istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama neyi istemediğini çok iyi biliyordu. Burada oturmak ve onun dirseğine kadar sıvadığı kaslı kolların» yakınında durmak istemiyordu. Bir adamın bu kadar güzel bilekleri olabilir miydi? Ona baktığında, hiç istemediği duygular onu esir alıyordu. Az kalsın onunla görüşmeme konusundaki fikrini değiştirecekti. Tırnaklarını yediğini fark edince, durdu. Bu kötü alışkanlıktan kurtulmalıydı. Ellerini cebine sokarak, bardakların durduğu köşeye doğru baktı. Evet, ne istiyordu?

Bu soruya odaklanmak yerine, kendine yiyecek bir şeyler almak için masadan kalkarsa, zaman kazanacağını düşündü. Noah turtasının yansını bitirmişti bile. Kendisi de midesini bastırmak için bin şeyler yemeliydi. Bir kurabiye hiç fena olmazdı. Tam masadan *kam* kaçağı sırada, önünde, içinde çikolatalı turta bulunan bir tabak beli-, riverdi.

"Bunun hoşuna gideceğini düşündüm," diyen Caroline, kahves de masaya koydu. Bakışları öylesine masumdu ki, onun bu kurnaz halini ancak Grace anlayabilirdi.

Tek istediği, Noah'tan biraz uzaklaşarak, kalp atışlarını normale döndürmekti. Ve şu anda en son ihtiyacı olan şey, Caroline'm yardımıydı. Bu bir komploydu.

Noah sorusunu tekrarladı. "Grace, ne istiyorsun?"

Turtasının çikolatasından bir lokmayı ağzına atan Grace, "Bunu" dedi.

Noah espriyi anlamıştı, ama bu kez gülmedi. "Yemek için ne istediğini sormadım. Hayattan ne istediğini sordum."

Grace başını eğdiği tabaktan kaldırarak, "Pazar sabahı için, fazla derin bir konu değil mi?" dedi.

Başını sallayan Noah, turtasından bir parça kesti. "Bence, tam da Pazar sabahı konuşulacak bir konu."

Ona bakan Grace, turtasını yiyişini seyretti. Parmakları çok güzeldi, tabi dudakları da. Ve o dudakların hissettirdikleri de... Bu düşün?-ceden sıyrılmak istedi. Aynı şeyleri tekrar hissetmek istemiyordu,! çünkü bunu kaldıracak gücü yoktu. Ruhunun bir parçası Rob'a ait-jt ken...

"Tamam, o zaman. Hadi bana kızından bahset."

Bu kolaydı. Daisy'nin ne istediğini de biliyordu. "Üniversiteye başlamadan önce, bir yıllığına dünya turuna çıktı. Muhtemelen, şu anda Paris'te ve benimkiyle hemen hemen aynı kahvaltıyı ediyor." Önündeki pastaya¹ baktı. Şu anda sihirli bir değneğin ona dokunmasını ve Paris'e ışınlanmasını istedi. "Şu an, ben de orada olmak isterdim," dedi kendi kendine konuşur gibi. Yanındaki adamın varlığını unutmuştu sanki.

"Hımm, bir cevap geldi. Grace seyahat etmek istiyor."

"Hıhı..." Ona bakan Grace, genç adamın kendisine biraz daha yaklaştığını gördü. Ne yapmak istiyordu, bu adam?

"Şimdi yuva boşaldı ve anne de dünyayı gezmek istiyor."

Grace başını salladı. "Harika olurdu. Ama hayallerle yetinmek zorundayım» çünkü bunu yapacak durumda değilim."

Noah'ın ceketini dikkatini çekti. Çok pahalı olmalıydı. Zaten adamın üzerindeki her şey çok pahalı olmalıydı. Belli ki, üniversite harcı, ya da kendi dükkânını açmak gibi küçük şeylerle kafasını yoracak tipten biri değildi.

"Bu turta mükemmeldi," dedi, son lokmayı da ağzına attıktan sonra.

Hiçbir yerine çikolata bulaştırmamış, masanın üzerine ufacık kırıntı bile dökülmemişti. Onun tersine Grace, parmaklarına bulaşan çikolatayı yalayarak, ellerini kotuna sildi.

"Tedarikçiniz kim?"

Grace bir an onun ne sorduğunu algılayamadı. Anladığında ise, sanki on dört yaşındayken Rob'la karşılaştığında heyecanlandığı gibi, kalbi çarpmaya başladı. Ensesinden, tüm vücuduna doğru bir sıcaklık yayılıyordu.

"Benim. Yani... Ben yaptım."

Onu tanıdığından beri, genç adam ilk kez soğukkanlılığını yitirmişti. "Sen mi yaptın?"

Başını sallayan Grace, utanmıştı.

"Çok yeteneklisin. Böyle pasta yapmayı nerede öğrendin?"

Noah gibi her konuda uzman birinden böyle şeyler duymak, çok onur vericiydi.

"Daisy doğduğunda, Wesminster Kolejini son sınıfındaydım." Bir yandan da, Noah'ın tabağındaki pasta kırıntılarına bakıyordu. Acaba çingenelerin çay falına baktığı gibi, bu kırıntılardan bir anlam çıkarabilir miydi? "Pasta konusunda uzman olmak gibi bir idealim vardı."

Ancak profesyonel mutfaklarda uzun saatler boyu çalışmak, annelik de işin içine girdiğinde pek kolay değildi. Özellikle bekar bir anne olunca, böyle bir şey neredeyse imkânsız bir hale gelmişti.

Robunu ölümünden sonra çok çaresizdi. Daha *yirmi* yaşındaydı ve hiçbir birikimi yoktu. Gerçi askeriye bir miktar tazminat ödemişti! ama bu hemen bitmişti. Tanrıya şükür ki, Caroline imdadına yetişmiş, ona hem barınması için bir yer, hem de iş vermişti. Buramı! tüm çalışanları da, Daisy'e bakmak için birbiriyle yarışmışlardı ve bu sayede Grace'e, pasta konusunda uzmanlaşma imkânı bulmuştu Okulu bitirememişti, ama kütüphaneden aldığı kitaplar sayesinde, kurs bile verebilecek duruma gelmişti Bu kafede çalışmak, ona tutkusunu gerçekleştirme şansı vermişti. Önündeki pastaya baktı. Koyu renk çikolata, onda hep rahatlama duygusu yaratırdı.

"Bir gün kendi pastanemi açacağım," dedi sakın bir sesle. Ne zaman ve nasıl olacağını bilmiyordu, ama yapacaktı. Gerçi hedefine] yaklaşmak yerine, her geçen gün biraz daha uzaklaşıyordu ama olsun, bunu bir gün mutlaka başaracaktı.

Noah'in kendisini önemseyen ve içten bakışlarını üzerinde hissettiğinde, istemediği şeyler listesine, bunu da ekle4i. Burada oturup, tüm savunmasının yok olmasına izin vermeyecekti. Ona sırlarını' açmaya niyeti yoktu. Ayağa kalktı. "Gitmem gerek." Ellerini cebine soktu. "Ve sana yazdığım şeylerde samimiydim Noah. Çiçekler çok güzeldi ama..."

Noah devam etmesine izin vermeden, gitmesini önlemek için, uzanarak, onun elini tuttu.

Grace'in kalbi deli gibi atmaya başlamıştı.

"Benden bu kadar ürkmene gerek yok Grace." Elini bıraktı. "Kötü bir niyetim yok. Sadece, seninle birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Ve senin önerebileceğin tek şey arkadaşlık ise, tamam onu da kabul ediyorum."

Grace'in dili tutulmuş gibiydi. Evet, belki söylediği şey sadece arkadaşlıktı, ama kastettiği şey başkaydı. Grace daha ağız bile açmadan, Noah çevik hareketlerle ceketini giymiş ve hoşça kal diyerek; kapıdan çıkıp gitmişti. Grace, robot gibi masanın üzerindeki tal parlayarak, tezgâhta duran Camiine verdi. Hipnotize edilmiş gibiydi! Doğruca Üst kattaki dairesine çıktı.

Aşağı katta ise Caroline, bir yandan bulaşıkları makineye yerleştirdi; riyor, bir yandan da kendi kendine gülümsüyordu.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM

İJRACE, Noah'tan gelen e-maili açarken gülümsedi. Önyargısız baktığında, aslında onun çok anlayışlı ve muzip biri olduğunu görmüştü. Ondan bir mesaj almak, gününü aydınlatmaya yetiyordu. Genç adam sözünde durmuş, son altı haftadır, kesinlikle hiçbir rahatsızlık vermemişti. Grace onun arkadaşlığından gerçekten hoşlanıyordu, ama bu Daisy'i deli gibi özlemesine engel olmuyordu. Tabi ki Noah'm ve diğer iki sanal arkadaşın varlığının ona çok faydaları olmuştu. E-maili gönderirken gülümsedi. Daisy'nin yokluğunda kendini çok yalnız hissedeceğini düşünmüştü, ancak sanal alemdeki arkadaşları, San Francisco'dan Dani ve Avustralya'dan Kangagirl yani Marissa, onu epey oyalıyorlardı.

Grace, üçünü bir arada tutan şeyin ne olduğunu düşündü. Her biri farklı işler yapıyorlardı ve farklı yaşam tarzları vardı, ama bir şekilde bir araya gelebilmişlerdi. Grace'in tüm kaygılarını paylaşan bu iki kadın, ona göre çok doğal ve çok dürüsttüler.

Bir şeyler atıştırmak için mutfaka doğru gitti. Marissa ve Dani'yle yapmayı kararlaştırdıkları sohbet, gece yarısındaydı ve daha iki saati vardı. Sosyalleşmek için ilginç bir zamandı, ama

Marissa on üç saat ileride, Dani ise sekiz saat geride olunca, ancak gece yarısı veya sabahın altısında buluşabiliyorlardı. Ve diğerleri Grace'in sabahın altısında nasıl sevimsiz bir havada olduğunu bildiklerinden, gece yarısını daha uygun bulmuşlardı.

En iyi arkadaşlarım hiç görmemiş olması ve ikisinin de dünyanın birer ucunda yaşaması üzücüydü. Acaba kahveyi nasıl içerlerdi, ses tonları nasıldı? Grace'in bu konu da hiçbir fikri yoktu, ama belki de bu daha iyiydi. Sohbetleri çoğunlukla şakalaşmakla geçiyordu, ama ciddi konular konuşulduğunda da, hepsi dürüst davranıyorlardı. Birbirlerini, belki de yüz yüze tanıyabileceklerinden, çok daha iyi tanımışlardı.

Daisy gittikten sonra, Grace üzücü bir şekilde çevresinin sadece kızının arkadaşlarıyla sınırlı olduğunu fark etmişti. Hepsi çok iyi gençlerdi, ama tabi ki Daisy'm yokluğunda, kırk yaşında bir kadınla arkadaşlık edecek değillerdi.

Grace bisküvi kutusunu ve bir bardak sütü mutfaktaki masanın üzerine koydu. Bisküvisini yerken, kaşları çatılmış bir halde etrafına bakındı. Evin bu hali ona bir şey hatırlatıyordu, ama ne? Evet, bulmuştu. Burası bir aile evinden çok, bir öğrenci evine benziyordu, Ani bir hareketle ayağa kalkarak, diğer odaları gezmeye başladı, Rob'la evlendiklerinden beri, evde neredeyse hiçbir değişiklik yapmamış olduğunu fark edince de, dehşete düştü. Sadece duvarların rengi ve düşeme kılıfları değişmişti, ama genel olarak hiç bir değişiklik yoktu. Aynı ucuz, basit ve öylesine konuluvermiş mobilyalar vardı. Salonda doğru dürüst bir sehpa bile yoktu. Karşılaştırma yapmak yersizdi belki, ama Noah'ın evinin çok farklı olduğunu düşünüyordu. Belki onun salonunda da sehpa yoktu, ama çok daha kaliteli ve yaşma uygun bir evi olduğundan emindi.

Yatak odasına gitti. Türkuaz ve fuşya renklerinin hâkim olduğu Hint işi nakışlı yatak örtüsüne baktı. Bunu çok seviyordu. Ama bu 1 kadar renkli bir yatak örtüsü hiç de yaşına uygun görünmüyordu. Peki, her şey ille de yaşma uygun mu olmalıydı? Bunu istiyor muydu? Yatağın ucundaki makyaj masasına doğru yürüdü ve aynada 1 yüzüne baktı. Yirmi yıl öncesine göre yüzü değişmişti ve yılların oluşturduğu çizgiler vardı. Her şey bu kadar çabuk mu değişmişti.

paisy buradayken hiçbir şeyin farkında olmadan günler geçip gidiyor, bu renkli mobilyalar, ona çok normal görünüyordu. Oysa şimdi, birçok şey gözüne uyumsuz görünüyor, ir zaman karmaşası yaşıyordu. Elterini yüzüne kapattı. Bu gidişle sonu, kafeye gelen Bayan Sims gibi olacaktı. Bayan Sims seksen yaşına gelmiş olmasına rağmen, sanki on beş yaşında gibi renkli giyinen bir kadındı. Ve herkes onu çok marjinal bulurdu.

Ayağa kalktı ve oturma odasına giderek televizyonu açtı. Bir süre kanalları dolaştıktan sonra, bir kanalda bulduğu gençlik filmini seyretmeye başladı. Bu filmi iyi biliyordu, dolayısıyla yirmi dakika önce başlamasının bir önemi yoktu. Sanal sohbet saatine kadar oyalanacak bir şey bulduğuna sevinmişti. Aksi halde kendini hırpalamaya devam edecekti.

Filmin bitmesinden kısa bir süre sonra, sohbet saati gelmişti. Grace hemen bilgisayarın başına geçti ve yazmaya başladı.

Seksi İngiliz: Hadi Dani, bize buluşmanı anlat da eğlenelim biraz. Marissa bu konuda çok romantik takıldığı için bir şey anlatmaz.

Sanfrandani: Oh bilirsiniz işte... Hep aynı şeyler...

Seksi İngiliz: Ama bilmiyoruz Dani. Sen de hiç sır vermiyorsun.

Kangagirl: Hadi dökül bakalım.

Seksi İngiliz: Ben size buluşmamı anlatmıştım. Sakın lafı değiştireyim deme Dani. Bize umutsuz kader arkadaşınla buluşmanızı anlat hadi.

Sanfrandani: Umutsuz kader arkadaşım, buluştum.

Kangagirl: Vee... Detaylar lütfen!

Sanfrandani: Grace aslında seninki umutsuz sayılmaz. Gizemli Noah son günlerde kafeye uğramıyor mu?

Seksi İngiliz: Evet uğruyor. Aslında sık sık gelip, kahve ve tatlı yemeyi adet haline getirdi diyebilirim.

Kangagirl: Ayy ayy ayy... Aslında her erkeğin günün ortasında bir kafeye gidip, boş boş oturacak lüksü olmaz genelde.

Seksi İngiliz: Aslında boş oturmuyor. Bilgisayarını da getiriyor ve havalara bakıp, kendi kendine konuşarak, bir şeyler yazıyor.

Sanfrandani: Ne yazıyor?

Seksi İngiliz: Oh bilmiyorum. Askeri konular, casusluklar falan herhalde.

Sanfrandani: Ve ismi-de Noah...

Seksi İngiliz: Evet

Sanfrandani: Kitapçıya gidip ne yazdığına baktın mı?

Seksi İngiliz: Hayır, Yapmam mı gerekirdi?

Sanfrandani: Evet. Ben olsam kesinlikle yapardım.

Seksi İngiliz: Neyse bu beni ilgilendirmiyor. Biz sadece arkadaşız.

Kangagirl: Sadece arkadaş... Bunu daha öncede duymuştuk.

Seksi İngiliz: Hadi kızlar, Daisy gittiğinden beri dedikodu yapmaya hasret kaldım. Hadi anlatın.

Sanfrandani: Eğer mutlaka anlatmam gerekiyorsa, anlatırdım.

Seksi İngiliz: Konuşmak istemiyorsan kendini zorlama Dani. Herkesin benim gibi kendisiyle dalga geçmekten hoşlanmamasını anlayabilirim.

Kangagirl: Noah'ta buna dâhil mi?

Seksi İngiliz: Ben ciddiym Marissa. Aramızda bir şey yok. Herkes seninle Rick gibi hemen aşık olamıyor. Benim istediğim de bu değil zaten. Sadece, Noah'ın beni Daisy'nin annesi değil de, Grace olarak görmesi hoşuma gidiyor.

Kangagirl: Çöpçatanlık yaptı diye kızım hâlâ suçluyor musun?

Seksi İngiliz: Eve, biraz... Size bir şey sorabilir miyim?

Sanfrandani: Tabii.

Kangagirl: Haydi sor.

Seksi İngiliz: Ben çok genç biri gibi mi davranıyorum?

Kangagirl: Çok eğlenceli birisin. Değişme lütfen.

Sanfrandani: Biz seni olduğun gibi seviyoruz.

Soruyu yanlış sormuş olmalıydı, bunun eğlenceli olmakla bir ilgisi yoktu. Bu çok daha derindi. Tekrar denedi.

Seksi İngiliz: Size garip gelebilir, ama sanırım artık yaşımın kadını olmalıyım.

JNoah birinci sınıf koltuğunda uyumaya çalıştı. Ama o kadar çok türbülans vardı ki, mümkün değildi. Sonunda vazgeçerek, hostesten kahve istedi. Kahvesi geldiğinde, yaşadığı kasabayı ne kadar özlediğini hatırladı. Kahve kokusu, ona Grace'i hatırlatmıştı. Son günlerde, özellikle evden uzak olduğu zamanlarda, onu daha da sık hatırlar olmuştu. The Coffee Bean'i özlemişti. Kahvesini yudumlarken, Grace'in yaptığı o mükemmel pastalardan atıştırmayı da özlemişti. Seyahatte olmadığı zamanlarda kafeye gitmek, onda alışkanlık haline gelmişti. Öğleye doğru gidiyor, Grace'in getirdiği pasta ve kahveyle güne başlıyordu. Grace okulunu bitirebilmiş olsa, Londra'nın en ünlü lokantalarında iş bulurdu diye düşündü.

Genç kadının birçok fırsatı kaçırmış olması üzücüydü. Ama diğer yandan, cesur seçimi ve fedakârlığı yüzünden ona hayrandı. Anne olmayı seçmiş ve kızı için her şeyden vazgeçebilmişti. Herkes bunu yapamazdı. Onu tanıdıkça, önsezilerinde ne kadar haklı olduğunu anlıyordu. O, eş olarak istediği bir kadında hayal ettiği tüm özelliklere sahip, muhteşem bir kadındı. Ona istediği pastaneyi paketleyip, hediye etmek isterdi, ama yapamazdı. Çünkü arkadaşlar bu kadar büyük hediyeler veremezlerdi.

Kahvesinden bir yudum daha aldı. Grace'in kahvesiyle alakası yoktu. Yüzünü ekşiterek, fincanı önündeki masaya bıraktı. Kitabına odaklanmahydı. Nedense son günlerde çok yavaş ilerliyor, bir türlü konsantre olamıyordu. Bilgisayarım açtı ve çalışmaya başlamadan önce, okuyamadığı e-maillerine baktı. Bir tanesi Grace'den gelmişti. Almanya seyahatinde başarılar diliyordu ve kafedeki komik bir olayı anlatıyordu. O anda, Grace'le bir sonraki görüşmesinde, ona gerçek kimliğini söyleyemeye karar verdi. Ona güveniyordu. Genç kadın onunla parası için evlenmezdi. Zaten evlenmek gibi bir niyeti de yoktu.

Bir sonraki mail, menajerinden gelen bir hatırlatmaydı. Kahretsin, bir hafta sonraki İngiliz Kitap Ödülleri törenini tamamen unutmuştu. Orada bulunmak zorundaydı, çünkü son yazdığı kitap en iyi-

ler listesindeydi. Yayıncısı, bunun çok iyi bir reklâm olacağını düşüneneğinden, Noah'ı asla rahat bırakmazdı.

Sanalevlilik.com sitesine, başka birini bulmak için, uzun zamandır girmemişti. Çünkü çok meşguldü. Yeni birini bulma ve onunla buluşma fikri, çok yorucu geliyordu. Bu askeri bir operasyonu yönetmekten bile daha zorlu bir işti onun için.

Ödül töreninden önce başka birini bulabilir miydi acaba? Balsa bile yeni tanıştığı birini törene davet etmek, biraz aceleci davranmak olmaz mıydı? Noah Smith olarak bile, kadınlara fazlasıyla çekici gelirken, bir de gerçek kimliği ortaya çıkınca, kadınlar iyice çekilmez olabiliyorlardı. Zaten bir haftada birini tanımak da kolay değildi. Aslında onun istediği de...

Aslında onun, sadece gelecek Perşembe günü yanında olacak birine ihtiyacı vardı. Bunun evleneceği kadın olması gerekmiyordu ve eğer Grace'i ikna edebilirse, bu harika olurdu. Acaba iyi bir anını yakalayıp, ona sorsa mıydı?

Grace öğle arasında kitapçıya gitti ve havanın sıcak ya da soğuk olmasına aldırmaksızın, yılın her günü yelek giymekten bıkip usanmayan kitapçıya selam verdi. "Merhaba, Martin. Nasıl gidiyor?"

Martin başım salladı. "Nasıl olayım ki, kiraya zam geldi, büyük marketlerdeki kitap satışları yüzünden satışlarımız azaldı, bütün bunlar yetmezmiş gibi bir de internetteki kitap satışları bizi iyice mahvetti."

"Peki, savaşmayacak mısın?"

Yaşlı adam derin bir iç geçirdi. "Ne işe yarar ki? Önümüzdeki hafta kira kontratını yenilemem gerekiyor. Ayrıca avukat masrafları için para gerekir. Oğlum bu işe devam etmek isteseydi, düşünürdüm, ama bu şartlarda- eğer iki yıl içinde emekli olmazsam, karım beni öldürecek."

Grace gülümseyerek ona baktı. "Bundan böyle bütün kitaplarım! burada alacağım ve kafeye gelen müşterilere de buradan alış veriş yapmalarım söyleyeceğim. Belki sana biraz faydası olur."

Martin'in yüzü kızardı. "Teşekkürler. Sana nasıl yardımcı olabilirim?" "Askeri tarih," dedi Grace. Birden heyecan basmıştı.

Acaba Grace kafede miydi? Noah camdan içeri bakarken, Caroline el sallayarak ona içeri girmesini işaret etti. Yaşlı kadının kendine özgün bir tarzı vardı. Bugün tepeden tırnağa beyazlara bürünmüştü. Uçuşan uzun beyaz ipek eteği ve beyaz taşlı takılarıyla, gün ışığında dışarı çıksa, insanları kör edebilirdi.

Noah kapıyı açıp, içeri girdi ve tezgâha doğru yürüdü. Pastaların durduğu camekânda, gözleri pembe rengi aradı. Ahududulu ve beyaz çikolatalı pastayı çok özlemişti.

"Yan tarafa gitti, hemen gelir," dedi Caroline.

Yaşlı kadın her şeyi biliyordu. İkisi de gülümsedi.

"İyi, beklerken kahve ve ahududulu pastadan rica edeyim."

Caroline onun isteklerini hazırlarken, muzipçe göz kırptı.

Martin'in dükkanındaki askeri kitaplar rafı, oldukça yüksekteydi. Yukarı bakarken başı dönen Grace, hiçbir yerde Noah Smith adına rastlamamıştı. Burası çok küçük bir dükkândı. Grace tam araştırmasını internetten yapmaya karar verip, dükkândan çıkmaya hazırlanırken, içeri giren iki kadından birinin, kitapçıya seslendiğini işitti.

"*Soğukkanlı Casus*' un dördüncü serisi var mı? Sonuncuyu vitrinde gördüm, ama oğlum sırayla okumak istiyor."

"Bir bakayım hanımefendi," diyen Martin aramaya koyuldu.

Hanımefendi... Ne kadar kibar bir hitaptı. O büyük satış merkezlerindeki tezgâhtarlar, insanlara böyle kibar davranabilirler miydi?

Bu sırada diğer kadın, yanındaki arkadaşına, "Onu geçen haftaki Cuma gecesi şovunda gördün mü?" diye sordu.

O sırada çantasında, bir şeyler arayan kadın, arkadaşının sorusunu anlamamıştı. "Kimi?"

"*Soğukkanlı Casus*' un yazarını," dedi ve çapkın bir edayla, arkadaşını dürttü. "Süper bir yaratık, insanı yoldan çıkarır."

Bu sırada Martin elinde bir kitapla geri gelmişti. "İşte buldum." alan kadın arka yüzünü çevirerek, yazarın fotoğrafına baktı, "Oh, evet. Şimdi ne demek istediğini anladım," dedi gülerek.

İki kadın, on beş yaşındaki genç kızlar gibi cilveleşiyorlardı. Martin'in eski yazar kasası çalışmamak için inat ediyordu. Yaşlı adam, kadınların arkasında duran Grace'e özür diler gibi baktı.

Grace ona el sallayarak, "Daha sonra uğrarım Martin," dedi.

Dışarı çıkarken, öylesine vitrine baktı. Kadınların bahsettiği kitabı merak etmişti. Gümüş, mavi ve yeşil renklerin hâkim olduğu kitap afişine baktı.

Sessiz Tundra, Noah Frost

Grace ani bir hareketle döndü ve tekrar dükkâna girerek, vitrindeki kitabı aldı.

Grace elinde Noah'ın son kitabıyla kafeden içeri girerken, genç adam önündeki pastasına gömülmüştü. Grace onun her zamanki yerinde rinde oturduğunu fark etti. Noah ise, Grace'in gerginliğini bu mesaden bile n bile hissetmişti. Onun ne söyleyeceğini hissetmiş ve heyecanına kendi de şaşırmıştı.

"Oh! Bay Smith, sizi görmek ne güzel."

Noah ağzındaki lokmayı yutarken, boğazına krema kaçtığı için ı için öksürmeye başladı. Grace elindeki kitapla sırtına vurunca, Noah bir dahaki sefere daha ince bir kitap yazmaya karar verdi. Yutkundu ve ağzını sildi. Konuştuğunda sesi boğuk çıkıyordu. "Grace... Açıklayabilirim..."

"Bundan eminim, ama daha fazla yalan duymak istemiyorum."

"Grace!" Bu sakın ama bir o kadar da otoriter ses Caroline aitti|Sorun çıkardığının farkında mısın?"

Grace sustu ve etrafa bakındı.

Noah en azından yfemi çift gözün, çıt çıkarmadan kendilerini izlediğini fark etmişti.

"özür dilerim Caroline."

"Şimdi dışarı çık, biraz yürü, sakileş ve öyle gel. Sonra da bu adamın söylemek istediklerini dinle."

"Ben..."

"Git dedim." Caroline eliyle kapıyı gösterdi.

Grace elinde kitapla kafeden çıktı.

Noah da onu takip etti.

Grace Kitabı genç adama doğru sallayarak, "Bunu Martin'e geri vermeliyim. Parasını ödemedim"

Noah başını sallayarak onu takip etti. Bir açıklama şansı yakalamak içiö, bunu yapmalıydı.

Martin şaşkın bakışlarla onu süzerken, Grace vitrinde kitabı aldığı yere koyuyordu. Diğer iki müşteriyle birlikte hepsi, Grace'in vitrindeki kitaplardan oluşan piramidi oluşturmasını izliyorlardı.

"Aman Tanrım sen... Bu o Julie!" diye bağırdı içerdeki kadınlardan biri, diğerine.

Noah gözlerini kapatıp, yer yarılsa da içine girsem diye dua etti

"Kitabımı imzalar mısınız?"

Grace vitrindeki işini bitirmiş, kapıya dayanmış bir halde Noah'ı izliyordu.

"Evet Noah, neden hanımın kitabını imzalamıyorsun?"

Noah'm başka şansı kalmamıştı. Martin tezgâhın arkasına geçerek, ona bir kalem uzattı. Noah, her zamanki gibi iyi dileklerle kitabı imzaladı.

"Julie'a sevgilerle yazar mısınız?"

"Ben kitap almadım. Benim için de bir şeyler imzalar mısınız?" dedi diğer kadın. Noah imzaladığı kitabı kadına uzatırken, o da çantasında imzalatmak üzere bir şeyler arıyordu.

Julie cilveli bir şekilde, "Gerçekten casus musunuz?" dedi.

"Hayır." Noah dişlerinin arasından konuşuyordu. "O bir roman karakteri."

"Yeni bir James Bond yarattınız, eminim bunu daha önce söyleyen olmamıştır."

Aslında Noah aynı şeyi binlerce kez duymuştu. Şimdi de kadın, kime benzediğini söyleyecekti ve bingo...

"Pierce Brosnan'a çok benziyorsunuz."

Noah, onları burnundan soluyarak izleyen Grace'e baktı. Olan biteni anlamaya çalışmaktan bezgin düşmüş gibiydi. Duruşundan anlaşıldığı kadarıyla Noah⁹ in hiçbir şansı kalmamıştı.

"Bir kâğıt bulabilirim," diye kıkırdadı Julie'nin arkadaşı. "Ya da buna ne dersinim?"

Bluzunu çekiştirerek uzatıyordu ve göğüs dekoltesi iyice açılmıştı. Noah kalemi bırakıp, ayağa kalkarken, Grace vitrinden aldığı afişlerden birini tutuşturdu onun eline.

"Bunu imzalasam olur mu?" diyen Noah, kadının itirazına fırsat bile vermeden, imzalamaya koyuldu.

"Merak etme Martin," diye fısıldadı Grace, Martin'ın kulağına "Yaptığının bedelini ödüyor."

Nihayet kadımlar kıkırdaşarak gittiler. Onlar gidince Noah, Grace'e döndü ve "Tamam," dedi, ifadesiz bir yüzle. "Anladım."

Seksi İngiliz: Size Noah hakkında söyleyeceğim şeye asla inanmayacaksınız. Daha önce yazar olduğunu söylemiş miydiniz?

Sanfrandani: Evet.

Seksi İngiliz: Çok ünlüymüş meğer.

Sanfrandani: Biliyorum.

Seksi İngiliz: Bana neden söylemedin?

Sanfrandani: Emin değildim. Sadece şüphe ediyordum.

Kangagirl: Heey kızlar, beni de aydınlatın. Hiçbir şeyden haberm yok.

Seksi İngiliz: Noah Frost. Bu ismi duydun mu?

Kangagirl: Neee, gerçekten o mu?

Sanfrandani: Çok çekici biri.

Seksi İngiliz: Yavaş ol Dani.

Kangagirl: Sizin sadece iyi arkadaş olduğunuzu sanıyordum.

Seksi İngiliz: Evet öyle. Ben sadece... Ohh her şey karıştı.

Sanfrandani: Biz de sana yardım için buradayız canım.

Kangagirl: Ama bize daha fazla bilgi ver ki, ona göre empati kuralım.

Seksi İngiliz: Bir törene katılacaktım. Benim de, ona eşlik etmemi istedi.

Kangagirl: Sadece arkadaş olmadığımı hissetmiştim. Sürekli ondan bahsetmenden belliydi.

Seksi İngiliz: Hayır öyle değil. Onu her gün gördüğüm için, adının sıkça geçmesi normal. Ayrıca sizi bulmamın nedeni de o.

Sanfrandani: Neden Daisy'nin sürprizi olmasın?

Seksi İngiliz: Aynı şey...

Kangagirl: Tam olarak değil.

Sanfrandani: Bu arada Daisy nasıl? Nerede şimdi?

Seksi İngiliz: Dün bir mail göndermiş. Atina'da ve iyi... Keçiler ve motorlarla ilgili birçok anısı olmuş şimdiden.

Kangagirl: Noah konusunu değiştirebileceğini sanma. Önce yakışıklı yazar, sonra keçiler...

Seksi İngiliz: Marissa, gerçek hayatta da böyle otoritersen, vay Rick' in haline.

Sanfrandani: Konuyu değiştirme Grace. Bütün bunlardan sonra Sanalevlilik.com doğru bir iş yaptı diyebilir miyiz?

Seksi İngiliz: Arkadaşlık adına, evet.

Kangagirl: Daha derin bir konu olacak ama bir daha âşık olmak istediğini sanmıyorum.

Seksi İngiliz: Belki de haklısın. Rob'dan başka birine âşık olmayacağım fikrine o kadar alıştım ki.

Sanfrandani: Bu çok üzücü Grace.

Kangagirl: Ama bir o kadar da hoş.

Seksi İngiliz: Ama son günlerde biriyle bir şeyler paylaşma fikri, o kadar da garip gelmiyor. Rob'la yaşadığımı bulamam belki, ama huzurlu bir ilişki olabilir.

Sanfrandani: 'Daha ihtiyatlı bir aşk demek istiyor gibisin.

Seksi İngiliz: Aşkta ihtiyat olur mu?

Kangagirl: Peki bu huzurlu ve ihtiyatlı aşkı Noah'ta bulamayacağın ne malum?

Sanfrandani: Grace...

Seksi İngiliz: Çöpçatanlık yapmayı kesin. Siz ikiniz, beynimi yıkamadan önce ben kaçıyorum. Sonra görüşürüz.

Kangagirl: Noah'a selam. Kendine iyi bak.

Sanfrandani: Hoşça kal.

Seksi İngiliz oturumu terk etti.

Kangagirl: Hey Dani, sence Grace ve Noah hakkında yanlış mı düşünüyorum?

Sanfrandani: Bilmiyorum, ama sürekli ondan bahsediyor.

Kangagirl: Bekleyip görelim bakalım.

Sanfrandani: Hahaha, sen tam bir baş belasısın. Kurnazca gülme-yi bırak... .

Kangagirl: Nereden bildin güldüğümü?

.Londra'nın en popüler oteli Regent Palace'dan, Noah'la birlikli ayrılırlarken, Grace tuttuğu nefesini bıraktı ve Noah'a dönerek "Emin misin? Yani beni götürmekten..."

Genç adamın bakışları, içini eritmişti. "Tabii ki eminim."

Grace birden ona sarılıp öpmek istedi. Şu anda böyle şeyleri aklına getirmemeliydi.

"Grace..."

"Hımm..."

"Rahatla, çok gergin görünüyorsun."

Genç kadının gülümsemesi tereddütlüydü. Biriktirdiği parayla, ana cadde üzerindeki lüks mağazaların birinden çok beğenerek aldığı kokteyl elbisesinin yakasını düzeltti. Açık yakası ve kloş eteğiyle gümüş grisi bu elbise, ellili yılların modasını andırıyordu. Grace kendini Audrey Hepbum gibi hissediyordu. Uzun süredir arabada olduklarından elbisesi kırıışmıştı. Eliyle kırıışıklıkları düzeltmeye çalıştı.

Noah da gergin görünüyordu. Kitapçıdaki garip kadınlar James Bond benzetmesi doğru olsa bile, Pierce Brosnan'a çok benzediği söylenemezdi. Siyah saçları ve karizması belki benziyordu, ama yüzü tamamen farklıydı.

Şoför kapısını açtığında, Grace bacaklarının açılmamasına dikkat ederek, arabadan inmeye gayret etti ve kırmızı halıya adım attığında, kendini sanki başka birinin arazisine izinsiz giriyormuş gibi hissetti.

Topuklu ayakkabısı haliya takılınca sendeledi, ama neyse ki Noah imdadına yetişerek, onu yanına doğru çekti. Grace hemen toparlanarak, daha dikkati i yürümeye gayret etti. Aptal gibi görünmek istemiyordu. Sinema ödülllerinde olduğu kadar kalabalık olmasa da, hatırı sayılır sayıda fotoğrafçı ve gazeteci vardı. Noah kendisini selamlayanların elini sıkıyor ve uzattıktan kitaptan imzalıyordu. Bir yandan da, yanındaki genç kadını kolluyordu. Grace herkesin dikkatini çekmişti.

Grace gülümsemeye çalıştı, ama hali hiç de doğal değildi. Stres ten gözü seğirmeye başlamıştı. Burada ne işi vardı? O sadece bir, konu mankeniydi.

Noah son kitabı da imzaladıktan sonra, eğilerek genç kadının kulağına fısıldadı. "Bundan ne kadar nefret ettiğimi tahmin edemezsin. Kendimi çok yapmacık hissediyorum."

Birbirlerine gülümsediler ve yürümeye devam ettiler. Grace kalabalığı görmemeye çalışıyordu. Her yer paparazziler ve önlü birini görmeye çalışan insanlarla doluydu. Etraftaki tüm kadınlar ise, aç kurtlar gibi gözlerini Noah'tan alamıyorlardı.

Grace hafta içinde, Martin'in dükkânından Noah'ın ilk kitabını almıştı ve tüm hafta boyunca o kitap yüzünden uykusuz geceler geçirmişti. Kitabı eline alınca bırakamamış ve zeki entrikaları çözebilmek için, üç gece üst üste neredeyse sabaha karşı uyumuşt u. Yaşamla, ölüm arasında gidip gelen olaylarla dolu kitabı nefesini tutarak okumuşt u. Bu ona, Noah'ın bambaşka bir tarafını göstermişti ve biraz da komplekse girmesine neden olmuştu.

Sadece birkaç gün önce, Noah Smith kafeye gelen yakışıklı bir müşteri yken, şimdi herkesin tanıdığı ünlü yazar Noah Frost'tu. Genç kadın birden ondan ürkmüştü.

Noah nazıkçe onun elini tuttu ve üniformalı görevlinin gösterdiği yoldan otelin girişine doğru yürüdüler. Grace, onun önden gitmesine izin verdi, böylece topuklu ayakkabılarıyla merdiveni çıkması daha kolay olacaktı, ödül Töreninin yapılacağı salona girdiklerinde, Grace'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Sanki bir peri masalındaydı. Tek fark, salonun krallar ve kraliçeler yerine, ünlülerle dolu olmasıydı. Durduğu yerden, televizyondan tanıdığı birkaç ünlüyü hemen fark

etmişti. Devasa mermer sütunlar ve kristal avizeler bulunan salonun her yeri çiçeklerle süslenmişti

Noah elini sıkınca, ona baktı. Genç adamın gülümsemesi, karneleralara verdiği poz gibi değildi. Çok içten gülümsüyordu ve Grace'ın içinin eridiğini hissetti.

"Teşekkür ederim Grace," diyen Noah, yanağına bir öpücük kondurdu. "Benim için burada olmana çok memnunum."

Şaka yapıyor; olmalıydı. Kaç kadın onun yerinde olmak isterdi kim bilir? Böyle bir adamla, böyle bir yerde olmak...

O da Noah'ın elini sıkarak, göz kırptı. "Bay Frost, şimdi ödül zamanı."

"Ödülü alamadığın için üzuldüm Noah."

Noah sesin geldiği yöne doğru dönünce, *Umut Vadeden Yazar* ödülünü alan Rebecca'yı gördü.

"Bunu sen planlamış olamazsın değil mi?" dedi başıyla Rebecca'nın bir elinde tuttuğu ödülü göstererek. "Tebrik ederim."

Kadın içkisinden bir yudum alarak, "Teşekkürler," dedi ve etrafına bakındı. "Sana da tebrikler yağacak."

Noah güldü ve "Eğer gidip Frankie'nin ödünü kaparsam, belki," dedi.

Rebecca gözlerini devirdi. "Hayır şaşkın. Ben ödülü kastetmedim," dedi kadehiyle Grace'ın olduğu tarafı göstererek.

"Grace mi?"

"Seni kaçırdıkları için, şimdi kim bilir kaç kadın ağlıyordur?"

Noah şaşırmıştı. "Neden kaçırdıklarını düşünsünler ki?"

Rebecca dudaklarını yaladı. "Çünkü gece boyunca gözlerini ondan alamadın. Basının en gözde bekârının, tüm dikkatini üzerinde toplayabildiğine göre, müthiş bir kadın olmalı."

Noah itiraz etmek için ağzını açtığı anda, birden kalabalığın arasından Grace'ın gülen yüzünü gördü.

"Müthiş bir kadın değil mi?"

O sırada Rebecca kadehinde kalan içkiyi bitirmekle meşgul ve biraz da çakırkeyif olduğundan, ne konuda konuştuklarını bile unutmuştu. "Sanırım artık gitme zamanım geldi sevgili Noah," dedi hafifçe sendeleyerek.

"Haklısın Becca."

Noah ona lobiye kadar eşlik etti ve sağ salım erkek arkadaşına teslim etti. Döndüğünde gözleri Grace'i aradı. Ne zaman ona yaklaşmaya çalışsa, birileri araya giriyordu.

"Sevgili Noah!"

İşte yine başladık diye düşündü ve yüzüne sahte maskesini takınarak döndü. Bu sıkıcı muhabbetler on dakikayı geçince çekilmez oluyordu. Grace'e baktığında, aralarında yayıncısının da olduğu bir grupla sohbet ettiğini gördü. Işıl ışıl parlıyordu. Onun diğer kadınlara benzememesine çok memnundu. Derin bir nefes alarak bulunduğu gruptan ayrılıp, Grace'e doğru yöneldi. Yanına vardığında da, elini onun beline koydu. Genç kadın bundan rahatsız olmamıştı. Sözüünü bitirince, Noah'a bakıp gülümsedi. Gülümsemesi her zamanki gibi değildi. Utangaçtı.

Noah'ın gözü ondan başkasını görmüyordu. Artık başka birini aramak istemiyordu. Onun istediği sadece Grace'ti ve onunla evlenmek. ..

ALTINCI BOLUM

NOAH paltosunu uzatırken, Grace, "Süper bir geceydi," diye geçirdi içinden.

"Eğlenebilmene sevindim," dedi Noah.

Grace inanmaz bakışlarla ona baktı. "Eğlenebilme mi dedin? O nu gördün mü? Pazar gecesi TV programı yapan o komedyeni? Eli mi öptü. Hem de iki kez."

Noah adamı eline geçirse, ağzını burnunu dağıtabilirdi.

Grace esnedi. "Buralarda bir otelde yer ayırtman çok iyi olmuş. Ayaklarım felaket ağrıyor. Bu halde uzun yol çekilmez olurdu. Oh. Tanrım! Saat doğru mu?"

Noah başım salladı. "Külkedisi salonu terk edeli hayli oldu."

Grace tekrar esnedi.

"Hadi bakalım uyuyan güzel, bir taksi bulup gidelim. Tanrıya şükür ki, otel buradan çok sessiz..."

"Ve kendi odam var değil mi?"

"Bu gece, bu soruyu üçüncü kez cevaplıyorum. Evet, ayrı bir odan var. Sen, beni ne sanıyorsun?"

Limuzin otele doğru yol alırken, Grace uyuklamaya başlamıştı. Biraz sarhoş olmuştu galiba. Genellikle süpermarketlerde satılan cinsten içkiler içmeye alışkın olduğundan, törendeki pahalı içkiler onu çarpmıştı. Başı ağır geliyordu. Neyse ki yaslayacağı bir omuz vardı. Araba bir virajı alırken, o da Noah'a doğru kaykıldı. Genç adam onu kendine çekek, kollarıyla sımsıkı sardı. Grace'in hissettiği duygulanıl, şampanyayla ilgisi yoktu. Derin bir nefes aldı. Onun sıcaklığını hissetmek ve ona yaslanmak, çok güzel bir duyguydu. Ayrıca geaç adam harika kokuyordu. Onlar sadece iki arkadaşı. Ama hissettiği şeyler, iki arkadaş arasında geçemezdi.

Dışarıdan gelen korna, motor, siren sesleri sanki çok uzaktan geliyor gibiydi. Araba durduğunda, Noah onu hafifçe sarstı. Rüyada gibiydi. Esnedi ve Noah'ın arkasından otele girerek, asansöre bindi.

Görevli odanın kapışan açtığında, Grace öylece bakakalmıştı. Altın varaklı mobilyaların olduğu oda, incisi gibi parlıyordu.

"Yatak yok," dedi kendi kendine söylenir gibi. "Bu kadar güzel bir odada, yatak yok mu?"

Noah, kolunu onun beline dolayarak, odadan içeri girmesine yardım etti. "Burası süit. Senin odan bu tarafta..."

Grace odanın büyüklüğünden, diğer tarafta duran kocaman yatağı jştrk edememişti. Çevresinde bir kez döndükten sonra, kendini yatağa attı. Ömrü boyunca bu yatakta yatabilirdi.

Ayakkabıları yavaşça ayağından çıkarıldığında, o yine esniyordu. Yanağına konan hafif öpücüğü hissetti.

"İyi geceler Grace. Tatlı rüyalar."

Grace harika bir uyku çekmişti. Yatakta gerindi. Çıplaktı, gece-nin bir yansında kalkarak, üzerindikileri çıkardığını ve sonra tekrar yatağa girdiğini hayal meyal hatırladı.

Yatağın başucundaki saat, sekizi gösteriyordu. O kadar geç yatmış olmasına rağmen, uykusunu almıştı, ama bugün çalışmayacağından, biraz miskinlik yapabilirdi. Birkaç kez gerindikten sonra, duş almak üzere banyoya gitti. Geri döndüğünde küçük valizini gör-

dü. Birisi oraya akşamdan koymuş olmalıydı. Bornozunun kemerini bağladıktan sonra, oturma odasının kapısını açtı.

Noah pencerenin yanındaki masada oturmuş, laptopunu açmış çalışıyordu. Erken uyandığı belliydi. Yazdıklarını kaydettikten sonra, genç kadının olduğu tarafa doğru döndü. "Günaydın. İyi uyudun mu?"

Grace odaya girdi. "Harikaydı, teşekkürler. Ayrıca muhteşem gece için de teşekkür ederim.. Gardırobundan giysilerini aldı. "Randolph Mafks'ın öptüğü elimi yıkamayacaktım, ama banyonun büyümesine kapılınca unuttu verdim."

"Bu çok kötü," dedi, Noah gülümseyerek. "Peki, şimdi kahvaltı ya ne dersin?" diyerek, açık büfeyi işaret ettiğinde, Grace yutkundu. Dışarıdaki küçük terasta bir masa vardı. Portakal suyu, kurabiyeler ve meyve sepetinden oluşan kahvaltı, iştahını açmaya yetmişti.

Dışarıya çıkıp, balkondan aşağıya baktı. En az onuncu katta olmalıydılar. Bu yükseklikten bakınca, aşağıdaki insanlar ve arabalar küçücük görünüyordu. Çok güzel bir sabahı. Gökyüzü masmaviydi ve güneş insanın içine sıcaklık veriyordu. Üzerinde yumuşak minderler bulunan, demir sandalyelerden birine oturdu.

"Her şey harika... Çok teşekkür ederim Noah. Rüya gibi bir tatile çıkmış gibiyim."

Noah da oturdu ve gümüş çaydanlıktan ikisine de kahve servisi yaptı. "Gerek yok. Asıl ben sana teşekkür ederim. Sayende, birçok gereksiz insanla bir arada olmaktan kurtuldum. Sen yanımda olmasaydın, gece boyunca kitap imzalatma bahanesiyle, birçok kişi rahatsız edecekti."

Grace ona gülerek, tabağım kurabiye, çilek ve böğürtlenle doldurdu. "Bir şey değil," derken ağzına bir parça kurabiye atmıştı bile. Çok lezzetliydi. Şefin bunu nasıl yaptığını merak etti. Kendim cennette gibi hissediyordu.

Uzun uzun kahvaltı ettiler. Grace o kadar çok yemişti ki, bir hafta bir şey yiyemeyeceğini düşündü. Ayaklarını boş duran bir sandal yeye uzatarak, gözlerini kapatıp, güneşin keyfini çıkardı.

"Buna alışabilirim ama." Hafif esen rüzgâr saçlarını uçuşturuyordu. İç geçirdi.

"Öyleyse alış. Ne sakıncası var ki?"

Grace ona dönüp, tek kaşını kaldırarak baktı.

Noah ona doğru yaklaşmıştı ve bir eli çenesinde, ciddi bakışlarla onu süzüyordu.

Genç kadın bilinçsizce bornozunun kemerini sıktı. "Ne demek istedin?"

"Hımm..."

Grace ayaklarını yere indirerek, dik oturdu.

Noah, yutkunarak sözlerine devam etti. "Şunu demek istedim. Eğer benimle evlenirsen, hep böyle yaşayabilirsin."

Genç kadının aniden başı dönmeye başlamıştı. "Ne dedin?"

Noah ayağa kalkarak, onun az önce ayağını uzattığı sandalyeye oturdu ve genç kadının elini tutarak gözlerinin içine baktı. "Benimle evlenir misin Grace?"

Grace hayatında ilk kez cevap verirken bocalıyordu. "Ama... Ama... Biz sadece arkadaşız. Sen beni sevmiyorsun."

"Harika bir insansın Grace. Sana sonsuz saygım var. Seninle birlikteyken, hiç eğlenmediğim kadar çok eğleniyorum."

"Ama..."

"Aramızda güçlü bir çekim de var."

Grace kenetlenmiş ellerine baktı, sonra da Noah'a döndü. "Evet var..." Hatta fazlası vardı. "Ama..."

"Romeo ve Juliet hikâyesi beklemediğini kendin söylemiştin. Karşılıklı uyum ve saygı, iyi bir birliktelik için yeterli olabilir..." Gülümsedi. "Tabi çekim de var." Noah ani bir hareketle uzanıp, genç kadını öptü.

Onun bu yumuşacık öpücüğü, Grace'in içini ısıtmıştı.

Noah, onu yavaşça kendinden uzaklaştırarak, elleriyle yüzünü kavradı. Gözlerinden, genç kadının cevabını tahmin etmeye çalışıyordu.

Grace bunu çok özlemişti. Sadece öpüşmeyi değil, biri tarafından beğenilmeyi ve biriyle bir şeyler paylaşmayı. Noah doğru söylüyordu. Çok uyumluydular.

Noah onun için hissettiklerini dürüstçe ifade etmişti. Ve ne acıdır ki, Grace uzun süreden beri kimseden böyle şeyler duymamıştı. *Bo4* gazı düğümlendi.

Ama bu aşk değildi.

Noah'ın tarif ettiği evlilik, onu tatmin eder miydi? Birkaç ay önce kahkahalarla güleceği böyle bir teklifi, şimdi düşünebilir miydi? Artık daha fazla yalnızlık çekmek, her şeyi tek başına göğüslemek istemiyordu. Kendini kötü hissettiğinde bunu biriyle paylaşmak, mutlu olduğunda da biriyle birlikte gülmek istiyordu. Birden bütün bunlara ne kadar ihtiyaç duyduğunu fark etti.

Grace yavaşça ayağa kalktı. Titreyen parmaklarının dudaklarına bastırarak, "Ben... Gerçekten emin değilim Noah? Bunu düşünmeliyim. Şimdi eve gidebilir miyiz lütfen?"

Dairesine çıkan merdivenin son basamağında, Grace kalbinin; yerinden çıkacağını sandı. İçeri girmeden önce kapının önünde bir süre nefeslendi. Eve dönüş yolu boyunca, ikisi de sessiz kalmışlardı. Evlilik teklifi sonrasında, nasıl bir sohbet açılacaktı ki zaten. Araba kafenin arkasında durduğunda, Grace küçük valizini alarak, sessizce arabadan inmişti.

Ve şimdi evindeydi ve kalp atışının normale dönmesini bekliyordu. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Korunağına gelmişti, ama nedense canı şu anda içeriye girmeyi hiç istemiyordu. Çünkü içeriye girdiğinde göreceği ilk şey, Rob'un, Daisy daha birkaç günlükken onunla birlikte çektiği, üniformalı fotoğrafı olacaktı.

Derin bir nefes aldı. Evlendiklerinde, kendilerini yetişkin insanlar sanıyorlardı. Ama şimdi geriye dönüp baktığında, çocuk denecek yaşta olduklarını görüyordu. Daisy, neredeyse onun evlendiği yaş-^ı taydı. Daisy'i parmağında yüzük ve hamile olarak hayal bile edemiyordu.

Rob'la sonsuza dek birlikte olacağını hayal etmişti. Rob yaşasaydı böyle olur muydu? Acaba mükemmel bir aile mi olurlardı, yoksa çocuğun bakımı için birbirlerini yiyen, ayrılmış bir çift mi olurlardı? Rob'u geçmişte bırakıp, nasıl o hiç hayatında olmam»

gibi davranabilirdi ki? Yıllarını, ona olan aşkını canlı tutarak geçir-mişti. Aşkını daha önce hiç sorgulamamıştı. Hatta yirmili yaşlarda bile, karşısında çıkan tüm erkekleri Rob'la kıyaslamış ve hiç birine şans tanımamıştı. Tüm bu deneyimler ona, Rob'dan başka ruh ikizi olamayacağını ve onun gibi birini asla bulamayacağını öğretmişti.

Ama şimdi Noah'la karşılaşmıştı. O kesinlikle Rob'a benzemi-yordu. Evlenme teklifinin içeriği de, asla Rob'un teklifiyle aynı de-ğildi. Noah*ın istediği, karşılıklı anlayış ve saygıya dayalı bir birlik-telikti. Oysa Rob, ona evlenme teklif ettiğinde, Grace bu kavramların farkında bile değildi. O zaman aşk, kader» kismet ve sonsuza kadar birliktelik ön plandaydı. Rob'la hepsini yaşamışlardı, sadece sonsuza kadar birliktelik kısmı gerçekleşmemişti. Şimdi ise, hayatının geri lprfnını nasıl geçireceğiyle ilgili bir karar vermesi gerekiyordu.

Saygı, anlayış, dayanışma... Bunların hepsi kulağa çok mantıklı geliyordu. Ama Grace içinde, Rock konserlerinde başım sallayan, sabahlara kadar tekila içebilen bir çocuk barındırıyordu;

Ellerini yüzüne kapattı. Korkunç olan şey, bir yanı bu teklife olumlu cevap vermesini, yetişkin bir insan gibi davranarak, bu ölçülü ilişkiyi kabul etmesini söylüyordu. Rob ile evlenirken böyle şeyler hissetmemişti. Peki, ama şimdi böyle hissetmesi yanlış mıydı?

Diğer yanı İse, şarkılarda ya da filmlerdeki aşkın imkânsız bir şey olmadığım ve herkesin bunu yaşayabileceğini söylüyordu. An-cak, yine de Noah'la evlenmeliydi. Çünkü aşk, ona kayıptan başka bir şey ifade etmiyordu. Bir kez daha çok sevdiği birini kaybetmeye, dayanacak gücü yoktu. Her şeyin mükemmel olması iyi değildi. Ve böyle düşünüldüğünde, Noah'm teklifi iyi bir seçim olabilirdi.

Derin bir nefes aldı ve kapıyı açıp, içeri girdi. Rob'ın fotoğrafına ve oturma odasında masanın üzerinde duran laptopa bakmamaya özen gösteriyordu. Bugün Marissa ve Dani ile sohbet etmeye niyeti yoktu. Buluşma detaylarını anlatmak için, önce güç toplamalıydı.

Noah birkaç gün boyunca kafeye gelmedi. Sadece birkaç rutin e-mai yollamakla yetinmişti. Düşünme fırsatı vermek için, onu rahat

bırakması çok nazikçe bir davranıştı. Genç kadının kafasının karışık olduğunu biliyordu ve ortalarda olursa, Grace kendini ona karşı bir açıklama yapmak zorunda hissedecekti. O çok centilmen bir adamdı

Grace küçük küçük çikolatalı tartların olduğu paketi açarak, servis tabağına yerleştirdi. Caroline, ona ne yapması gerektiğini söyleyebilirdi. Zaten son yıllarda hem kendisine, hem de Daisy'ye anneli|| ederek onların en iyi akıl hocası olmamış mıydı? Grace ona sıkça danışmazdı. Bunun nedeni, Caroline'ın onu sarsacak cinsten öğütler vermesiydi.

Grace, Caroline baktığında, yaşlı kadının önünde hesap defteri olduğu halde, boşluğa baktığını gördü. Bugün üçüncü defadır, onun böyle dalıp gitmesine şahit oluyordu. Onun gibi canlı ve her zaman cıvıl cıvıl olan biri için, normal bir durum değildi bu.

Genç kadın, antika ahşap bir sandalyeyi alarak, Caroline'ın karşısına oturdu. "Ne düşünüyorsun?"

"Hiç..." diyen yaşlı kadın, iç geçirdi.

"Hesaplar mı?"

Caroline başını sallayarak, önündeki defteri ona doğru döndürdü. Grace'in hesaplarla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı, ama yine de önündeki tablodan, onun neyi kastettiğini anladı. Ayağa kalkarak/, Caroline'ın sandalyesinin arkasına geçti ve yaşlı kadını kucaklayarak, yanağını yanağına dayadı. "Sakin pes etme. Başaracağız. Hep yapmadık mı?"

Caroline elini müşfik bir şekilde Grace'in koluna vurdu ve boşluğa bakmaya devam etti.

Seksi İngiliz: Tamam kızlar, size bir şey itiraf edeceğim.

Kangagirl: Ne güzel!!

Sanfrandani: Sabırsızlıkla bekliyorum.

Seksi İngiliz: Ödül töreninden bir gün sonra, Noah beni öptü.

Kangagirl: !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Sanfrandani: Vaaaaay... Vaaaayi

Seksi İngiliz: Tamam. Onun konusu geçince, neden agresifleştiğin ve sessizliğe büründüğün şimdi anlaşıldı.

Kangagirl: Grace, neden bunu daha önce söylemedin?

Sanfrandani: İnsan bazen, bazı şeyleri kendine saklamak ister. Bunu anlayabiliyorum. Bunun aramızdaki arkadaşlıkla ilgisi yok. Bunu hemen söyleyemezdi. Öyle değil mi Grace?

Seksi İngiliz: Evet, ikiniz de benim için çok önemlisiniz. Ama kendimi toparlamam gerekiyordu.

Kangagirl: Eeee nasıldı peki? *Seksi İngiliz:* Şey...

İyiydi. Bir öncekinden farklıydı.

Sanfrandani: Grace!

Kangagirl: Bır önceki!!!!!!!!!!!!!! Grace??????????

Seksi İngiliz: Sakin olun lütfen Marissa, klavyeyi bozacaksın.

Grace ellerini yüzüne kapadı. Otelin terasındaki hislerini hatırlamıştı.

Kangagirl: Veee bir öncekine dönelim!

Seksi İngiliz: Tamam, tamam... İlk buluşmamızda beni kafenin önünde cama yaslayıp, nefesim kesilinceye kadar öpmüştü. Eridiğimi hissettim. Bunu mu duymak istiyorsunuz?

Kangagirl: Bu daha başlangıç! ☺

Grace kendi kendine güldü. Marissa haklıydı, duraksamadan onlara her şeyi anlatmalıydı. Zaten tek istediği birileriyle dertleşmek değil miydi?

Sanfrandani: Ve yine de onunla tekrar buluşmak istemedin. Neden peki?

Seksi İngiliz: Korkmuştum.

Biran duraksadı, sonra tekrar yazmaya başladı. Amaç dertleşmek değil miydi?

Seksi İngiliz: Ve hâlâ korkuyorum.

Sanfrandani: Peki şimdi neler oluyor? Çıkıyor musunuz?

Seksi İngiliz: Pek sayılmaz.

Sanfrandani: Bu nedemek? *Seksi İngiliz:* Daha kötüsü...

Sanfrandani: Nasıl yani?

Bunu nasıl söyleyecekti. O geceden sonra aklına gelen garip hisleri nasıl anlatacaktı. Noah'ı her gördüğünde, kalbinin yerinden çıkacakmış gibi atmasını ve yatağına uzandığında, onu nasıl hayali ettiğini, onlara söyleyebilecek miydi? Yutkundu. Belki tüm bunları» şu anda söyleyemezdi, ama paylaşması gereken somut bir şey vardı.

Seksi İngiliz: Bana evlenme teklif etti.

Arkadaşlıkları süresince, ilk kez kimse söyleyecek bir şey bulamamıştı. Ne bir söz, ne bir ünlem hiçbir şey... Oysa onlar, her zaman Grace'in kendine bile sormadığı sorularla yüzleştirmişlerdi onu. Ama şimdi... Onlar da şoktaydı.

Şok geçiren arkadaşlarını sakinleştiren Grace, bilgisayarını kapattı. Kafası o kadar karışık ki, hemen uyuyamayacağını biliyordu. Kitaplığa giderek, bir fotoğraf albümü aldı.

Tabi bu evlilik fotoğraflarının olduğu albüm değildi. Bu bir aile albümüydü. Rob ve Daisy'nin fotoğrafları vardı. Her şey ne kadar da i güzel görünüyordu. Yakışıklı bir askerle evlenmişti. O göreve gidip, sonra güvenle evine dönecekti.

Derin bir iç geçindi. Rob koca olmak için doğmuştu. Evine bağlı, karısını tüm kalbiyle seven biriydi.

Albümü karıştırmaya devam etti. Rob arkadaşlarıyla birlikte... Noel baba şapkası takmış... Gülerlerken başka bir fotoğraf... Ve erili sevdiği fotoğrafa gelmişti. Balayında balık ve patates yerlerken...

Bakmaya dayanamıyordu.

Noah'a henüz bir cevap vermemesine rağmen, onu arkasında bıraktığı hissinden kurtulamıyordu. Bunu ona nasıl yapardı?

Onun fotoğraftaki gülen gözlerine bakarak, bir cevap aradı. Sanki Rob yanına oturmuş, kollarıyla onu sımsıkı sararken, bir yandan da saçının bir tutamıyla oynuyor gibiydi.

Rob o kadar iyi bir insandı ki, Grace onun bu konuda ne diyeceğini biliyordu.

Bunu yapmalısın Grace. Beni artık bırakmalısın. Kendini dondurulmuş bir zamana sıkıştırıramazsın. Zaman ilerliyor ve sen de yaşamak zorundasın. Bir parçam her zaman seninle olacak, ama artık bende ayrılma ve kendin için bir karar verme zamanı.

Bu, Noah'ın teklifimi kabul etmesi gerektiği anlamına mı geliyordu? Albümü kapatarak yerine koydu.

- YEDİNCİ BOLÜM -

Noah bilgisayarına yazdığı son üç sayfayı sildi. Sonra daha önce yazmış olduğu iki sayfayı da sildi. Yeni romanının asıl karakterini bir türlü gözünde canlandırıp, yazamıyordu. İlham perisini kaybetmiş gibiydi.

Yazmayı bırakıp, sandalyesini geriye itti. Şu an ihtiyacı olan tek şey hava değişikliği idi. Grace'i ve vereceği cevabı düşünmemeliydi. Ona baskı yapmak istemiyordu, ama bir yandan da beklemek onun çıldırtıyordu. Grace'den hoşlanmıştı, ama şimdi doğru seçim yapıp yapmadığını sorgulamaya başlamıştı.

Keşke o zengin avcısı kadınlardan birini seçseydi. En azından cevabın ne olacağını bilirdi.

Hava çok güzeldi. Yürümeye karar verdi. Böylece daha net düşünebilirdi. İnsanları gözlemleyerek yürüyüş yapmak ona iyi gelecekti. Genellikle onları izlemek, yeni fikirler bulmasında yardımcı olurdu.

Bu adam yazın ortasında neden palto giymiş... Bankta oturan iki kişi neden konuşmuyorlar...

Noah Arabasına atlayarak Vinehurst'un merkezine gitti ve arabasını katlı otoparka park etti. Birçok insan, yazarların ilham almak için ıssız mekânları tercih ettiğini düşünseler de, yanılıyorlardı. Onun romanlarındaki karakterler, genellikle halim selim, uysal görünen, ama iç dünyalarında olmadık karmaşalar yaşayan insanlardı ve Noah bu kahramanları, insanların arasına karışıp, onları gözlemleyerek daha iyi hayal edebiliyordu.

Ellerini cebine sokarak yürümeye başladı. Beynini rahatlatma zamanıydı. Saat akşam altı sularıydı. Anneler ve çocukları parklarda eğleniyorlardı. Çevrede yürüyüş yapan, köpeklerini gezdiren insanları seyretti. Salıncaktaki güzel kadın tek başına ne yapıyor, diye düşündü. Gördüğü kadın, ona hiç de yabancı gelmemişti. Döndü tekrar baktı. Bu kadın Grace'di. Ona yaklaşıp, "Grace," diye seslendi

Onun sesini duyan Grace, zıplayarak salıncaktan indi.

Grace, onu gördüğüne memnun olmuş gibi değildi. Gözleri kırmış ve gözaltılarında mor halkalar oluşmuştu.

"Sorun nedir?" dedi Noah yanma gelerek.

"Uzun hikâye," dedi Grace burnunu mendille silerken.

Noah yan taraftaki salıncağa oturdu. İkisi de bir süre sessizlik içinde etrafları seyretiler.

"Hikâyeleri dinlemeyi severim," dedi Noah, ona bakma cesareti gösterdiğinde.

Genç kadın da ona baktı ve "The Coffee Bean can çekişiyor," dedi. Sesi bir robottan geliyor gibiydi. "Java Express, dükkânı almak için Caroline teklifte bulundu ve onun bu teklifi reddedebilecek gücü yok. Ama satsa da eline pek bir şey geçmeyecek."

"Bu durum, senin de işini kaybetmen anlamına geliyor. Peki, ne yapacaksın?"

Grace içini çekti. "Eğer yapabilirsem, koleje gidip eğitimimi tamamlayacağım. Ama kalacak bir yere ihtiyacım olacak. Çünkü benim dairem de Java Express'ın teklifine dâhil." Başını üzüntüyle salladı. Gözlerinden yaşlar akmaya başlamıştı. "O muhteşem tezgâhın ve o antika mobilyaların yok olmasına dayanmam. The Coffee Bean tüm kişiliği kaybedecek ve diğerleri gibi sıradan bir görünüm alacak."

Kahretsin, Noah ağlayan birine nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Diğer insanların yaptıklarını taklit bile edemeydi. Ona sarılmalı mıydı, yoksa uzak mı durmalıydı, bilemedi. Grace neden hoşlanırdı? Onun iyi hissetmesi için ne yapabiliirdi?

Yemek... Evet, Grace yemek yapmaktan hoşlandığına göre, yemek yemekten de hoşlanıyor olmalıydı.

"Hadi bakalım," dedi. "Akşam yemeğine gidiyoruz." Barucci'de yer bulabileceklerini umuyordu."

Genç kadın boş gözlerle, ona baktı.

Noah cep telefonunu çıkararak, rezervasyon için restoranı aradı. Genç kadın onun yanında dururken, itiraz etme zahmetinde bile bulunmadı. "Nereye gidiyoruz."

"Mandarin Moon." Nedenini kendi de bilmiyordu, ama doğru bir seçim yaptığına inanıyordu.

Grace elindeki çubuklarla, kızarmış domuz eti parçalarını yiyordu. Noah onun zorlu bir seçim yaptığı ve eğer genç kadın önündekileri yemekte güçlük çekerse, yeni bir şeyler sipariş etmeyi düşündüyse de, Grace tabağındakileri bitirmişti

"Peki, seçeneklerin neler?" dedi Noah, çatalını masaya bırakır^keö.

"Çok fazla seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Caroline'le çalışmak güzeldi, ama bir kafeler zincirinde çalışmak, bana pek bir şey kazandırmaz. Evi başka bir yere taşımalıyım. Tabi emlak fiyatların ucuz olduğu bir yer. Tabi öyle bir yerde de, doğru düzgün para kaza nabileceğim işi nasıl bulacağım, o da ayrı bir sorun "

"The Coffee Bean'i kurtarma şansınız yok mu?"

"Biriktirdiğim tüm parayı vermeyi teklif ettim, ama Caroline bunun koskoca bir okyanusta, ufacık bir damla olacağını söyleyerek kabul etmedi. On bin;-pound okyanusta bir damlaysa, artık gerisini sen düşün."

On bin pound Noah için çok bir miktar değildi, ama Grace bunun için yıllarca çalışıp didinmiş olmalıydı.

Noah»' onun her gün yeni bir yönüne tanık oluyordu. O mucize gibi bir kadındı.

"Bir ay içinde ne işim kalacak, ne de evim. Daisy'de yok. Bu çok berbat bir durum..."

Noah evlilik konusunu açmamak için kendini zorladı, ama ağzından çıkanlara engel olamamıştı. "Teklifim hâlâ geçerli. Evlen benimle."

Grace ona ağlamaklı bir şekilde baktı.

"Bu sadece benim açımdan çok iyi bir seçim olduğu için değil, ayna zamanda senin güvenliğin için de iyi olacak. Ev için endişelenmene de gerek kalmayacak. Koleje devam edebilirsin ve istersen kendi dükkânını da açabilirsin. Ben de hep böyle bir dükkân açmayı hayal etmişimdir. Tabi benim hayalim bir kitapçı açmaktı, ama bu konuda esnek davranabilirim. Pastayı çok seviyorum ne de olsa."

Grace dudaklarını ısırdı.

"Daisy'uin okul masraftan da sorun olmaz."

"Noah, yapamam..."

"Seni satın ahyormuşum gibi göründüğünü biliyorum. Ama dürüst olmam gerekirse, benim de senden isteyeceğim şeyler olacak."

Gözleri kısılan Grace sordu. "Ne gibi?"

"Çok seyahat ediyorum. Dünya çapında birçok ünlü otelde kalıyorum. Paris, Roma, Sidney..."

Grace yerinde doğruldu. "Sidney mi? Daha önce hiç San Fransisko'ya gittin mi?"

"İstersen gideriz. Anlaşmamızda sana düşen görev, beni diğer kadınlardan uzak tutman olacak."

Bu Grace'm gülmesi için yaptığı bir şakaydı herhalde.

"Ve tabii, bu işin bir de ödülü var..."

Genç kadın kollarını göğsünde kavuşturdu. "Nedir?"

Genç adam gülümsedi. "Güzel dişler." Biraz daha gülümseyerek, "EHşteri unutma sakın," dedi.

Grace kendini tutamayıp güldü. "Sen delisin."

"Biliyorum," dedi Noah, birden ciddileşerek. "Delice bir fikir olduğunun farkındayım."

Grace tırnağını kemirmeye başladı. Garip olan şey, Noah'ın haklı olmasıydı. Delice görünmesine rağmen, mantıklıydı.

Noah, ona hayalini kurduğu her şeyi vermeyi öneriyordu. Kabul etmek istediği için de, kendini suçlu hissetmiyordu. Kader onu bugüne taşımıştı. Tamam, para için evlenmiş bir kadın olmak istemiyordu belki, ama daha fazla sorun da yaşamak istemiyordu. Hayat ona geçekten zor bir oyun oynuyordu. Tanrım ne yapacaktı?

Noah tabağını öne doğru itti. "Teklifime evet dersen, birbirimizi daha iyi tanımak için, uzun bir nişanlılık dönemi geçirmek istiyorum. Bu sürede istersen yanıma taşınabilirsin. Ama birlikte yaşamak senin için uygun olmazsa, evliliği daha erkene de alabiliriz. Sen nasıl istersen öyle olsun Grace. Sen nasıl istersen..."

O çok iyi bir adamdı. Grace neredeyse onunla tamamen aynı fikirdeydi. Ondandır hoşlanıyordu. Hatta bu yaşta bir kadının hissedebileceği bir şekilde, onu seviyordu da. Peki, bu yeterli olacak mıydı? Sürekli kendine, yaşma uygun davranması gereğini telkin ederken, şimdi böyle bir olgunla, mantıklı bir karar alabilecek miydi? Yoksa ürkek bir genç kız gibi kaçacak mıydı?

Derin bir nefes alarak, Noah'm gözlerine baktı. "Daisy'yle konuşmam gerek. Onun hayatını da değiştirecek bir durum bu ve onun fikrini almam gerekiyor."

Daisy'nin telefonunu çevirirken, kalbi deli gibi çarpıyordu. Ekonomik olduğundan, genellikle e-maile haberleşmeyi tercih ediyorlardı, ama bu durumda onun sesini duymaya ihtiyacı vardı. Telefonun açılmasını beklerken, midesine kramplar girdi ve nihayet birkaç saniye sonra kızının sesini duydu. "Anne..."

Grace ağlamaya başladı. Onu çok özlemişti. Keşke burada olsaydı da, mutfaktaki masada çaylarını içerken, yüz yüze konuşabilselerdi.

"Anne! Ne oldu?"

Grace yutkunarak, gözyaşlarını sildi. "Hiç bir şey olmadı. Yani... Olağanüstü kötü bir durum yok. Sesini duyduğum için duygulandım. Hepsi bu."

"Ohhh anne, ben de seni çok özledim..."

İkisi de ağlıyorlardı. Ve sonunda ilk toparlanan Grace oldu. Kızını arama nedeni, ona özlediğini söyleyip, ağlamak değildi. "Sana haberlerim var... Sanırım iyi haberler," dedi, burnunu çekip, sesine neşeli bir hava vermeye çalışarak.

"Ohh, gerçekten mi?"

Grace sanki kızı onu görecekmış gibi başım salladı. "Senin, evlilik sitesinde randevu verdiğin adamla tanıştım."

"Onunla görüşmediğinizi sanıyordum."

"Henüz çıkmıyoruz, ama biz çok yakınlaştık." Derin bir nefes alarak, kelimelerin ağzından dökülmesine izin verdi. "Bana evlenme teklif etti." Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. "Daisy... Orada mısın?"

"Buradayım anneee! Çok hızlısın!"

"Bu uzun hikâye..." Grace kafeye ilgili olan bitenleri ve Noah'ın teklifini bir solukta anlattı, soma da heyecanla onun konuşmasını bekledi.

"Birkaç kitabını okumuştum, o çok iyi bir yazar. Ama aslına bakarsan onun kim olduğu ya da ne yaptığı beni çok ilgilendirmiyor. Önemli olan, sen ona âşık mısın?"

Grace dudağım ısırıldı. Henüz tam olarak değildi ama... "Babanı sevdiğim gibi değil, ama artık daha yaşlıyım. Daha farklı beklentilerim var."

"Onunla mutlu olabileceğine inanıyor musun?"

Grace gözlerini kapayarak, öylece dikildi. Noah'la bir geleceği hayal etmeye çalıştı. "Evet sanırım." Şu anda Daisy'nin yüz ifadesi gözünün önüne gelebiliyordu.

"öyleyse kabul etmelisin."

Noah, Daisy'in Atina'dan geliş ve dönüş biletini ödemekte ısrar etmişti.

Nikâhtan önce, Grace'in evindeki eşyaların bir kısmını yanında götürmesi için paketlemişler, diğer eşyaları da bir hayır kurumlarına bağışlamışlardı.

Grace ve Daisy, eski eşyalara bakarken zaman zaman duygulanmışlar, zaman zaman da çok gütmüşlerdi, özellikle, düğmesine basınca pantolonunu indiren Noel Baba oyuncağını, ne Daisy, ne de Grace aldıklarını kabullenmişlerdi.

Evde, tekrar birlikte olmaları hem çok güzel, hem de hüzünlü bir duyguydu. Bir yandan evi toparlarken, bir yandan da sandviçlerini yiyorlardı.

Grace eski hayatına veda ediyordu.

Daisy bir ara yaptığı koliden başını kaldırarak, "Anne," dedi.

"Evet, tatlım,"

"Benim de sana söyleyeceğim bir şey var."

Grace panikleyerek onu omuzlarından tuttu. "Aman Tanrım. Lütfen evlenmek istediğini, ya da hamile olduğunu söyleme."

Daisy'nin bakışları tam da kendine özgüydü. "Anneeee! Lütfen abartma. Öyle bir şey değil. Önemli... Ama kötü değil. En azından benim açımdan."

Grace'in kalbi çarpmaya başladı. "Tamam, zavallı annene kalp krizi geçirtmeden, hemen söyle bari."

Daisy başını yere eğdi. "Evden uzaklaşmak, bana hayattan ne beklediğimi düşünme fırsatı verdi. Durham Üniversitesinde Tarih okumak istemediğime karar verdim."

"Ama Londra'ya gidecektin. Bunu istiyorsun, değil mi?"

Başını sallayan Daisy, "Üzgünüm anne, ama lütfen beni anla. Bu benim tutkum değil," dedi.

Bakışları, aynı Grace'in küçüklüğünde, büyük annesi onu baleya yazdırmaya çalıştığı zamanki gibiydi. Konuştuğunda, Grace'in sesi yumuşaktı. "Peki... Tutkun nedir Daisy?" diye sorarken, içinde dansçı olmak istediğini söylemesin diye dua etti.

"Kafeyi çok özleyorum anne. Pasta pişirmeyi ve kokusunu özledim. Şimdi orası kapanıyor, ama ben de senin gibi pasta yapmak istiyorum. İnsanları bir anlığına bile olsa mutlu etmek istiyorum."

Umutla annesinin yüzüne baktı ve "Bu yüzden, ben de senin gibi pastacılık üzerine eğitim almak istiyorum," dedi.

Grace, büyük bir rahatlamayla güldü. "Gel buraya aptal kız."

Daisy hemen annesinin yanına gelerek, ona sarıldı. Grace, aynı bebekliğinde yaptığı gibi onun saçlarını okşadı.

"Eğer yapmak istediğin buysa, bence hiç bir sorun yok. Hem belki ben de diploma için tekrar okula başlarım. O zaman birlikte okuruz."

Daisy geri çekilerek ona öyle bir baktı ki, Grace geri adım atmak zorunda kaldı. "Tamam, tamam anlaşıldı. Annenin korumasında olmak istemiyorsun. Bakarsın bir gün kendi pastanemizi açabiliriz. Ne güzel olur değil mi? Tabi sen de istersen."

Daisy güldü. "Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Grace de güldü. "Bu sadece bir plan..."

Bu harikaydı. Belki de Noah'ın kurduğu gelecekle ilgili planları, bu işe yarardı. Grace, haftalar sonra ilk kez kendini bu kadar umutlu hissediyordu.

Grace nikâhtan bir gün önceki akşam, evinde son kalan eşyalarını toplıyordu. Hazırladığı koliye koyduğu son şey, Rob ve Daisy'nin birlikte çekilmiş fotoğraflarıydı. Fotoğrafa öylece bakarken, Daisy yanına gelerek, ona sımsıkı sarıldı.

Grace'in gözleri dolmuştu. Fotoğrafı kutuya bir türlü koyamıyordu. Birkaç saniye bakıştılar.

"Sorun değil," diye fısıldadı Daisy onun kulağına. "Babam, senin iyiliğini isterdi."

Grace, Rob'un gülümseyen gözlerine baktı. Genç adam, sanki ruhunu okumak istercesine ona bakıyordu. Gözlerinde kesinlikle kıskançlık, sinir ya da suçlayan bir ifade yoktu. Daisy haklıydı. Ama nedense bir yanı, hep ona ihanet ettiğini fısıldıyordu. Onun arkadaşlığına çok ihtiyacı vardı.

Noah'la evlenmesi, sanki geleceğe yönelik tüm umutlarını yok edecek gibi geliyordu.

Daisy fotoğrafı onun elinden alarak, kutuya koydu. "Her şey iyi olacak anne, bundan eminim. İkinci bir arada gördüm. Noah senin için doğru bir adam. Zaten ona, eğer seni üzerse, Sicilya'da tanıştığım ilginç adamlardan yardım isteyebileceğimi de söyledim, hiç merak etme."

Grace gülerek kızına sarıldı. "Seni seviyorum Daisy. Atina'ya dönünce, seni yine çok özleyeceğim."

"Ama şimdi buradayım ve her şey çok güzel."

"Evet, öyle." Ve Grace son koliyi de bantladı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

SADE bir nikâh töreni olmuştu.

Nikâh dairesinde resmi bir tören yapılmışlar ve ikisi de sadece yakın arkadaşlarını davet etmişlerdi.

Davetliler gelinin yüzünün solgunluğunu ya fark etmemiş, ya da nikâh heyecanına vermiş olabiliyorlardı.

Grace, kendini geri dönüşü olmayan bir yola girmiş gibi hissediyordu. Tören boyunca elleri ve ayakları buz kesmişti. Noah onu öperken, gözlerinde hiçbir endişe belirtisi yoktu, ancak onun da heyecanlı ve stresli olduğu her halinden belliydi.

Damat, nikâh sonrası balayı sürprizi olarak hemen Paris'e uçacaklarını söylediğinde, herkes onları heyecanla alkışladı. Ve uçağa yetişmek üzere, gelinle damat salonu hızla terk ettiler.

Akşam olmadan, aşkların kenti Paris'teydiler.

Noah nehrin kuzeyini, yani Louvre müzesi tarafındaki lüks otellerin bulunduğu bölge yerine, St.Germain bölgesindeki, mütevazı bir oteli tercih etmişti. Buraya genellikle çok ünlü yazarlar, filozoflar ve politikacılar gelir ve birbirleriyle tanışma, görüşme fırsatı bulurlardı. Çok otantik bir bölgeydi.

"Burada olduğuma inanamıyorum," dedi Grace, kocasıyla el ele StGermain Bulvarında yürürken. "Bu tahta sandalyeli kafeler, uzun, beyaz ceketli garsonlar, her şey tam da hayal ettiğim gibi. Harika bir yer burası."

Noah gülümseyerek, yürümeye devam etti. Sonra çok orijinal görünen bir restorana gittiler.

"Her insan, hayatında bir kez mutlaka Le Procope'de yemek yemeli. Turist rehberleri buranın par& tuzağı olduğunu söylüyorlar ama yemekleri o kadar lezzetli ki, ödenilen her kuruşa değer. Senin de aynı şeyleri hissedeceğini umuyorum," dedi Noah.

Grace çevresine bakındı. Eski bir Paris evi restore edilerek, restorana çevrilmişti. Duvarlardaki resimler antikaydı ve her şey çok otantik görünüyordu.

Noah'm söylediği gibi, yemekler harikaydı. Tüm mezeler özel tabaklarında servis edilmişti. Ancak daha ana yemeğe yeni başlamışlardı ki, Grace'in iştahı birden kesiliverdi.

Noah çatalım bırakarak ona baktı. Bakışlarındaki ifade, genç kadının onun yüzünde, neredeyse bir aydır sık sık rastladığı bir ifadeydi. Sanki Grace'in düşüncelerini okuyor gibiydi ve Grace bunu anlayınca rahatsız oldu.

"Her şey, ikimizin düşüadtoğünden de hızlı gelişti."

Oh Tanrım. Anlamıştı işte. Grace utancından kıpkırmızı oldu.

"Bu gece... Bizim ilk gecemiz ve... Ama eğer sen kendini hazır hissetmiyorsan, sorun değil. Acelemiz yok. Nasıl olsa hayatımızın geri kalanında hep birlikte olacağız."

O kadar nazikti ki, Grace ağlamak istedi. Ama herkesin içindi bunu yapamazdı. Kendini sıktı. "Teşekkür ederim Noah." İçi rahatlamıştı. Karşısına böylesine anlayışlı biri çıktığı için de, çok şanslıydı.

"Gerçeği söylemek gerekirse, şu an ne hissettiğimi bilemiyorum. Herşey o kadar..."

Genç adam uzanarak, onun ellerini avucuna aldı. "Biliyorum. Endişelenme. İkimiz de aynı durumdayız. Hislerimizi zamanla çözeceğiz."

Otele döndüklerinde saat epey geç olmuştu. Grace, Daisy'nin zorla aldırıldığı beyaz ipek geceliği giydi. Yüzünü yıkadı, dişlerini iki kez fırçaladıktan sonra, klozet kapağını kapatarak, üzerine oturdu. Bacakları titriyordu. Derin bir nefes aldı.

Her şey buraya kadardı ve çok büyütmemeliydi. Bu sadece... Şaka mı yapıyordu? Sinirleri o kadar gergindi ki, nerdeyse ilk gece-sinden bile daha gergin... Peki, sorun neydi? Noah çok çekici bir erkekti. Onunla birlikte olmak istemiyor muydu? Hormonları bu soruya olumsuz cevap verse de, bacakları hâlâ titriyordu. Ellerini bacaklarına bastırarak, titremelerini önlemeye çalıştı. Ve sonra ayağa kalktı.

Yatak odasına girdiğinde, Noah'ın da pijamalarını giymiş olduğunu gördü. Genç adam siyah pijamaları içinde camdan dışarı bakarken, kendinden çok emin ve kaliteli görünüyordu.

Noah yavaşça ona doğru döndü. Aralarındaki çekim çok kuvvetliydi. Ona doğru gelerek, ellerini genç kadının yüzünde, sonra da boynunda gezdirdi. Sonra onu yavaşça, adeta okşar gibi, uzun uzun öptü. Öpüşünde, daha fazlasını isteyen bir beklenti vardı,

Grace rahatlamış gibiydi. Sadece ellerini ne yapacağını, nereye koyacağını bilemiyordu. Ona dokunmalı mıydı?

Noah duraksayarak, alnını karısının alnına dayadı.

Grace fısıldayarak, "Üzgünüm," dedi.

Noah başını sallamakla yetindi.

"Gerçekten çok üzgünüm. Ben... Şey... Çok uzun zamandır biriyle birlikte olmadım. Çok aptalca değil mi? Bu sorun olmamalı. Yani... Şey... Yapabilmeliyiz... Bu kadar büyütmemeliyim, biliyorum ama..."

Noah bir şey demeden» parmaklarını onun dudaklarına bastırdı. Grace ona baktı. Noah yine aynı şeyi yapıyordu. Yine ruhunu okur gibi bakıyordu. Grace gözlerini kaçırmak istese de başaramadı.

Noah onu kolundan tutarak yatağa yatırdı, sonra kendi de onun yanına uzandı ve "Hadi uyu Grace," dedi onu güçlü kollarıyla sararken.

"Ama..."

"Uyu Grace."

Belli ki sinirleri boşuna gerilmişti. Bir yandan hayal kırıklığı, diğer yandan da müthiş bir rahatlama hissetti. Kısa nişanlılık süreçlerinde defalarca yakınlaşmışlar ve öpüşmüşlerdi. Ama Grace bu yakınlaşmaların devamının gelmeyeceğini bildiğinden, kendini hep rahat hissetmişti.

Genellikle Noah seyahatte, kendisi de kafenin tasfiye işleriyle meşgul olduğundan, ne fiziksel, ne de duygusal açıdan birbirlerini tanıma fırsatı pek bulamamışlardı. Ancak şimdi bu rahatlamaı hissedebiliyordu.

Birbirlerine sarılmış vaziyette uzanmışlardı. Her ne kadar Grace kendini hazır hissetmese de, ufacık bir kıvılcımla, Noah'ın hareketi geçebileceğini hissediyordu. Gözleri dolu bir halde Noah'ın onu saran kolunu öptü ve "İyi geceler Noah," diye fısıldadı.

Grace sabah uyandığında, Noah'ın hâlâ kendine sarılarak uyuduğunu hissetti. Dönerek ona baktı. Onu uyurken ilk kez görüyordu. Hafif kırılmış saçlarına ve göz çevresindeki çizgilere rağmen, olduğundan daha genç görünüyordu. Grace'in kendisini izlediğini hissedenden genç adam, gözlerini yavaşça açtığında, onun gülümsediğini gördü.

"Komik olan nedir?" Bir yandan da uykulu, gözlerini ovuşturup yordu.

"Böyle savunmasız ve masum görünmen hoşuma gitti."

Noah esnedi. "Saat kaç?"

Genç kadın uzanarak, masanın üzerindeki saatine baktı. "Dokuz."

"Dokuz mu?" Noah yataktan fırlayarak, banyoya yöneldi. "Bu saate kadar uyumam ben. En geç saat yedide ayakta olurdum. Sen..." Banyoya girmeden önce kapıdan parmağını sallayarak^ "Ben de kötü alışkanlıklar yaratmaya başladın," dedi.

Grace tekrar yatağa uzanarak gerindi. Noah çok iyiydi. Düğün gecelerini berbat etmesiyle ilgili hiçbir imada bulunmadığı gibi, orters davranıp surat da asmamıştı. Artık kendisi de rahat olmalıydı.

"Bıraktığım kötü izlenimi yok etmek için elimden geleni yapacağım. Ayrıca acelemiz ne?"

Noah başım banyo kapısından uzatarak ona cevap verdi. "Paris'teyiz ve sadece üç günümüz var. Sana her şeyi göstermek istiyorum. Yani en azından birçoğunu... Nasıl olsa üç ay sonra, imza günü için tekrar geleceğim. Bu sefer göremediğin yerleri de, o zaman gösteririm." Sonra onu tepeden tırnağa süzerek, "Sen ne bekliyorsun?" diye sordu.

Grace yaramaz bir çocuk gibi kollarını göğsüne kavuşturup, "Kahve... Kahvemi içmeden hiçbir yere gitmem," dedi.

Kahvaltılarını ettiler, sonra da Eyfel Kulesine ve Monet'in nergislerini görmeye gittiler.

Noah tüm bunları daha önce defalarca yapmıştı. Ama Grace'le paylaşıyor olmak, onda farklı bir heyecan yaratıyordu. Genç kadın çevresindeki her şeyle ilgileniyor ve büyük keyif alıyordu. Onu götüreceği bir yer daha vardı, ama en sona bıraktı.

Grace, Louvre Müzesinde Mona Lisa'yı gördüğünde büyülenmişti. Müze o kadar büyüktü ki, insan rahatlıkla kaybolabilirdi.

Bu kadar güzel bir gün yaşamış olmalarına, Noah hâlâ kendini Grace'e karşı suçlu hissediyordu. Çünkü genç kadın, buralara hep hayalindeki romantik aşkı paylaştığı biriyle gelmeyi düşlemişti ve ne yazık ki Noah, ona bu romantizm yaşatacak en son kişiydi. Zeki bir adam olmasma rağmen, romantizmden hiç anlamıyordu.

Grace'in, sırf bu yüzden kendisini terk etmesine dayanamazdı.

Saat üç sıralarında, Grace artık yorgunluktan bitap düşmüştü. Louvre Müzesinin arka tarafındaki Tuileries Bahçesine geldiklerinde, Grace kenclini bir bankın üzerine attı. Noah ise, onu tekrar ayağa kaldırmak için elinden tutmuş çekiştiriyordu.

"Son bir yer daha," dedi Noah ısrarla.

"Gitmek zorunda mıyız?" diyen Grace, güçlükle ayaĝa kalkarak, Noah'ın omzuna yaslandı.

"Evet, hadi. Çok yakında, Rivoli caddesinin hemen karşısında." Aslında gidecekleri yer çok da yakın sayılmazdı. Angelina'ya gideceklerdi. Paris'teki en güzel sıcak  okolata ve pastaları yapan yerdi burası. Pastalar... Bunlar Grace için harika bir sürpriz olmuştu.

Noah, onu elinden tutarak, pastaneye soktu.  ersisi muhteşemdi. Kavisli kesilmiş cam tezg h, tam bir sanat harikasıydı. Cam vitrinde, akıl almaz g zellihte süslenmiş, çeşit çeşit ve renk renk pastalar sergilenmişti. Fıstıklı, b ĝ rtlenli, ahududulu,  okolatalı, muzlu yaş pastalar, turtalar, tartlar akla gelebilecek tüm çeşitler vardı.

Hemen bir masaya oturdular. Grace ne istediĝinden o kadar emindi ki, menüye bakma gereĝi bile duymadı. Pastanenin olan   Mont Blanch'ı istedi. Tabi yanında da sıcak  okolata... Siparişi gel-; diĝinde, Grace bir süre pastanın sunulur biçimini seyretti. Harika   görünüyordu. Sıcak  okolata da muhteşemdi. Kakaoyla deĝil de, gerçek  okolata eritilerek yapıldıĝından, kıvamı oldukça yoĝundu.

Grace, ilk başta garsonun siparişle birlikte soĝuk su getirmesine anlam verememişti, ancak sıcak  okolatasmdan bir yudum alınca, boĝazını temizlemek için suya ihtiyaç duyd .

Noah sadece kahveyle içmek istedi, ama Grace bunu kabul etmeyerek, otoriter bir edayla ona kendi pastasından uzattı. Onun bu otoriter ve ana  tavrı Noah'ın hoşuna gidiyordu. Birbirlerine gülümsediler.

Noah, ona sürpriz yapmak için buraya gelmeyi planlamıştı. Ve gerçekten de Angelina, Grace için tam bir d ĝ n hediyesi olmuştu. Onun bu küçük sürprizi bile, genç kadının geleceĝe dair endişelerini   yok etmeye yetmişti. Artık geçmişine bu kadar takılmasına gerek   yoktu. Noah kocasıydı ve bu artık onun yeni hayatıydı. Güvenli ve eĝlenceli yeni hayatı...

Noah hesabı  derken, gözlerini ondan alamıyordu. Pastaneden çıkarken, vitrindeki pastalara tekrar bakmak aklına bile gelmemişti. | şu anda tek odak noktası Noah'tı.

Sokaĝa çıktıklarında soĝuk bahar esintisi yüzüne çarptı.  nden yürüyen Noah'a doĝru uzanıp, elini tutarak, onun yavaşlamasını

sağladı. Artık sürpriz yapma sırası kendisindeydi. Uzandı ve yanağına bir öpücük kondurup, "Beni otele götür Noah," dedi.

"Ama..."

"Otele dönelim."

Taksiyle otele dönerlerken, elleri birimlerine kenetlenmişti. Parmakları sürekli, birbirlerini okşuyordu. Yol boyunca konuşmadan, sadece birbirlerine gülümsediler ve camdan dışarıyı seyrettiler. İkisinin de tüm dikkati, arzuyla uyarılmış vücutlarındaydı. Otele geldiklerinde, asansörde de aynı durum devam etti. Diğer insanların arkasına geçerek, sanki bir sırrı paylaşıyor gibi birbirlerine gülünmüyorlardı.

Odaya girdiklerinde, artık gerginlikten eser kalmamıştı. Grace ne zaman öpüşmeye başladıklarını ve ne zaman üzerindeki bir bir çıkardıklarının farkına bile varamamıştı. Bazen ikisi de çok sabırsız, bazen de ağırdan alabiliyorlardı.

Grace kendini kaybetmişti. Noah'ın öpüşleri ve dokunuşları aklını başından almıştı. Üzerlerindeki tüm giysileri çıkardıktan sonra, Noah onu kucağına alarak, yatağa taşıdı.

Noah'la sevişmesi, Grace'ın daha önceki deneyimleriyle kıyaslanamazdı. Genç adam onu çıldırtacak kadar güzel seviyordu. Grace tüm vücudunun arzuyla titrediğini hissetti.

Noah'ın her hareketi, vücudunun her zerresini ürpertiyordu.

Birbirlerinin kollarında, zevkin doruklarına çıktılar.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yataklarında yan yana yatarlarken, Noah uyuyordu. Grace ise, neden uyuyamadığını sorguluyordu. Rob'la sevişmek çok eğlenceli ve enerjikti. Ama Noah'la yaşadığı, tarif edilemez bir duyguydu. Artık kendini yeni yetme bir genç kız gibi hissetmiyordu. Bu iki taraflı bir paylaşımdı ve çok gerçekti. Sanki bir yerlerde bir kuş mu cıvıldıyordu... Yoksa romantik bir müzik mi çalınıyordu...

Evveet! Noah'a aşık olmuştu.

Artık savunması yıkılmış ve bunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Aslında onu daha ilk gördüğü an, içgüdülerini dinleyip, olabildiğince uzağa kaçmıyordu. Ama artık bunun için çok geçti ve bu yüzden de; durumu çok tehlikeliydi.

Noah uykusunda derin derin nefes alıyor, zaman zaman da hafifçe horluyordu.

Grace'in gözleri doldu. Neden hayattaki iyi şeylerin hep olumsuz bir karşılığı vardı? Aşk ve nefret... Yaşam ve ölüm gibi... Neden onu kaybetme korkusu olmaksızın sevmiyordu? Neden bir türlü rahatlamıyordu?

Çünkü Rob'u kaybetmek, ona hiçbir zaman unutamayacağı kadar büyük acılar vermişti. Aylarca yataktan sadece Daisy'e mama hazırlamak ve onun ihtiyaçlarını gidermek için çıkmıştı. Neyse ki Daisy onun yaşama sevinci ve amacı olmuştu. O olmasaydı Rob'un acısını unutamaz, bir daha gülmeyi başaramazdı.

Grace vücudunu geriye doğru çekerek, Noah'a yaslandı. Onun sıcaklığını hissetmek, güven veriyordu. Genç adamın düzenli nefes alışverişleri, Grace'e huzur veriyordu.

Belki bu gece değil, ama eninde sonunda onu kaybedecekti. Bu hep böyle olmuştu. Ne zaman mutluluğu yakalasa, elinden kaçıp gitmişti. Ve Grace bu duyguyla yüzleşmekten çok korkuyordu.

Noah'ın kolunu öperek, yanağına yasladı.

Tek umudu, bu yolculuğa birlikte çıkmış olmalarıydı. Noah'ın da söylediği gibi, hislerini birlikte keşfedeceklerdi.

Sonraki birkaç gün, bir balayı nasıl geçmesi gerekiyorsa, öyle geçti. Yataktan hiç çıkmıyor ve yemeklerini bile oda servisine sipariş ediyorlardı. Ne zaman canları istese ki bu sıkça oluyordu, sevişiyorlardı. Daisy duysa, Bu yaşta bu kadar aktif olmalarına şaşardı. Tabi ki bunu onunla paylaşamazdı. Bu bir genç kızla paylaşılacak bir durum değildi.

Paris'ten ayrılacakları son günün sabahında bile, kahvaltıyı yataкта yaptılar ve sonra öğle yemeğini de odaya istemeye karar verdiler.

Evli olmalarına rağmen Grace, Noah hakkında fazla bir şey bilmiyordu. Her şey o kadar çabuk gelişmişti ki, birbirlerini tanıma fırsatları olmamıştı. Onun hakkında her detayı bilmek, onu anlamak istiyordu ve Noah'ın da aynı hisler içinde olduğunu umuyordu. Ona âşık olduğu için de, hakkında öğrendiği her yeni şey, altın gibi değerli geliyordu.

"Sen, benim hakkımda hemen hemen her şeyi biliyorsun. Rob'la hikâyemi ve sonrasında hissettiklerimi. Ama ben, senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Onu dirseğiyle dürttü. "Benim gibi çenesi düşük biri olmak da problem galiba. Ben sürekli anlatıyorum, sen de sadece dinliyorsun."

Noah onu alnından öptü. "Demek ki dengeyi yakalamışız."

Genç kadın başını salladı. "Mutlaka önemli ilişkilerin olmuştur. Ben ilk olamam öyle değil mi? Her neyse, senin için değerli miyim onu bile bilmiyorum."

Noah ellerini, onun kalçasına koyarak, yatağa çekti. Gözlerinde yaramaz bir bakış vardı. "İnan bana çok değerlisin." Sonra da ellerini genç kadının vücudunun en mahrem yerlerinde gezdirdi.

"Bunu kastetmiyorum Noah. Sanki bazı konulardan sürekli kaçıyor gibisin. Konuyu hep değiştiriveriyorsun."

Noah'm onu okşayan elleri durdu. "Belki de anlatmam gereken bir şey olmadığındandır," dedi insanı titretecek kadar sert bakışlarla.

Grace geri çekildi. "Belki de vardır," dedi sakın bir sesle.

Noah dirseğine dayanarak yataktan kalktı. "Konuşmak istemiyorum Grace. Konu kapanmıştır."

Grace çarşafı vücuduna sararken, o da banyoya gitti ve kapıyı gürültüyle kapattı. Grace cevabını almıştı ve artık Noah'ın ne hissettiğini çok iyi anlamıştı.

John banyodaki aynadan yüzüne baktı. Kaşları çatık ve oldukça sinirli görünüyordu. Daha şimdiden sorgulamalar başlamıştı. Bu kadar kısa sürede olacağını sanmıyordu. Birlikte bu kadar güzel zaman geçirdikten ve genç kadın onu bu denli şımartmaya başladıkta, sonra, birden bire diğer kadınlar gibi sorgulamaya geçmesi, canını çok sıkıyordu.

Sarah bile onu çözmek için didiklemeye daha geç başlamıştı. Bunun sonrasında da masum gibi görünen sorular baş gösterirdi. Ne düşünüyorsun Noah... Nasıl hissediyorsun Noah... Beni seviyor musun Noah... Bütün bu sorular, kapanmamış bir yaraya tuz basmak kadar acı vericiydi.

Tüm kadınlar aynıydı. İlk başlarda Sarah'nın sorularına, beklediği cevapları vermeye zorlamıştı kendini. Başarmıştı da. Ama sonraları, inanmadığı şeyleri söylüyor olması, kendini ikiyüzlü hissetme- sine neden olmuştu. Sanki kitaplarındaki kurgu karakterler gibi, kurgu bir Noah yaratmıştı. Daha o kendisi, kendini çözememişken, Sarah bunu nasıl başaracaktı ki?

Kurgu Noah karakteri, bir süre için işe yaramış, Sarah'ın istediklerini söylemeye başlamıştı. Ama bir müddet sonra, onun sorularına gerçek cevaplar vermeye başlayınca, Sarah da hiç hoşlanmadığı gerçekleri görmeye başlamış ve sonunda onu terk etmişti.

Grace'le geçirdikleri şu birkaç gün mükemmeldi. Ördüğü tüm duvarlara rağmen, kendini aşka ilk kez bu kadar yakın hissetmişti. Onu durduran tek şey, Grace'e çok bir şey veremeyecek olmasıydı. Bu yüzden ya onu değiştirecekti, ya da Grace'de, Sarah gibi istirdiyenin içinde inci olmadığını anlayıp, onu terk edecekti. Buna dayanamazdı.

Grace de, kendisine zamanı vermek ve sakinleşmek için duş girdi. Kurulanırken, Grace'in ağlamadığını umuyordu. Ağlayan bir kadını asla teselli etmeyi bilemez, her şeyi yüzüne gözüne bulaştırırdı. Ve sonunda, her şey daha kötüye giderdi.

Odaya girdiğinde Grace ağlamıyordu, ama sinirli hareketlerle dolapları, çekmeceleri açıp, kapatarak giyiniyordu. Noah, dolap ve yatak arasında mekik dokuyan kadının yolunu kesti.

"Özür dilerim Grace. Seni kırmak istemedim." İşte yine aynı şeyi yapıyordu. Sesi o kadar yapaydı ki, hiçbir şey hissetmeden konuştuğunu anlamak mümkün değildi.

Grace duraksadı ve onu tepeden tırnağa süzdü.

Noah, yine onu mikroskop altında incelemiş gibi bakıyordu. "özüünü kabul ediyorum. Özel hayatına burnumu sokmak gibi bir niyetim yoktu. Ben sadece birbirimizi daha iyi tanımamız gerektiğini düşünmüştüm."

Noah başını salladı. Grace onun karısıydı ve bu tür sorgulamalar yapmaya hakkı vardı. Kaldı ki, kötü bir niyeti de yoktu. Bu kez Noah yanılmıştı. Havayı değiştirmek istedi ve "Hadi, biraz yürüme-ye çıkalım," diyerek karısının koluna girdi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

SEN nehrinin üzerindeki köprüde yürürlerken, Grace dalgın bir şekilde nehrin akışını seyreliyordu. Sonra başını kaldırıp, ihtişamlı yapısıyla karşıda duran Nötre Dam kilisesine baktı.

O sırada Noah yanma geldi ve bu muhteşem manzarayı birlikte seyre daldılar. Noah çok çekici görünüyordu. Çok da rahatlamıştı. Genç kadın gözünü ondan alamıyordu. Nehrin üzerindeki dalgacıkları seyre dalmış olan Noah'ın, neden kendini bu kadar gizlediğini anlamaya çalışıyor ve bunun nedenini bilmek istiyordu.

Noah, onun elini tuttu. Grace sabah yaşananlardan sonra ona hâlâ biraz kırgın olmasına rağmen, elini çekmedi ve onun sıcaklığını içinde hissetti. Noah, onun gönlünü almaya çalışıyordu ve bu hiç yoktan iyiydi.

Köprünün sonuna doğru yürüdüler ve aşağıya inerek, Sen Nehri üzerinde büyük taşlardan oluşan, mendirek boyunca yürümeye başladılar. Yanlarından geçen çiftler de el ele tutuşmuşlardı. Grace onlarla ortak bir noktası olduğunu düşündü.

Oda Paris'teydi ve o da aşıktı.

Ama çok önemli bir fark vardı. Diğerleri birbirlerini seviyorlardı.

Ağaçların arasından yürürlerken, Grace çevredeki ağaç gövdele-
rinde, her dilden sevgi sözcüklerinin kazılı olduğunu gördü. İngiliz-
ce» Fransızca, Japonca...

Noah çevrelerindeki mimariyle ilgili bir şeyler mırıldanarak,
nehri seyrediyordu ve Grace'in gördüğü şeylerin arkında bile değil-
di.

Grace, nikâhta sezdiği şeyler aklına gelince, birden buz kesti.
Noah onu sevmiyordu ve asla sevmeyecekti.

Ve asla onun ismini Paris'teki bir ağacın gövdesine kazımayaca-
caktı...

.Londra'ya döndüklerinde her şey daha iyiye gidiyor gibiydi.
Noah ve Grace yeni hayatlarına başlamışlardı. En güzel lokantalarda
yemek yiyorlar, partilere katılıyorlar, birçok sosyal aktiviteyi takip
ediyorlardı ve hep bir plan dahilinde hareket ediyorlardı. Noah ro-
manını yazıyor, Grace ise yemek okullarının broşürlerini inceliyor-
du. Aslında tekrar öğrenci olmaya eskisi kadar hevesli değildi, ama
yine de zaman geçiriyordu.

Ve sevişiyorlardı.

Grace için, hayatta Noah'tan başkası yok gibiydi. Onu o kadar
çok seviyordu ki, genç adamın bir bakışı bile onu eritmeye yetiyor,
kalbi yerinden çıkacakmış gibi atıyordu.

Ancak aralarında aşkla ilgili hiçbir konuşma geçmiyordu. Bu
sanki aralarında yazılmamış bir kural gibiydi ve yaptıkları anlaşmaya
dahil değildi.

Paris'ten döneli bir ay olmuştu.

Grace şehre gitmek istedi. Evde oyalanacağı çok fazla bir şey
olmadığından, canı sıkılmıştı.

Noah çalışma odasındaydı. Sabahlan genellikle odasına kapanıp
kitabını yazmak için boğuşur ve kendi kendine konuşurdu. Grace

Çalışma odasının kapısını tıklatarak, şehre gideceğini haber verdiğinde, genç adam bir eliyle ona gle gle derken, diğer eliyle hâlâ bir şeyler not alıyordu.

Bu hareketi Grace'i rahatsız etmemişti, çünkü onun bu saatlerde bir hayal dünyasında yaşadığını biliyordu.

Grace caddedeki kaldırımda yürürken duygulanmıştı, The Coffee Bean ve Martin'in kitapısından eser kalmamıştı. Kısa bir süre sonra da, kafenin önüne Java Express tabelası konulurdu. Kasa-ba giderek kişiliğini kaybediyordu.

Boğazına bir hıçkırık düğümlendi ve gözyaşlarına engel olamadı. Ona neler oluyordu böyle? Tamam, duygusal biriydi, ama sokak ortasında ağlayan tiplerden de değildi. Belki bütün bu yaşadıkları ona ağır gelmişti.

Noah, ona karşı çok nazikti ve verdiği her sözü tutmuştu, ama Grace yine de mutlu değildi. Oysa Noah kitaplarıyla öyle mutlu bir yaşam sürüyordu ki, onun bu halinin farkında bile değildi.

Her şeye rağmen Grace onu o kadar çok seviyordu ki, onsuz bir hayat düşünemiyor ve birkaç yıl içinde, onun da kendisini sevebileceği umudunu koruyordu. Sonuç olarak bir yetişkin gibi davranmış, mantıklı bir karar vererek, hayatını paylaşabileceği ve kendini güvende hissedeceği bir yuva kurmuştu.

Ancak şimdi bu mantıklı kararını sorguluyordu.

Yetişkinler de hata yapabilirdi.

Esnedi. Yorgunluktan olmalıydı. Son zamanlarda her şey çok hızlı gelişmiş, hayatı tümüyle değişmişti. Bu nedenle de aylık periyodu şaşmıştı. Belki bu kadar duygusal olmasının nedeni, regl döneminin şaşmış olmasıydı. İşini, evini kaybetmişti ve evlenmişti. Hayatındaki tüm bu değişimler nedeniyle de yorgun düşmüştü. Hiç deti olmamasına rağmen, artık çok erken yatar olmuştu.

Grace temiz havayı içine çekerek, ana cadde boyunca yürüdü; Güneşli bir gündü. Küçük butiklerde zaman geçirmek için mkem-mel bir fırsattı.

Kendine imza gününde giymek için elbise baktı. Etraf oldukça sakindi. Okulların kapanmasına daha birkaç hafta olduğundan, oyun parkları da kalabalık değildi. Parktaki bir banka oturdu. Karşısında küçük bir kilise vardı. Çevresine bakındı, çok sakin bir ortamdı. Güneş evlerin çatılarını parlatıyordu. Gözlerini kapayarak, temiz ve güneşli havanın tadını çıkardı.

Ancak, bir srtire sonra gözlerinden yaşlar aktığını fark etti. Yanakları ıslanmıştı. Aksayan Regl dönemine söylendi. Kendini rahatlatmak için ajandasını çıkararak, tarihe baktı. Geriye doğru hesapladığında, gördüğü tarih onu şaşırtmıştı. Bu olamazdı. O tarihin bir hafta öncesine baktı. O da olamazdı. Ajandasına göre, gecikme sadece birkaç gün değil, tamı tamına on üç gündü. Sakin olmaya çalıştı.

Daha önce de strese girdiğinde de, böyle gecikmeler olurdu. Bu nedenle endişelenmesine gerek yoktu. Ayrıca hamile olsa, Daisy'e hamile kaldığında olduğu gibi hissederci. Kısa süte sonra her şey yoluna girdiğinde, şimdiki bu panik haline güleceği kesindi.

Ajandasına göre hesapladığı tarih, Paris'te oldukları dönemdi. Ama çok dikkatli davranmışlar ve korunmuşlardı. Aynı korunmayı duyguları için başaramasa bile, yatakta korunmuştu. Ajandasını çantasına koyarak ayağa kalktı. Telaşa gerek yoktu. Ama uykusuz bir gece geçirmektense, test yapmanın iyi olacağını düşündü ve bir eczaneye girdi.

Noah' in televizyonda bir savaş filmini seyrederken uyuyakalmasını fırsat bilen Grace, sanki gizli bir şey yapıyormuş gibi, Daisy'ın bilgisayarını alarak, mutfağa girdi.

Bilgisayarı açıp, sitenin adresini yazarken, Dani ve Marissa'nın orada olmaları için dua etti. Aslında bugün onların rutin sohbet günü değildi.

Kim derdi ki bu site sayesinde evlenecek ve sonra da dertlerini burada birileriyle paylaşacak diye. Kızlara çağrısını yaptı ve bekledi.

Seksi ingiliz: Kimse yok mu?

Grace derin bir nefes alarak bekledi.

Kangagirl: Acil olan nedir Grace?

Seksi İngiliz: Biraz bekleyelim. Bakalım Dani de buralarda mı. Aynı şeyi iki kez anlatmak istemiyorum.

Kangagirl: Beni korkutma! *Seksi İngiliz*: Çıldırarak gibiyim.

Sanfrandani: Selam kızlar!

Kangagirl: Grace'in yine bir bombası varmış.

Sanfrandani: Evlenme haberinden daha büyük bir bomba mı?

Seksi İngiliz: Çok daha büyük.

Kangagirl: Grace hadi ama bizi çatlatma!

Grace yakında kocaman olacak karnına baktı.

Seksi İngiliz: Hamileyim.

Bir kez daha ortalık sessizliğe büründü.

Seksi İngiliz: Bir şey söyleyin!

Sanfrandani: Tebrikler!

Kangagirl: Nasıl oldu? Yani demek, istediğimi anladın."

Seksi İngiliz: Sakin olun lütfen!

Sanfrandani: Bu seni çok memnun etmemiş gibi hissediyorum.

Bir anda Grace'in gözünün önünde hamilelik test çubuğunda gördükleri canlandı. Hayal görmüş olmayı umuyordu.

Aslında bu görüntü, bebek bekleyen kadınlar için çok mutluluk vericiydi, ama kırk yaşında ve koskocaman bir kızı olan kadın için hiç de iç açıcı değildi. Neden başına böyle bir şey gelmişti ki? Şaşkın bir genç kız gibiydi.

Seksi İngiliz: Ne hissedeceğimi bilemiyorum. Önce aklımı başıma toplamam gerek. Mizah anlayışım bile bu durumumu anlamama yardımcı olamıyor.

Sanfrandani: Noah'a söyledin mi? *Seksi İngiliz:* Kimseye söylemedim. Daisy'e bile... istemezse ben

ne yaparım?

Kangagirl: O senin yetiştirdiğin biri. Çok sevinecektir-

Sanfrandani: Peki ya Noah...

Seksi İngiliz: Dani her zaman yaraya basmak zorunda mısın?

Tamam, tamam kusura bakma, şakaydı.

Sanfrandani: Sorun değil. *Kangagirl:* Kocana söylemelisin Grace. Nasıl olsa kısa zamanda anlayacak.

Grace çökmüş gibiydi. Noah'ın çocuk sahibi olmak gibi bir düşüncesi olduğunu sanmıyordu. Bu durum anlaşmalarının bir parçası değildi. Her şeye daha yeni yeni alışmaya çalışırken, bir de başına bu çıkmıştı. Bir yanı Noah'ın bunu kabul etmesini isterken, diğer yanı lanet ediyordu. Belki de bebek her şeyi yoluna koyar ve Noah'ın ördüğü duvarları yıkarı.

Seksi İngiliz: Nasıl tepki vereceği hakkında hiçbir fikrim yok ve bu beni çok tedirgin ediyor.

Sanfrandani: Eğer şok olursa bunu yanlış anlama ve sen de ilk öğrendiğinde aynı tepkiyi yerdiğini unutma. Aslında, yeni hayatınıza renk getirecek bir şey bu!

Kangagirl: Oh Grace, senin adına çok mutluyum. Rüyalarının erkeğiyle evlendin ve şimdide bebek geliyor!

Tanrı Marissa ve Dani'den razı olsun. Belki de haklıydılar. Belki de rüyaları gerçek olacaktı.

Ama sonra gerçekler suratında tokat gibi patlayınca, birden ayağa kalktı.

Hayalleri... Kariyeri... Kendine zaman ayırma konusundaki istekleri.. . Bütün bunları, en azından on sekiz yıl daha ertelemek zorunda

kalacaktı. Akli bu olanları Noah'a nasıl söyleyeceğiyle ilgili olarak karışık olmasa, haline kahkahalarla gülerdi.

Ertesi sabah Noah uyandığında, Grace'in gülen bakışlarıyla karşılaştı. O da, genç kadına gülümsedi. Bu iyiye işaretti. Son günlerde Grace'in aklım her ne kurcalıyorsa, normal halinden daha keyifsizdi. Noah sabah koşusundan vazgeçip, onunla vakit geçirmeye karar verdi.

Birbirlerinin kollarında arzularını tatmin ettikten sonra, Noah tam uyuklamaya başlamıştı ki, Grace başını onun göğsüne yasladı ve "Mutlu musun Noah?" diye sordu.

Noah başını salladı. Evet mutluydu. Sadece şu anda tatmin olmuş bir halde olduğu için değil, genel olarak her zaman mutluydu. Evliliklerinin başlarında bazı gerginlikler yaşamışlardı ama şimdi her şey yoluna girmişti.

Genç kadın başını kaldırarak, onun gözlerinin içine baktı.

Noah da onun yüzünü daha iyi görebilmek için biraz doğruldu.

Alt dudağım ısırarak Grace, tırnaklarını kemirmeye başlamıştı. Derin bir nefes aldı. "Sana söylemek istediğim bir şey var," dedi konuşabildiğinde.

Noah'ın kaşları kalktı. "İyi mi, kötü mü?"

"Hımm. Nasıl hissedeceğine bağlı olarak değişir."

"O zaman hemen söyle, ben de ne hissettiğimi söyleyeyim."

"Ama ne hissettiğim gerçekten söyleyeceksin. Tamam mı?"

"Tamam." En azından olması gereken cevabı verirdi.

Grace derin bir nefes aldı. "Hamileyim."

Sanki dünya bir anlığına durmuş, sonra da ters yönde dönmeye başlamıştı.

"Anlamadım?"

Grace çarşafı çenesine kadar çekti. "Bebeğimiz olacak."

Bebek mi... Bebekler mi olacaktı... Ama nasıl yani...

"Ama... Ama nasıl olur. Biz korunuyorduk."

Grace'in mahzun yüzü giderek hırçınlaşıyordu. "Prezervatif kutusunda bile, yüzde doksatt sekiz koruma olduğu yazıyor."

"Ama..."

"Bana ne hissettiğini söyleyecektin."

Noah gözlerini kırıştırdı. İçinden ilkel bir duygu gelip geçmişti ve Noah bile ne olduğunu anlamamıştı. Ürkmüştü- Grace bunu bilmek ister miydi? Şu anda tek hissettiği korkuydu ve bu da, onun hiç hoşuna gitmeyecekti. Çünkü tüm kadınlar aynıydı.

Yataktan kalkıp bornozunu giyerek, kemerini sıkıca bağladı. Sanki hıncım kemerden alıyor gibiydi.

"Ne zaman kaldığını biliyor musun? Yani şey..."

"Hamile mi demek istiyorsun Noah?"

Grace çarşafı vücuduna sararak kalktı. Normalde onun önünde çıplak olmak Grace'i rahatsız etmezdi. Ama şimdi ediyordu.

"Sanırım Paris'te. Ne fark edecek ki?"

Noah sadece bilmek istemişti. Her şeyin ne zaman, nerede, nasıl olduğunu bilmek isterdi. Romanlarındaki karakterlerini de böyle analiz ederdi. Belki de böylece, nasıl hissettiğini anlamaya çalışıyordu. Öğrendikleri gözlerinin seğirmesine ve kalbinin daha hızlı atmasına neden olmuştu. Ağlayacak mıydı yoksa? Oysa o hiç ağlamazdı.

Grace acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Gel buraya," dedi Noah kollarını açarak.

Grace şüpheyle onun gözlerine baktı, sonra da kendini onun kollarına bıraktı. Vücuduna sardığı çarşaf, ayaklarının dibine düşmüştü.

"Endişelenme," dedi Noah karısının saçlarını, omuzlarını ve sırtını okşayarak. "Bununla baş edebiliriz. Üstesinden geleceğiz." Sonra onun alnım öperek, bir adım geriye çekildi. "Ben şey... Sanırım... Sanırım koşmam gerek..."

Grace onun arkasından bakakalmıştı. *Bununla baş edebiliriz...* Sanki bir vergi borcuyla baş edeceklermiş gibi... Ona bir bebekleri olacağını söylemişti ve o koşmaya gitmişti. Bu gerçekten inanılmazdı. Yatağın kenarına oturup, çarşafı tekrar vücu-

duna sardı ve Daisy'e hamile olduğu müjdesini, Rob'a verdiği zamanları düşünmeye başladı.

Ona, evlilik yıldönümlerine birkaç gün kala hamile olduğunu söylediğinde, Rob sevinçten çılgına dönmüştü. Onu kucağına alarak, havada fır döndürmüş, sonra da sanki zarar vermekten ürkmüş gibi, özür dileyerek dikkatle yere bırakmıştı. Her yerini öpücüklerle boğmuş, sonra da aklına gelen herkese telefon edip, müjdeli haberi vermişti.

Grace çarşafı yumruklarının arasında buruşturdu. Yeni kocasının sorunu neydi? Onu korkutan şeyi merak ediyordu. Yoksa ona daha az zaman ayıracağını düşünerek, bebeği kıskanıyor muydu? Hiç bir şey anlayamıyordu. Ellerini kamında dolaştırdı. Dümdüz değildi, ama onun yaşında bir kadın için bu normaldi.

İki çocuğunun arasında neredeyse yirmi yaş fark olacaktı. Afocak, Daisy'e ne kadar bağlıysa, kamındaki bu küçücük bebeğe de aynı şekilde bağlanmıştı. Üstelik gelecekte onu neyin ve nasıl duyguların beklediğini bildiğinden, kendini ilk hamileliğinden bile daha keyifli hissediyordu.

Ve Noah'm tuhaf tavırlarına rağmen, bu bebeği her şeyden çok istiyordu.

Ayağa kalkarak, iç çamaşırlarım giydi. Er ya da geç, Noah da heyecanlanacaktı. Belki de, Dani'nin söylediği gibi ilk duyduğunda şok olmuştu.

Noah'ın problemi her ne ise, bunun koşu sonrasında hallolacağını umuyordu.

Noah' in ayak sesleri kaldırımında yankılanıyordu. Yola baktı, karşıya geçti.

Grace hamileydi... Onun bebeğini taşıyordu...

Ağaçlara tırmanıp Tarzan gibi bağırsın mı, yoksa yas mı tutsun bilemiyordu. Bu durum hayatlarındaki her şeyi etkileyecekti. Dünya turları... Partiler... İmza günleri...

Kendini bir bebek arabasını iterken, ya da kucağında bir bebek taşıırken hiç hayal etmemişti. Bencillik miydi bu? Daha hızlı koşmaya başladı. Kasları ağrımaya başlamıştı.

Hiçbir zaman baba olmayı hayal etmemişti. Bu belki de, kendi babasının çok kötü bir örnek olmasındandı. İyi baba örneklerini ancak arkadaşlarında gözlemleyebilmişti.

Bir baba çocuğuyla yakın olmak, ona örnek olmak ve ona hayatı öğretmekle yükümlüydü. Kendi babası gibi çocuğundan habersiz* ona karşı kayıtsız, yaptığı iyi şeylerden gurur bile duymayan bir baba olmamalıydı.

Koşmayı bırakarak, nefestendi. İçini sıkışan duygulan atmak için, ne kadar koşsa faydası yoktu. Bu sıkıntı, Grace'in hamile olduğunu söylemesiyle başlamıştı ve artarak devam ediyordu. Bundan kurtulmalıydı.

Aslında hissettiği şey korkuydu. Ve korkmakta da haklıydı.

Bebek doğduğunda, Grace ondan bir baba gibi davranmasını bekleyecekti. Bunu başaramadığım görünce de, işe yaramaz birini olduğunu anlayarak, onu terk edecekti. Bu düşünceler kulaklarının zonklamasına neden oldu. Ve tekrar koşmaya başladı.

Sanfrandani: Koşudan döndüğünde ne oldu?

Seksi İngiliz: özür diledi. Çok nazikti. Beni şehre götürüp öğle yemeği ısmarladı ve bu sabah elinde bir oyuncakla geldi.

Kangagirl: Yuppiii. Duruma alışıyor yavaş yavaş.

Seksi İngiliz: O kadar basit değil. Haberi verdiğimde onun yüzünü görmediniz. Nasıl anlatsam? Aslında hiç yanlış bir şey yapmıyor. Hep söylenilmesi gerekenleri söylüyor. Ama bütün bunlar bana çok yapay geliyor. Sanki kitap yazıyor gibi.

Kangagirl: Ona zaman ver Grace. Elinden geleni yapıyor. Eminim sana deli gibi aşık bu adam.

Sanfrandani: Biz her zaman yanındayız, bunu unutma.

Seksi İngiliz: Çok teşekkür ederim. Beni mutluluktan ağlattınız. Bir gün mutlaka ikinizi de göreceğim ve kemikleriniz kırılıncaya dek sarılacağım. Buna çok ihtiyacım var.

Kangagirl: Ben de ağlıyorum.

Grace bilgisayarı kapatırken, gözyaşlarını sildi. Noah'a şans vermeliydi. Onu zorlarsa, direneceğinin farkındaydı. Sabırlı olup, beklemeliydi.

Doğuma daha yedi ay vardı nasıl olsa...

ONUNCU BÖLÜM

Sonraki birkaç hafta boyunca, ateşkes imzalamış gibiydiler. Grace ona zaman tammaya çalışıyordu, ancak Noah'ın bu zamanı hiç de iyi kullandığı söylenemezdi.

Grace'in hamileliği ağır geçiyordu. Daisy'de de sorunlar yaşamıştı ve şimdi bir de yaşının getirdiği zorluklar vardı. Hormonlarındaki değişim, duygularında da gelgitlere neden oluyordu. Noah da onu hoş tutmak için çabalıyordu.

Hamileliği ilerledikçe kıyafetleri artık dar gelmeye başlamıştı ve sabahları saat ondan önce yataktan kalkamıyordu. Ancak öğleye doğru kendini toparlayabiliyor ve hemen soluğu mutfakta alıyordu.

Bir sabah yine mutfığa girdiğinde, Noah da çalışma odasından çıkarak, yanına geldi ve uzanıp yanağından öptü.

Noah'm keyifsiz olduğunu gören Grace, bunu muhtemelen kitap ile gerçek hayat arasında gidip, gelmesinden olduğunu düşünerek, "Romanın da bir sorun mu var?" diye sordu esneyerek.

Noah başını salladı. "Yeni kahramanım beni çıldırtıyor, bir türlü ilerleyemiyorum."

Grace onun duygularını anlamaya çalışıyordu. "Şimdiye kadar nasıldı?"

Noah oturdu. "Kari isyankar bir kahraman. Aynı zamanda âşık... Ama kadınla ilişkisinde, onu bir türlü ikna edemiyor."

"Bu bölümü çıkarsan olmaz mı?"

"Yapamam. Çünkü bir ihanet söz konusu ve bu kahramanın, kadını ona dönmesi için ikna etmesi gerekiyor."

"Bu tür romanlardan pek anlamam, ama belki de olaya kadın gözüyle yaklaşmak gerekir. Okumamı ister misin?"

"Bunu yapar mısın?"

"Tabi ki. Hem bana da iyi gelir. Bir işe yararım belki."

Noah yerinden kalkarak, onu alnından öptü. "Hemen bir kopyasını basayım."

Grace tüm öğleden sonrasını, kanepeye kıvrılıp, kitap okuyarak geçirdi. Noah'ın kahramanının gerçekten desteğe ihtiyacı vardı.

Akşam yemeğinde Noah, meraklı bakışlarla onu süzüyordu. Belli ki, yorumunu duymak için sabırsızlanıyordu.

"Senin kahramanın sorununu anladım," dedi Grace sonunda.

"Öyle mi? Neymiş?"

"Kendini savunmakla o kadar meşgul ki, duygularını anlamaya fırsat bulamıyor. Aslında eğitilmiş biri, ama bunu sadece kendi çıkan için kullanıyor."

Noah çatalını bırakıp, ona baktı. "Ama böyle olmazsa karizmasını kaybeder. İşini de iyi yapamaz."

"Ben işini iyi yapıp, yapmamasını demiyorum, bu kadar savunmacı davranmasına gerek olmadığını söylüyorum. Daha derinlemesine düşünmelisin."

"Aynı editörüm gibi konuştun," dedi homurdanarak.

"Demek ki haklıyım."

Noah ertesi gün Manchester'a gidecekti. Aslında Grace de onunla gidecekti, ama son günlerde o kadar yorgun görünüyordu ki, Noah onun gelmesini istemedi.

"Ama anlaşmamız böyle değildi," dedi Grace mızızlanarak.

"Anlaşmamızda bebek de yoktu. Çok yorgun görünüyorsun. Yarın öğle yemeğinde görüşürüz."

Grace o gece, Noah'ın evinde yalnızdı. Nedense burayı bir türlü kendi evi olarak benimseyememişti. Hayalini kurduğu gibi bir ev olmasına rağmen, ona ruhsuz geliyordu. Aslında evlilikleri de öyle değil miydi?

Noah'ı çok seviyordu, ama tek taraflı sevgi, kaliteli bir birliktelik için yeterli değildi. Noah ona fiziksel olarak, beklediğinden fazlasını sunmuştu, ama nedense bu yeterli gelmiyordu. Onun yaptığı her hareket çok planlıydı ve içinden gelerek yaptığı bir şey yok gibiydi. Sanki evliliği de, internet arkadaşlıkları gibi sanaldı.

Grace sabah müthiş bir acıkma hissiyle uyandı. Koşarak mutfığa indi, ama canının ne istediğine bir türlü karar veremiyordu. Buzdolabını açıp, bir şeyler ararken, raftaki notu gördü.

*Sevgili Grace,
Kahvaltıda bundan hoşlanacağımı düşündüm.
Noah*

Ne bir sevgi sözcüğü, ne de başka bir şey vardı. Jambonlara baktı. Birden iştahı kaçmıştı. Noah işte böyle biriydi. Onu sadece düşünmüş gibi yapıyordu.

Noah dönüş yolu boyunca, Grace'in romanının kahramanı Karl'la ilgili söylediklerini düşündü. Daha derine inmesini söylemişti, ama bunu nasıl yapacaktı? Ya daha derinlerde bir şey yoksa o zaman ne yapacaktı? Grace'm onu terk etmesine dayanamazdı. Ona

vereceği gecikmiş evlilik hediyesi, belki onu yanında tutmak için yeterli olurdu, ama bundan da emin olamıyordu.

Noah eve geldiğinden beri oldukça garip davranıyordu. Grace mutfağa girdiğinde ayağa kalkarak, yanağına bir öpücük kondurdu ve "Hemen kahvaltını bitir, seni götürmek istediğim bir yer var," dedi.

"Bu ne telaş böyle?"

"Sürpriz," dedi Noah parmağıyla onun burnuna dokunarak.

Grace'ın iştahı birden kesilmişti. Acaba bu sürpriz ne olabilirdi? Acaba onu sevdiğini mi söyleyecekti? Yukarı çıkıp giyindi. Aşağıya indiğinde Noah, elinde bir fularla onu bekliyordu.

"Bunu mutlaka takmaksın."

"Ama Haziran'dayız ve hava çok sıcak."

"Boynuna tak demiyorum. Gözlerini bağlayacağız."

Arabayla yollarına devam ederlerken, Grace'in nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Sonra araba durdu ve Noah elinden tutarak onu arabadan indirdi. Gözlerinde bağlı olan fular açıldığında, Grace şehirdeki Ana Cadde'de olduklarını fark etti. Kafenin önündeydiler. Java Express tabelası hâlâ takılmamıştı. Noah kolundan tutarak onu kafeden içeriye soktu. İçerdeki tüm mobilyalar cilalanmış, zemin pırıl pırıl temizlenmişti. Kafenin yeni hali mükemmel görünüyordu.

"Beğendin mi?" Noah'ın sesi heyecandan titrek çıkmıştı.

"Ben... Şey... Hiçbir şey anlamıyorum." Grace şaşkındı.

"Bunu gecikmiş bir düğün hediyesi olarak kabul et."

"Caroline burayı sana mı sattı? Neden?"

"Java Express'ten daha iyi bir teklif yaptım. Sevinmedin mi?"

"Bu benim hayalimdi. Ama şimdi her şey çok değişti Noah. Bebeğim olacak, sence burada nasıl çalışabilirim ki?"

"Bebekler genellikle uyumazlar mı?" Noah'ın sesinde hayal kırıklığı vardı.

"Bu konuda hiçbir fikrin yok değil mi? Kesinlikle bir bebek nasıl büyür farkında bile değilsin sen." Grace sinirlenmişti.

""Sürprizi beğenmedin."

"Bununla ilgisi yok. Ama ben daha fazla dayanamayacağım. Böyle yürümez Noah." Gözleri dolu dolu ona baktı. "Seni seviyorum, hem de tüm kalbimle. Ama tek taraflı olmuyor. Bunun anlamamıza dahil olmadığını da biliyorum. Ve senin değişmeyeceğini de..."

Noah'ın bakışlarında büyük bir hayal kırıklığı vardı. "Grace, ben..."

"Aynı hisleri paylaştığını söylemeyeceksen, lütfen sus."

Genç adam arkasını dönerek, ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Çocuğunu görmeni engellemem, tam tersine onu sık sık görmeni isterim. Ama artık seninle birlikte yaşayamam. Seninle evli de kalamam. Umarım beni anlarsın."

Noah pencereden dışarıya bakarken, omuzları düşmüştü. Sonunda korktuğu başına gelmişti. "Peki," dedi güçlkle duyulan bir sesle. Böylesi ikisi için de daha iyi olacaktı. Noah bu bebeği çok istemesine rağmen, Grace'm kendisini sevdiğinden emin olmadan onunla yaşayamazdı. Noah aniden dönerek ona baktı. "Acele etmemize gerek yok Grace. Seni ve bebeği hemen kaybetmek istemiyorum. İmza günü için dört günlüğüne Paris'e gideceğim. Benimle gel, sonra ne yapacağımıza karar verelim,"

"Peki," dedi Grace, kuru bir sesle. Son bir denemenin hiç kimseye bir zararı dokunmazdı. Onun bu kayıtsız hali, Grace'i çileden çıkarıyordu. Vereceği her tepki, bu tepkisiz halinden daha iyi olurdu. Artık ona romanının kahramanıyla ilgili düşüncelerini söylemenin zamanı gelmişti. "Kari'la sorununun ne olduğunu biliyorum," dedi.

Noah garip garip baktı. "Anlayamadım."

"Kari, kitaptaki kahraman. Onun bir şey yapamamasının tek nedeni sensin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Daha derinlere inememesinin nedeni sensin. Çünkü sen bunu istemiyorsun ve Kart, sensin Noah. Bunu, anlayamaman çok garip... O senin zayıf tarafın ve bilinçaltındaki kişilik. Çevrendeki duvarları yıkıp, savunma kalkanım kaldırmadan, Karl'ı inandırıcı bir karakter haline getiremezsin."

O gece Grace, başka bir odada yatmayı tercih etmişti. Noah onu odalarında yatmaya ikna etmeye çalışmış, ama başaramamıştı. Geç saatlere kadar uyuyamayınca da, bilgisayarım açarak, kızların sistemde olmasına dua etti. Şu anda onlarla konuşmaya çok ihtiyacı vardı.

Seksi İngiliz: Kangagirl ve Sandrandani'yi davet ediyor.

Sanfrandani: Evet...

Seksi İngiliz: Oh Dani, burada olmana çok sevindim.

Sanfrandani: Dur tahmin edeyim. Nbah'la ilgili değil mi?

Seksi İngiliz: Evet... Ne yaptığını bir bilsen... Gözlerimi bağladı ve beni kafeye götürdü. Düşünsene, sanki bir hediye paketinde bana hayalimi hediye etti, ama ben kabul etmedim ve dedim ki...

Sanfrandani: Sakin ol Grace. Yavaş yavaş anlat.

Grace derin bir nefes alarak, ikisine de olanları tüm ayrıntısıyla anlattı.

Kangagirl: Oh Grace! Evliliğinizin uzun ömürlü olacağını sanıyordu.

Sanfrandani: Kurtarmak için hiçbir şans yok mu?

Grace arkasına yaslanarak, bir süre ekrana baktı. Evet vardı. Eğer Noah onu sevseydi, her şey değişebilirdi. Bu da olmayacağına göre...

Seksi İngiliz: Çok isterdim. Ama sanmıyorum.

Noah, Caroline'm kulübe denecek kadar küçük evinin önündeydi. Onu oraya neyin getirdiğini bilmiyordu. Ancak Grace'in en yakınındaki kişi Carçiine olduğuna göre, karısını kaybetmemek için, en doğru bilgi yi ondan alabilirdi. Caroline kovboy çizimleri ve garip kıyafetle onu kapıda karşıladı. Noah onun bakışlarından, neden orada olduğunu anladığını, anlamıştı.

"Neden burada olduğumu biliyorsun değil mi?"

Başım sallayan kadın, ona içeri girmesini işaret etti.

"Onu nasıl durdurabilirim?"

"Durduramazsın Noah. Kalması için bir neden olmalı."

"Ne yapacağımı bilmiyorum Caroline. Gitmesini istemiyorum, ama onun istediğini de veremem. Ben hiç aşık olmadım ve bunu nasıl tanımlayacağımı bile bilmiyorum.

"Aşk kelimelerden daha fazlasıdır Noah."

"Biliyorum."

"Artık ona olan aşkı kabul etmelisin. Bunu ona söylemene gerek yok. Sadece göster yeter."

Caroline'm evinden çıktıktan sonra Noah, bir süre daha yürüdü. Karl'in probleminin ne olduğunu çözmüştü. O çift taraflı bir ajan olan sevgilisine aşkı, onun her şeyini hoş görerek ifade ediyordu. Hatta o kadar ki, genç kadının ihanet edeceğinden emin olduğu halde, Kari ona ihanet etmiyordu. Onun kendini üzeceğini bilmek, sevgisini ifade etmesine engel oluyordu.

Kendi de aynı Kari gibiydi. Çocukluğunu düşündü. Ailesinden doğru dürüst bir sevgi görememiş ve her ne yaptıysa, babasına bir türlü yaranamamıştı.

Sırf onların takdirini kazanmak için orduya yazılmış ve bu yüzden birçok trajediye tanık olmuştu. O da en sonunda içine kapanmayı seçmiş ve duygularını hiç kimseyle paylaşmamıştı.

Ama şimdi anlıyordu ki, Grace'i her şeyden çok seviyordu. Onu asla kaybedemezdi.

Peki, onu sevdiğine Grace'i nasıl ikna edecekti. Caroline ona sevgisini göstermesini söylemişti, ama bunu nasıl yapacaktı?

Aklına gelen fikrin işe yarayacağını umarak eve döndü ve kendini çalışma odasına kapattı.

Grace neler olduğunu anlayamıyordu.

Noah gün boyunca çalışma odasına kapanıyor, yemek saatlerinde bir araya geldiklerinde de Grace'e şefkatle sarılıyordu.

Paris'e gitmeden bir gün önce, kitabın bir kopyasını Grace'e uzattı. "Kari konusunu hallettim. Okuyup fikrini söyler misin?"

"Tabi. Tamam." Gerçekten çok garip davranıyordu.

Noah gün boyu onu yalnız bıraktı. Grace büyülenmiş gibiydi. Kitap, adeta Kari ve Irina arasında geçen bir aşk romanı haline gelmişti. O kadar duygusaldı ki, Grace okurken gözyaşlarına hâkim olamadı. Kitabın tamamı muhteşemdi ve en çok satılanlardan olacağı kesindi. Noah'la gurur duyuyordu. Acaba Noah'ın duygularında bir gelişme mi olmuştu? Tanrım, bunu her şeyden çok isterdi.

Daha sonra akşam yemeğinde bir araya geldiklerinde, Grace hiç zaman kaybetmeden ona fikrini söyledi. "Kitap muhteşem olmuş Noah. Eline, zekâna, yüreğine sağlık..."

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

İşte yine Paris'teydiler.

Bu harika şehrin caddelerinde yürürlerken, Noah onu ısrarla Louvre Müzesinin arkasındaki bahçeye götürmek istedi. Elele tutuşmuş bir halde yürürlerken, Noah heyecanlı gibiydi. "Ağaçlara kazınmış yazıları görmüş müydün?" diye sordu birden.

"Evet." Noah neler saçmalyordu.

"Gel bakalım neler yazmışlar. Galiba şuradaki yeni yazılmış," diyen Noah, onu elinden tutarak, bir ağacın yanına sürükledi.

Benim ünüme ve vakarıma bakma Grace...

Grace bunun ne anlama geldiğini çözmeye çalışırken, Noah onu yanındaki ağaca doğru çekti. O ağaçta başka bir cümle vardı.

Ömrüm boyunca seveceğim kadını buldum ben...

Grace heyecanla diğer ağaca koştu.

Ve onu kaybetmeye dayanamam...

Artık Noah'ın hiç bir şey söylemesine gerek kalmamıştı...

O bir yazardı ve aşkını doğaya yazmıştı...

SON